ERLE STANLEY GARDNER

PŘÍPAD LEDOVÝCH RUKOU

PŘEDMLUVA

Můj dobrý přítel Dick Ford (Richard Ford, M.D., patolog massachusetské státní policie, vrchní lékařský vyšetřovatel okresu Suffolk, Boston, přednosta ústavu soudního lékařství lékařské fakulty univerzity Harvard, jemuž jsem již dříve věnoval jednu knihu s Perrym Masonem) čas od času zdůrazňoval nutnost úzkého vztahu mezi výkonem práva, soudní patologií a soudní medicínou.

Těžko odhadnout, kolik vražd už Dr. Ford za svůj život vyšetřoval. Nikdo není dnes schopen říci, kolikrát už poskytl policii cennou stopu k vyřešení zločinu, označil podezřelého nebo naznačil hypotézu, která vedla k vyřešení případu. A v několika mně známých případech jeho pečlivý posudek ušetřil nevinného člověka obvinění z vraždy, ze které se nakonec vyklubala náhodná smrt nebo sebevražda.

Nějakých šestnáct let spolupracoval Dr. Ford s Josephem B. Fallonem z bostonského policejního oddělení. Fallon nedávno v třiašedesáti letech po vlastním rozhodnutí odešel do penze ze svého postu zástupce vrchního komisaře.

Během těch let mi Dr. Ford několikrát vyprávěl o Fallonovi, o jeho precizním a osvíceném stylu vyšetřování a o jeho přesvědčení, že každý člověk musí být považován za nevinného, dokud důkazy jasně neprokáží jeho vinu.

Dr. Ford je přesvědčen, že Fallon je jedním z nejbystřejších vyšetřovatelů, jaké kdy poznal; člověk, jenž nikdy nikoho nezastrašuje a je za každých okolností dokonalým gentlemanem, člověk klidný a uvážlivý, opatrný, ale vytrvalý.

Fallon má onu vzácnou schopnost vyučovat a zároveň uplatňovat své teorie v praxi. Zanechává za sebou v bostonském policejním oddělení zkušené vyšetřovatele, které vybral on sám a na které může být právem pyšný. Sám je řemeslu naučil a udělal to dobře. A tak i přes jeho odchod bude jeho vliv přetrvávat dále v činech těchto jeho nástupců.

Tím vším chci dokázat, jak obrovský význam pro veřejnost má soudní medicína, jenž ještě mohou znásobit policisté schopní a ochotní pracovat ruku v ruce s nejschopnějšími mozky oboru soudního lékařství — tedy uznávanými muži, kteří mají tu odvahu povstat a vyvrátit mylný směr, který nabralo dosavadní vyšetřování — pokud k takové situaci dojde.

Nějakou dobu už mám informace z první ruky o případech Joe Fallona, o jeho metodách, pečlivosti, důkladnosti, zdvořilosti, inteligenci a věrnosti své uniformě a svým ideálům.

Právě pro tyto obdivuhodné vlastnosti při příležitosti jeho odchodu do penze věnuji tuto knihu výjimečné osobnosti:

JOSEPHU B. FALLONOVI, zástupci vrchního komisaře
bostonského policejního oddělení

Erle Stanley Gardner

1

Della Streetová, osobní sekretářka Perryho Masona, vstoupila do Masonovy soukromé kanceláře se slovy: „Tak tohle je něco úplně nového, šéfe.“

Mason vzhlédl od knihy, kterou pročítal, zavrtěl hlavou a odvětil: „Nic není úplně nové, Dello.“

„Ale tohle ano,“ bránila se Della Streetová. „Venku sedí klientka, která říká, že má na vás dvacet minut a ani jednu navíc.“

„Ona že mně dává dvacet minut?“ podivil se Mason.

„Přesně tak.“

„Nu, to je opravdu nový přístup k věci,“ uznal Mason. „A jak se jmenuje, Dello?“

„Audrey Bicknellová.“

„Věk?“

„Něco kolem pětadvaceti.“

„Blondýnka, brunetka nebo rudovláska?“

„Pořádná brunetka,“ odvětila Della. „Ohnivá, silná osobnost — něco jako černý opál. Bude se vám líbit.“

„Upřímná?“ zeptal se Mason.

„Řekla bych, že v zásadě ano, ale v současné době je v pořádném presu. Během těch dvou nebo tří minut, co jsem s ní mluvila a zapisovala si její jméno a adresu, se pětkrát podívala na hodinky. Pracuje jako sekretářka — momentálně bez práce, je svobodná, žije v apartmá, které dosud obývala sama, ale nyní si hledá ženu podobné profese, která by ho s ní sdílela napůl.“

„Ptala jste se jí, z jakého důvodu mě vyhledala?“

„Ano. Prohlásila, že vzhledem k časové tísni může všechno vysvětlit jen jednou, a proto by chtěla začít až přímo s vámi. Jedná se prý o důležitou záležitost.“

„Tak dobře,“ rozhodl Mason, „pozveme ji tedy dál, Dello, a zjistíme, oč tu běží. Předpokládám, že se bude na co dívat.“

Della Streetová pomalým gestem svých rukou naznačila ve vzduchu ladné linie pomyslné ženské postavy.

Mason se zazubil. „Tak na co čekáme, Dello? Copak vás znepokojuje?“

„Jen ženská intuice,“ vysvětlovala Della Streetová. „Výraz její tváře při slovech, že mi nemůže vykládat, proč vás vyhledala. Mám pocit, že tahle dívka je zvyklá prosazovat své záležitosti za pomoci své dynamické, barvité osobnosti a že dobře ví, že tento specifický přístup bude daleko účinnější u muže.“

„No dobrá, uvidíme,“ odtušil Mason. „Vybudila jste teď moji zvědavost do takové míry, že bych ji nenechal odejít, i kdyby nám to mělo narušit schůzku, kterou máme sjednanou na čtvrtou hodinu.“

„Máte deset minut,“ upozornila Della Streetová.

„A ona chce mně dát dvacet,“ poznamenal Mason.

„Teď už jen sedmnáct,“ opravila ho Della při pohledu na své hodinky a vydala se do vedlejší místnosti, aby se za moment vrátila s Audrey Bicknellovou.

„Slečna Bicknellová, pan Mason,“ představila je.

Audrey Bicknellová svižně, impulzivně předstoupila, podala Masonovi ruku a obdařila ho vřelým pohledem svých tmavých očí.

„Jsem tak potěšena, že vás poznávám, pane Masone. Vím, že za běžných okolností je nutné objednání, ale jde o velmi naléhavou záležitost a já…“ Odmlčela se, pohlédla na hodinky a s úsměvem pokračovala: „…to musím vzít velmi zkrátka. Nevadilo by vám, kdybych hned začala a… no, vynechala všechny úvodní řeči?“

„Spusťte,“ vybídl ji Mason.

„Jméno a adresu jsem sdělila vaší sekretářce,“ začala. „Mohu vám vysvětlit, co potřebuji, velmi rychle. Předpokládám, že jste už někdy byl na dostizích?“

„Ano.“

„A je vám známa procedura sázení na koně?“

Mason přikývl.

„Já tady mám pět stodolarových tiketů na koně číslo čtyři, jeho jméno je Dough Boy[1] a běží ve třetím dostihu dnešního odpoledne,“ řekla. „V době, kdy byly tikety zakoupeny, si stály sázkové tendence asi tak padesát ku jedné. Předpokládám, že takhle vysoká sázka je trošku srazila a je mi jasné, že odhadované tendence nejsou rozhodující, ale — No, ten kůň vydělá velké jmění.“

„Pokud zvítězí,“ doplnil Mason. „Nebo spíše pokud zvítězil, protože touto dobou už dostih nepochybně skončil.“

„Pokud zvítězil,“ opakovala.

„A co chcete, abych pro vás udělal já?“ zeptal se Mason.

„Chci, abyste převzal tyhle tikety. A jestli kůň vyhrál, chtěla bych, abyste vyzvedl výhru a podle dalších instrukcí mi ji doručil.“

„Počkejte,“ přerušil ji Mason. „Ty lístky jste koupila vy sama?“

„Ano.“

„A mohu se zeptat, zda sázíte na dostihy pravidelně, zda je tohle pro vás —“

„Tohle je moje třetí sázka v životě — tedy v takovémhle rozsahu; Občas jsem sázívala dva dolary prostřednictvím…“ Sklopila oči. „Prostřednictvím makléřů.“

„Jak jste se k nim dostala?“ zeptal se Mason.

„Tam, kde jsem pracovala, byl jeden mladý muž, který věděl, kde se dá vsadit. Někdy jsme sázeli napůl, jindy jsem… no, jindy jsem sázela sama.“

„Nikdy víc než dva dolary?“

„Ne.“

„Pak tedy musíte o tomhle koni vědět něco opravdu převratného,“ podotkl Mason.

„Záleží na tom?“

„Nezáleží, pokud jde o inkasování eventuelní výhry,“ vysvětloval Mason, „ale já se teď snažím získat ucelenou představu, abych vás mohl chránit a… inu, abych mohl chránit sebe.“

„Pokud jde o vaši osobu, nebude žádné ochrany třeba,“ odtušila. „Stačí, když zítra odpoledne zajdete k okénku, kde se vydávají výhry z dostihů z předchozího dne, předložíte tikety, vyzvednete peníze a potom vyčkáte na mé další instrukce.“

„A jestli kůň nevyhrál?“ otázal se Mason.

„Pak tam ani nebudete muset chodit,“ odvětila s úsměvem.

„Jste si docela jistá, že kůň vyhraje nebo už vyhrál.“

„Samozřejmě, že bych nesázela na koně, o kterém bych si myslela, že prohraje,“ namítla. „Ale nemáte pravdu v tom, že bych měla jakékoli převratné zákulisní informace. Vybírám koně intuitivně, většinou jen podle jmen. Zvolím si vždy takového, jehož jméno pěkně zní a naznačuje, že se bude čestně a ze všech sil snažit vyhrát.“

„Dobrá,“ řekl Mason. „Teď vám položím pár otázek. Abyste mohla vsadit a získat tikety, musela jste jít na dostihovou dráhu, že?“

Na chvilku zaváhala a pak odpověděla: „Ano.“

„A odešla jste odtamtud, ještě než byl váš dostih odstartován?“

Další zaváhání, po němž následovalo další „Ano“.

„Takže nevíte, jestli váš kůň zvítězil nebo ne?“

„Nevím.“

„Ale při takovéhle sázkové tendenci musí váš kůň patřit do kategorie outsiderů, ne?“

„Předpokládám. Ale pane Masone, tyhle věci jsou všechny tak zřejmé. Je nutné marnit můj drahocenný čas a probírat to všechno takhle podrobně? Všechny vaše dotazy zahrnují zcela evidentní věci.“

„Jen jsem chtěl, abyste věděla, že o nich vím,“ vysvětloval Mason, „protože nyní se vás zeptám, proč jste opustila závodiště ještě před započetím vašeho dostihu? Takovou sázkou jste se

[1] Pozn.: překladatele: volně přeloženo asi jako „Pracháč“

jistě značně vydala z peněz — riskantně jste vsadila na jednu kartu, a to i kdybyste měla nějaké opravdu dobré zákulisní informace. Případná výhra by pro vás jistě hodně znamenala.“

„Tím si můžete být jistý.“

„Tak proč jste odešla ze závodiště?“

„V současné chvíli nemám dost času, abych se o tom s vámi mohla bavit. Přišla jsem vás požádat, abyste vystupoval jako můj advokát. Chci po vás, abyste pro mě vyzvedl ty peníze. Mám tady dvacet dolarů jako zálohu. V případě, že kůň vyhrál, vám dodatečně vykompenzuji čas, který vám zabere vyzvednutí peněz na závodišti.

A pokud by kůň nevyhrál, stačí, když tikety prostě hodíte do odpadkového koše. V takovém případě by mělo těch dvacet dolarů stačit.“

„Jak se s vámi potom spojím — pokud vyzvednu ty peníze?“

„Já se spojím s vámi.“

„Kdy?“

„Zítra. Na jakém čísle vás zastihnu?“

„Zítra je sobota. Kancelář bude zavřená. Ale Drakeova soukromá detektivní kancelář na tomto patře má otevřeno čtyřiadvacet hodin denně. Zavolejte k nim a chtějte k telefonu Paula Drakea. On se se mnou může kdykoli spojit.

Avšak pokud by měl kůň opravdu zvítězit, nerad bych s sebou nosil takový balík peněz. Mohl bych částku uložit a vzít si šek —“

„Žádné šeky,“ přerušila ho. „Hotovost. V bankovkách ne vyšších než sto dolarů. Takovému muži, jako jste vy, příliš velké riziko nehrozí. A předpokládám, že máte povolení k držení střelné zbraně.“

„To mám,“ připustil Mason.

„Tak ho využijte,“ zamrkala na něj. „Nerada bych, aby vás někdo přepadl a odlehčil vám od mých peněz.“

Náhle vstala, obdařila Masona zářným úsměvem a řekla: „Moc vám děkuji, pane Masone,“ pak se otočila k Delle Streetové a dodala: „Byla jste tak milá a pozorná, slečno Streetová, jsem vaší dlužnicí.“

S těmi slovy proplula kanceláří, otevřela dveře a vyšla na chodbu.

„Počkejte,“ zvolal Mason. „Chci ještě…“

Ale jeho slova narazila už jen na zavírající se dveře.

„Mám ji přivést zpátky?“ zeptala se Della.

Mason se usmál a zavrtěl hlavou. „Zeptáme se jí při příštím setkání.“

„Vy myslíte, že ji ještě uvidíme?“

Mason přikývl.

„Jaká je šance, že ten kůň vyhraje?“ prohodila Della.

„Ten kůň.“ odvětil Mason, „už vyhrál.“

„Proč myslíte?“

„Ona ze závodiště neodešla,“ vysvětloval Mason, „dokud dostih neskončil. Byla velmi vzrušená, velmi vybuzená — a pod sluncem neexistuje síla — vyjma přímého osobního ohrožení — která by ji odtáhla ze závodiště, když právě vsadila pět set dolarů na koně, jehož odhadované tendence jsou padesát ku jedné.“

„V půl šesté dávají záznam,“ řekla Della Streetová. „Velmi realistický. Nahrávají to přímo na závodišti a opakují to potom v rádiu. Můžeme si to poslechnout a hned zjistíme, který kůň vyhrál.“

„To můžeme,“ souhlasil Mason, „ale já sázím všechno na Dough Boye.“

Della Streetová tázavě pozvedla obočí. „To jste si tak jistý?“

Mason řekl: „Sázky se podávají přímo na místě a ne dříve, než doběhne předešlý dostih. Naše záhadná klientka si vsadí pět stovek na koně z úplného spodku tabulky. Dovedete si představit nějakou situaci, která by ji donutila opustit závodiště před koncem dostihu?“

„Snad jenom vraždu,“ připustila Della Streetová.

Mason tu poznámku přijal se zachmuřeným výrazem.

„Takže?“ pobídla ho Della.

„Chtěl jsem říci," začal Mason, „že vítězství Dough Boye můžeme brát jako jistou věc. Dále můžeme s jistotou předpokládat, že naše klientka zůstala na závodišti až do konce dostihu a z nějakého důvodu, který zná ona sama, si netroufá předložit vítězné tikety u okénka. K tomu lze ještě dodat, že naši teorii můžeme podepřít konstatováním, že mladá žena za běžných okolností nepůjde za advokátem, aby si ho najala jako správce prohrávajících sázkových tiketů.

A navíc — kdyby se něco opravdu stalo a naše klientka musela odejít ze závodiště před koncem dostihu, určitě by si ušetřila dvacet dolarů, počkala na výsledky dostihů ve zprávách a potom teprve vyhledala advokáta… až na to, že tou dobou by už byly advokátní kanceláře zavřené — je pátek odpoledne."

„Je to všechno tak logické," připustila Della Streetová, „že jste mě přesvědčil."

„Problém je," namítl Mason, „že je celá teorie postavena jen na hypotetických předpokladech. A jednou z nejnebezpečnějších věcí v právnické praxi je právě přijímání hypotetických věcí za bernou minci."

Zazvonil telefon, Della zvedla sluchátko a ohlásila se. Chvíli naslouchala, pak se otočila k Masonovi a řekla: „Zdá se, že je naše schůzka ve čtyři už passé, takže navrhuji, abychom do půl šesté zapracovali na korespondenci a pak si naladili zprávy z dostihů."

Mason přikývl.

Della se usmála. „Jsem ráda, že tu korespondenci vyřídíme. Je už opravdu nejvyšší čas."

Mason otevřel desky označené červeným nápisem NALÉHAVÉ, vytáhl první dopis, krátce ho očima přelétl, hodil ho přes stůl k Delle a řekl: „Odepište tomu muži, že nemám o jeho případ zájem."

Přečetl si další dopis a podal jí ho se slovy: „Napište tomu člověku, že potřebuji vědět více o okolnostech toho případu a zejména o tom svědkovi, který provedl identifikaci."

Della Streetová si od Masona všechny probrané dopisy odebírala a připisovala si k nim těsnopisné poznámky. Kolem čtvrt na šest měli celou hromádku nejdůležitějších dopisů vyřízenou.

„Ještě je tady jeden, který není tak naléhavý, ale zato docela důležitý," řekla Della.

Mason zavrtěl hlavou. „Na jeden večer už bylo té korespondence až dost," odtušil. „Rád píšu dopisy přátelům, ale nenávidím pracovní korespondenci. Člověk napíše dopis a ihned dostane odpověď. Úmorná dřina. Odpovědi přicházejí stejně rychle, jak je stačíme odesílat. Takže vlastně stojíme stále na místě.

Přineste elektrický kávovar, Dello. Uděláme si kávu. A zavolejte Paulu Drakeovi a zeptejte se ho, jestli si s námi také nedá. Povězte mu, že budeme poslouchat záznam z odpoledních dostihů."

Della přikývla a přešla ke skříňce, ze které vyndala kávovar, šálky, cukr a smetanu. Poté zavolala Paulu Drakeovi.

„Už jde," řekla nakonec. „Prý má na třetí dostih tutovku, na kterou něco málo vsadil."

„Na třetí?" podivil se Mason. „To je dostih, ve kterém běží i náš Dough Boy."

Della znovu přikývla.

„Hm, to už by asi bylo trochu moc, kdyby se teď ukázalo, že má Paul Drake tip právě na Dough Boye, že?"

„Inu," řekla Della, když se ozvalo Drakeovo zaklepání na dveře, „tady máme našeho hazardéra."

Otevřela mu dveře a Paul Drake vstoupil. „Nazdar krásko. Co najednou takový zájem o dostihy?"

Della pohlédla Masonovým směrem a prohodila: „Bez komentáře."

Mason se zazubil. „Jen jsme si chtěli trochu oddechnout, Paule. Máme tady práce až nad hlavu. A už to začíná být příliš monotónní: ráno do práce, vyřídit telefonáty a poštu, klusat k soudu na krátké líčení, potom zase zpátky do kanceláře na korespondenci a —"

„Dojímáš mě sice k slzám," přerušil ho Drake, „ale stálejší neodpověděl na moji otázku."

„A jak to, že se ty zajímáš o dostihy?" zeptal se Mason.

„Pouhý koníček," odvětil Drake. „Když se potřebuji odreagovat od své práce. Porušuji zákon tím, že kryju jednoho bookmakera. Na závodiště se nedostanu, ale občas od něho dostanu dobrý tip. Ty se však stále vyhýbáš mé otázce. Jak to, že se ty zajímáš o dostihy?"

„Pouhý koníček," odvětil Mason. „Když se potřebuji odreagovat od těch zapeklitých případů."

„Měl bych si za autorská práva na svůj nápad naúčtovat honorář," zavtipkoval Drake. „Dáme si k té kávě nějaké koblihy, Dello?"

„Jedině když skočíš dolů a nějaké koupíš."

„Já půjdu," souhlasil Drake. „Hned za rohem je pekárna, kde prodávají vynikající čerstvé kobližky. Přinesu nějaké s čokoládovou polevou, hezky pocukrované a —"

„Já si dám bez polevy," přerušila ho Della.

„Já totéž," vložil se Mason.

„I já," připustil Drake. „Rád si jen tak… A který je tvůj favorit, Perry?"

„Jeden koník ve třetím dostihu," odpověděl Mason, „jménem Dough Boy."

Mason si pozorně prostudoval výraz jeho tváře a pak přikývl.

Drake zvrátil hlavu a dal se do smíchu.

„V čem je problém?" zeptal se Mason.

„Dough Boy!" opakoval Drake. „Můj bože, proč rovnou ty peníze nepoukážeš jako dar? Vždyť ten Dough Boy vůbec nemá šanci. Neuběhne ani čtvrt trati a vítěz už bude probíhat cílem. To chtělo vsadit na Gee Whize. Můj bože, Perry, neříkej, že sázíš na tyhle ukrutné náhody. Ty se stanou jednou za sto let."

„No, já o tom moc nevím," připustil Mason.

„To bych řekl," pokračoval Drake. „Nechal ses nachytat na tu nejotřepanější sázkařskou fintu. Musím tě hned aspoň trochu poučit.

Kolem dostihů neustále kolují nejrůznější žhavé tipy. Ale jsou dobré tipy a špatné tipy. Když máš nějakého stálého poradce a on ví, že sázíš podle jeho tipů, snaží se ti poradit správně. Ale jestliže nejsi jeho stálý zákazník a on vytuší, že už tě víckrát neuvidí, poradí ti něco takového, jako je ten tvůj Dough Boy. Pokaždé se chytí nějaký takový důvěřivý ptáček, který neví vůbec nic o dostizích a handicapech, a nechá si poradit takovýhle nepravděpodobný trhák. Když se jeho tip nesplní, což se stane v devíti stech devětadevadesáti případech z tisíce, bookmakera už v životě neuvidíš. A pokud se stane zázrak, ty vyhraješ a začneš mu důvěřovat, on už má pro tebe v rukávu další zaručený tip.

Jediná metoda, jak vybrat koně, na kterého vsadit, je srovnávání jeho předešlých výsledků, jeho váhy, stavu dráhy a také posouzení žokeje… Řekni, Perry, kdo ti dal ten tip? Někdo, koho znám?"

„Ne."

„Nějaký ošuntělý chlap, který —"

„Hezky oblečená žena."

„Žena!"

„Přesně tak."

„Šťabajzna?"

„A jaká."

„Věk?"

„Pěta nebo šestadvacet."

Drake vybuchl v záchvat smíchu. „To si už odteď raději nech jen pro sebe, Perry! No to je dobré. Nejschopnější právník, co kdy soud viděl, se nechá nachytat na ten nejvousatější trik. Můžeš se klidně vsadit, že ta ženská tenhle tip poradila ještě nejmíň dvaceti dalším hejlům. Jo, když je holka pěkná, může pak — Och Perry!"

Mason pohlédl na hodinky. „Díky za pomoc, Paule. Ale teď: jestli opravdu máme mít ty koblihy, než začne přenos…"

Drake se zazubil. „Chceš říct, že už bych měl vyrazit. O.K., vždyť už jdu."

Mason pohlédl s úsměvem na Dellu Streetovou. „Myslím, že můžeme s jistotou předpokládat, že Drake na Dough Boye nevsadil ani vindru."

2

Z reproduktoru se ozval drnčivý hlas komentátora, který chrlil informaci za informací. „A třetí dostih vyrazil. Dobrý start. Všichni běží pohromadě. Favorit Gee Whiz se z vnější strany dostává do čela. Hard Times je druhý. Deep End třetí. Carte Blanche čtvrtá. Dough Boy běží na pátém místě. U vzdálené obrátky vede Gee Whiz o jednu délku. Deep End je druhý. Hard Times třetí. Do rovinky vbíhá Gee Whiz o délku první. Deep End a Hard Times běží vedle sebe na druhém místě. Pot O'Gold za nimi o krk před Carte Blanche."

Drake se zazubil, vytáhl ze sáčku koblihu s čokoládovou polevou a zakousl se do ní. „Zdá se, že jsem trefil jackpot," prohlásil a po chvilce se zachechtal. „Dough Boy!" zvolal pobaveně. „No to mě podržte!"

Komentátor pokračoval. „Deep End zaostává. Dough Boy se vynořuje ze zadní pozice. Předbíhá Carte Blanche a Deep End a dohání Hard Times."

Drake pomalu položil svoji koblihu a šálek kávy a zahleděl se na Perryho Masona.

„Gee Whiz a Hard Times běží vedle sebe, za nimi Dough Boy. Deep End je teď o krk zpátky. Pot O'Gold o délku. Pak běží Carte Blanche. Hard Times předbíhá Gee Whize. Nyní vede Hard Times o krk, Gee Whiz druhý, Dough Boy třetí. Dough Boy se dotahuje. Předbíhá Gee Whize. Dough Boy a Hard Times nyní běží vedle sebe. Dough Boy je těsně napřed. A v cíli — Dough Boy. Dough Boy o krk. První Dough Boy, druhý Hard Times. Gee Whiz je třetí.."

Della Streetová vypnula rádio. „Nezapomeň dojíst tu koblihu, Paule."

Paul Drake konsternované prohlásil: „Já se z toho snad zblázním."

Zakousl se do koblihy a dodal: „Zapni to ještě, Dello. Ať slyšíme, jaký byl kurz. Můj bože, ten kůň donesl do cíle celý rozpočet Spojených států! Dough Boy — no to mě podržte! Vždyť to zvíře nemělo vůbec…— No je to možné?"

Della Streetová zapnula rádio a čekala připravená s tužkou a papírem. Když začali hlásit sázkové tendence, svižně je poznamenala a podala lístek Masonovi.

Drake zakroutil hlavou a tiše hvízdl. „Sedmapadesát babek za dvě!" zvolal. „To je sedmadvacet a půl ku jedné. Vsadili jste dva dolary?"

Mason se záhadně usmál. „Co se týče mě, šlo jen o akademický problém, Paule."

„Sedmapadesát dolarů," opakoval Paul Drake pomalu. „Proboha, víte vy vůbec, co to znamená? Jestli měl někdo ty nervy a vsadil na Dough Boye sto dolarů, dostal právě teď zpátky dva tisíce sedm set padesát babek."

Drake zavrtěl hlavou, smutně si povzdechl a ještě jednou opakoval: „Dva tisíce sedm set padesát babek. í kdyby vsadil jen padesátku, bylo by to —"

„A co takhle dva dolary?" přerušil ho otázkou Mason.

Drake se zakřenil. „Dvoudolarová sázka by vám vynesla pětapadesát babek. Čili by pokryla všechny vaše výdaje na závodišti plus pěknou večeři při svíčkách se šampaňským a pěknou šťabajznou, tancem a…" Drake náhle zavrtěl hlavou a řekl: „Ale já je na něj nevsadil. Já dal dva dolary na Gee Whize a prohrál je. Takže já večeřím koblihu s čokoládovou polevou. Předpokládám, že vy dva to teď půjdete někam oslavit."

„To není špatný nápad, Dello," souhlasil Mason. „Proč si nezajít na večeři při svíčkách — pěkný řízeček a pečené brambory?"

„Protože," odvětila Della Streetová, „moje linie rozvázala diplomatické styky s brambory. Opravte to na hrášek a můžeme si plácnout."

Drake závistivě hvízdl. „Je prima poslouchat, jak si někdo jiný taky může žít," řekl a odstrčil svůj šálek i s talířkem. „To já mám v kanceláři pro dnešek ještě pořádnou kupu práce. Jak jsi získal ten tip, Perry?"

Della odpověděla: „On má teď nový systém. A zatím se ještě nespletl. Vždycky uhádne správně." +

Drakeovy oči se rozšířily.

Della pokračovala: „Vůbec se nezajímá o kurz, váhu, stav dráhy nebo žokeje. On se prostě jen podívá na startovní listinu a vybere si koně, jehož jméno se mu líbí — a podle něho usoudí, že tento

kůň vyvine v dostihu maximální úsilí. No a Dough Boy je hezké jméno. Je v něm něco solidního, něco —“

„Můj ty světe!“ zvolal Drake znechuceně. „Vy amatéři! Na takovémhle systému zbankrotujete! Takhle nemáte nejmenší šanci.“

„Já vím,“ odtušil Mason. „A jak ty jsi vybral Gee Whize, Paule?“

„Vědecky — na základě minulých výsledků a — Ale k čertu! Nebudu se pořád opakovat! Ale s tím systémem, který používáte, se vašich sedmapadesát babek brzo rozplyne v nenávratnu.“

Mason nedbale vytáhl na stůl pět stodolarových tiketů. „Nemám rád opatrné minisázky,“ komentoval. „Tyhle lístky představují rovných pět stovek, které Dough Boy nesl do cíle.“

Drake zůstal na lístky tupě zírat. Potom uctivě pronesl: „To je víc než čtrnáct tisíc!“

Potom svým pohledem vyhledal Masonovu tvář.

„Perry, ty jsi ne — No, to mi úplně stačí!“

Detektiv prudce otevřel dveře. „Maximální úsilí,“ procedil mezi zuby, „pěkné jméno — K četu!“

A zabouchl za sebou.

Mason se zazubil na Dellu Streetovou.

„No,“ řekla, „tak kampak teď půjdeme?“

„Na večeři,“ odvětil Mason, „a zítra odpoledne na závodiště. Je tam okénko, kde vyplácejí výhry z předešlého dne. Předložím jim tam našich pět stodolarových tiketů. Ty mi, podle Drakeových propočtů vynesou — kolik, Dello?“

Della Streetová rychle načmárala na papír několik cifer. „Pouhých čtrnáct tisíc dvě stě padesát dolarů,“ oznámila. „Včetně původně vsazených pěti set.“

„To bude celkem bomba pro takovou mladou nezaměstnanou sekretářku, která shání společnici, aby s ní sdílela napůl apartmá… Slyšel jsem, že daňoví úředníci mají speciální sílu, která zjišťuje jména a adresy lidí, kteří inkasovali větší výhry.“

„Jak milé,“ poznamenala Della. „Jednočlenný uvítací výbor. Předpokládám, že budete chtít s sebou svědka.“

„To nepochybně,“ souhlasil Mason.

„A budeme muset jít na závodiště osobně.“

„Přesně tak,“ souhlasil Mason. „Naléhavou korespondenci máme z krku, měli bychom tedy sehnat nějaký kufřík na peníze.“

„Nemohl byste mi prokázat takovou malou laskavost?“ začala Della Streetová. „Potřebovala bych na zítra vybrat nějakého koně, na kterého vsadit. Potřebuji dobré, solidní jméno, které zaručí, že vyvine maximální úsilí.“

„Ale jistě,“ odvětil Mason. „S radostí.“

3

Mason se proplétal se svým vozem přehuštěnou dopravou k parkovišti u dostihového stadiónu, až nakonec našel volné místo k zaparkování. Pomohl Delle Streetové z auta a spolu se vydali k hlavní tribuně.

„Vybral jste mi koně?“ otázala se Della. „S nějakým solidním jménem? Který vyvine maximální úsilí?“

„Vybral,“ odvětil Mason.

„Kterého?“ zajímala se Della.

„Jmenuje se Pound Sterling[2],“ odpověděl Mason. „No neslyšíte při vyslovení toho jména cinkání peněz v bance?“

„Jistě, to je skvělé,“ radovala se Della. „A co teď s ním?“

Mason ji s vážným gestem podal dva dolary. „Jděte k sázkovému okénku, jakmile otevře,“ vysvětloval jí, „dejte tomu muži dva dolary a řekněte, že chcete vsadit na číslo šest. To je číslo našeho Pound Sterlinga.“

„Dva dolary?“ divila se Della Streetová. „S takovým jménem, a ještě na koně, kterého osobně vybral sám Perry Mason? Dva dolary by byla urážka! Vsadím deset dolarů.“

„Ale no tak,“ namítl Mason, „žert je žert, ale deset dolarů je deset dolarů.“

„Pound Sterling není žádný žert,“ protestovala Della. „To jsou peníze v bance. To jméno úplně cinká.“

„Cinká dvoudolarovou sázkou,“ doplnil Mason.

„Desetidolarovou.“

„Dvou.“

„Ale šéfe, co když potom zvítězí? Jak se budete cítit, že jste mi rozmluvil, abych na něj vsadila deset?“

Mason si povzdechl. „Dohadovat se se ženou je ztráta času. Tak tedy deset.“

„Deset,“ uzavřela Della jejich krátkou rozpravu.

Na hlavní tribuně si vyhledali volná sedadla. Před prvním dostihem otevřeli sázková okénka a Della Streetová se od jednoho z nich vrátila s tiketem na Pound Sterlinga. „Tak, a je to,“ poznamenala při svém příchodu.

„No,“ začal Mason, „mohli bychom si teď hned také vyřídit naše pracovní záležitosti. Půjdu k okénku, které vyplácí včerejší sázky a podám tikety. Vy pojďte se mnou, abyste slyšela veškerou konverzaci, která se tam může odehrát.“

„Oni se tam s vámi budou o něčem bavit?“ zeptala se Della Streetová.

„Člověk z okénka ne,“ odpověděl Mason, „ale třeba někdo jiný.“

„Kdo jiný?“

„Ten, komu se chtěla vyhnout naše klientka,“ vysvětlil Mason. „Tak pojďme.“

Della Streetová navrhla: „Možná by nebylo špatné, kdybych vzala jeden tiket a zašla k okénku nejprve sama. Vy byste mohl zpovzdálí sledovat, co se bude dít.“

Mason zavrtěl hlavou. „Stejně tu výhru budeme muset vyzvednout celou. Takové jsou instrukce od naší klientky. Takže to klidně můžeme provést najednou a k okénku můžu jít já. Pokud by se vyskytly nějaké potíže, máme možnost provést to tak, aby to vypadalo co nejpřirozeněji, abychom nikomu nezadali důvod domnívat se, že jsme si vědomi, že provádíme něco špatného, pročež jsem vás poslal k okénku kasírovat tikety po jednom.“

„Jestli se něco semele, mám předstírat, že vás neznám a stát stranou?“

„Ne,“ odpověděl Mason, „nebudeme předstírat vůbec nic. Jste moje sekretářka a že jste se mnou, je normální a přirozené. Bavíme se dnes odpoledne na dostizích a vyzvedáváme výhru z naší včerejší sázky.“

„Z naší sázky?“ zeptala se Della.

„Tak to bude jistě vypadat.“

[2] Poznámka překladatele: označení britské libry.

„A budeme totéž tvrdit, pokud se nás někdo bude ptát?“

„Nebudeme tvrdit nic,“ řekl Mason. „Vyzvedneme peníze a odkráčíme. Může se tam leda vyskytnout člověk z daňového úřadu a chtít po mně jméno a adresu.“

„A prozradíte mu je?“

„Jméno a adresu — jistěže.“

Beze slov přešli k okénku, kde se vyplácely výhry předešlého dne. Mason vytáhl pět tiketů a vsunul je do okénka.

Muž za přepážkou si tikety prohlédl, pohlédl na Masona a řekl: „Včerejší třetí dostih, číslo čtyři, na vítěze.“

Mason přikývl.

„Jak si výhru přejete?“ zeptal se muž. „Nevadí větší bankovky?“

„Vůbec ne,“ odpověděl Mason, „ale ne větší než stodolarovky.“

Muž odpočítal bankovky a celou kupku přistrčil k Masonovi. „Tak, tady to máte,“ řekl.

Mason vzal peníze a otevřel svoji náprsní tašku.

Asi padesátiletý menší muž bledé pleti s ostrýma, pichlavýma očima a nervózním vystupováním se k nim přihrnul.

„To je on!“ zvolal. „To je on. Zatkněte ho!“

V jeho závěsu přikráčel klidně ramenatý muž, vytáhl kožené pouzdro, rozevřel ho a ukázal odznak.

„Policie,“ řekl.

„Mohu se podívat?“ zeptal se zdvořile Mason. Půjčil si pouzdro z policistových rukou a podržel ho tak, aby mohla Della Streetová přečíst jeho služební číslo. Pak odznak vrátil se slovy: „Ano, jste od policie.“

„Odkud máte ty tikety?“ zeptal se policista.

„On dobře ví, odkud je má. Dostal je od Rodneyho Bankse, a ty peníze jsou moje,“ ječel menší muž.

„Zmlkněte,“ okřikl ho policista.

Mason se obrátil na policistu. „Asi budete chtít moji navštívenku.“

S těmi slovy mu jednu podal.

Policista si ji prohlédl. „Perry Mason, hm? Hned se mi zdálo, že vás odněkud znám. Mělo mě to napadnout. Viděl jsem vaše fotografie v novinách.“

„Ty peníze,“ připomněl jeho nervózní doprovod. „Ty peníze — vezměte mu ty peníze. Nenechte se od něj obalamutit.“

„Zmlkněte,“ okřikl ho opět policista.

Mason se obrátil k menšímu muži. „Jmenuji se Mason,“ prohlásil s úsměvem. „S kýmpak mám tu čest?“

„Vy dobře víte, kdo jsem,“ odsekl muž. „Jmenuji se Marvin Fremont.“

„A co vás vede k domněnce, že máte nárok na tyto peníze, pane Fremonte?“ zeptal se Mason.

„Vy moc dobře víte, co mě k tomu vede. Ty peníze jsou ze sázky, kterou podal Rodney Banks a těch pět set dolarů mi zpronevěřil. A teď, strážníku, chci své peníze.“

Policista zaváhal.

„No tak, vezměte mu je. A zatkněte ho. Je to komplic,“ ječel Fremont.

Mason obdařil váhavého policistu úsměvem. „Jak se jmenujete?“

„Sid Burdett.“

Mason mu podal ruku. Burdett ji přijal.

„Já vyšetřuji údajnou krádež nebo zpronevěru,“ začal policista. „Myslím, že není pochyb, že ten člověk, Rodney Banks, vsadil ty peníze a je velmi pravděpodobné, že si je vypůjčil z pokladny. Pracuje tady pro Marvina Fremonta. Tedy, pracoval pro něj.“

„No tak, pohněte s tím! Vezměte mu ty peníze,“ naléhal Fremont. „Proto jsem si vás sem vzal. Je to komplic. Zatkněte ho a hoďte ho do cely s tím druhým. Nepoctivý všivý právník se dal do holportu se zlodějem. Stará známá his… Haló, strážníku, ona si něco píše.“

„Všiml jsem si,“ odvětil Burdett.

„Má sekretářka," vysvětloval Mason.

„A na co si dělá poznámky?"

„Právě jsem byl nazván nepoctivým všivým právníkem za přítomnosti svědků," opáčil Mason. „Myslím, že tím mám v ruce dost podkladů, abych mohl zahájit právní postup proti tomuhle pánovi."

„Co to žvaníte, jaký právní postup?" vyštěkl Fremont. „Jestli tady někdo podnikne právní postup, pak to budu já. Na tu sázku byly použity moje peníze."

Burdett se zeptal Masona: „Předpokládám, zeje Rodney Banks vaším klientem?"

„Nesuďte podle domněnek," odvětil Mason.

„Chcete říci, že není?"

„To jsem také neřekl," odtušil Mason.

„Snažím se jen zjistit fakta," vysvětloval Burdett. „Tenhle Rodney Banks je ve vězení pro obvinění ze zpronevěry. Sázel na koníčky a asi dost prohrál. Potom dostal tip na Dough Boye ve včerejším dostihu a předpokládám, že vsadil vše na něho a vybral přitom kasu. Avšak Fremont už tou dobou věděl, která bije, a tak přijel sem, aby zařídil jeho arest."

„Kdo ho zatýkal?" zeptal se Mason.

„Já," odpověděl Burdett. „Nejdřív jsme ho nemohli najít, ale viděli jsme, jak Dough Boy skutečně zvítězil, takže jsme přešli k výherním přepážkám a sledovali dění. A Banks se skutečně dostavil k přepážce padesátidolarových sázek, předložil padesátidolarový tiket a já ho zadržel těsně předtím, než ho stačil zinkasovat."

„Učinil nějaká prohlášení?" zeptal se Mason.

„Všechno popřel a potom už jen mlčel."

„Prohledali jste ho?"

„Samozřejmě. Nejprve hned při zadržení, abych zjistil, jestli nemá u sebe zbraň a potom samozřejmě ve vězení, kde jsme zadrželi vše, co měl při sobě."

„Žádné další tikety?"

„Ne. Jen ten jeden padesátidolarový."

„A vy jste předpokládali, že jich najdete více?"

„Byli jsme si tím docela jisti. Určitě je musel předat nějakému komplicovi."

Mason se obrátil na Fremonta. „A kolik dělá ta zpronevěra, pane Fremonte?"

„Nevím," odvětil Fremont.

„Jak to, že nevíte?"

„Je to všechno zamotané."

„Jak zamotané?"

„Dokumentace. Manipulace s penězi," vysvětloval Fremont. „Budu muset udělat revizi. Ale jedno je jisté: všechny ty peníze jsou moje. Vůbec nezáleží na tom, kolik schází. Těch pět set dolarů pochází z mé pokladny a jsou to kradené peníze. Já jsem stále jejich vlastník."

Mason uvažoval: „Možná Banks vyhrál dost na to, aby mohl pokrýt všechny nesrovnalosti — pokud vůbec nějaké existují, a to mám nyní na mysli jeho výhru na padesátidolarový tiket."

„To nejsou jeho peníze, ale moje," opravil ho Fremont. „Já taky trochu znám zákony. Jsou to mé peníze. Mám na ně nárok. On je zpronevěřil. Tím však na ně nezískává nijaký nárok, patří stále mně. Vsadil je na koně a měl štěstí. Ale to na věci vůbec nic nemění. On je můj zaměstnanec, mé peníze a má výhra."

„Měl byste se poradit s právníkem," řekl Mason.

„Už jsem se radil."

„Pak byste mu tedy měl položit ještě další otázky," trval na svém Mason.

„Zatkněte ho," řekl Fremont a poklepal Burdetta na paži. „Je to komplic."

Burdett zavrtěl hlavou. „Tohoto muže já nebudu zatýkat. Je to právník."

„A až budete hovořit se svým právníkem," pokračoval Mason, „zeptejte se ho také hned na mé šance získat odškodné."

„Odškodné?"

„Nazval jste mě přece nepoctivým všivým právníkem," vysvětloval Mason.

Burdett se zakřenil.

Fremont ze sebe nemohl vypravit kloudného slova. „Vy… vy jeden… vy gaunere!“

„Máte to, Dello?“ zeptal se Mason.

Della přikývla.

„Della Streetová, má sekretářka, pánové,“ pravil Mason.

Burdett se otočil k Fremontovi. „O.K., pane Fremonte,“ řekl. „Vy jste to spískal, jděte si teď za právníkem.“

„Dobře,“ odvětil Fremont. „Mám právníka i soukromého detektiva a teď hořce lituji, že jsem se radši rovnou nespolehl na ně místo vás. Právě ten právník mi doporučil, abych sem šel v doprovodu policisty a nechal komplice zatknout a dát za mříže.

A teď poslouchejte, oba dva. Jestli o ty peníze přijdu, poženu vás oba k zodpovědnosti.“

„Jen to udělejte,“ popíchl Mason.

Ze závodiště se najednou strhl mohutný povyk. Někdo vykřikl: „Už odstartovali!“

Mason a Della Streetová opustili Fremonta a policistu a spěchali na místo, odkud mohli sledovat dostih.

„Jak skvělá, přitažlivá osobnost,“ prohodila Della Streetová.

„No, jsou ještě horší šéfové,“ přidal se Mason, „ale chtěl jsem vám jen při té příležitosti připomenout, slečno Streetová, jaký poklad máte na místě svého zaměstnavatele.“

Della se rozesmála a uchopila ho za paži. „Má práce je opravdu alespoň částečně uspokojivá. Ale teď bychom měli povzbuzovat Pound Sterlinga a dovést ho do…“

„S takovýmhle jménem,“ přerušil ji Mason, „nemůže prohrát.“

Společně pak sledovali, jak se koně řítí cílovou rovinkou.

Pound Sterling však nebyl vůbec ve vedoucí skupince.

„A takové má jméno,“ povzdechla si Della Streetová.

„Inu, můžeme zkusit nějakého v příštím dostihu,“ poznamenal Mason. „Máte už zkušenost s koňmi pěkných, důvěryhodných jmen, u nichž lze předpokládat, že vyvinou maximální úsilí zvítězit. Zkusme nyní nějakého nedůvěryhodného. Tady je zrovna jeden ve druhém dostihu: Counterfeit Cash[3] Tenhle kůň by se měl opravdu snažit.“

„Dva dolary na vítězství,“ řekla Della Streetová.

„Dejte mi peníze a já vám na něj půjdu vsadit, Dello,“ navrhl Mason.

Potom přešel k desetidolarovému okénku. „Pound Sterling nám štěstí nepřinesl,“ řekl, „co takhle číslo pět, Counterfeit Cash?“

„Jeden?“

„Dva,“ poručil si Mason. „Dva desetidolarové tikety, na vítěze.“

Muž za přepážkou vzal od právníka peníze a podal mu dva tikety.

Mason se poté zase připojil k Delle Streetové, která čekala na tribuně.

„Nemyslíte, že byste si měl s tolika penězi u sebe opatřit ozbrojenou eskortu?“ zeptala se.

„Je to docela balík,“ připustil Mason, „a nejsme v záviděníhodné situaci. Teď už by mě nepřekvapilo vůbec nic.“

„Jak to?“

„Nevím,“ odpověděl Mason, „ale zdá se, že jsem se nějak zapletl do zpronevěry, mám u sebe peníze, o které v ní zřejmě jde a už byl učiněn pokus přisoudit mi spoluvinu. Ale co, pojďme si klidně užít dostihy a pak odsud rychle pryč.“

Oba pohlédli na světelnou tabuli, která zobrazovala kurzy jednotlivých koní.

„Odhadovaná tendence na Counterfeit Cashe,“ podotkl Mason, „je dvacet ku jedné. Než se koně dostanou na start, zřejmě ještě trochu poklesne.“

„Jak to?“ zajímala se Della.

„Takovéhle kurzy známé dlouho dopředu lákají lidi vsadit na koně právě jen pro ten výhodný poměr. Jsou to sice většinou malé sázky, ale vyskytne se dost lidí, kteří prohráli za den deset

[3] Poznámka překladatele: Padělané peníze.

dvoudolarových sázek a nyní si hledají koně, který by jim byl schopen v případě vítězství splatit jejich manko.“

Mason se rozhlédl po tribuně a pak Delle Streetové pošeptal: „Támhle je náš přítel Marvin Fremont. Zdá se, že nás drží pod ostražitým dohledem, alespoň podle jeho představ.“

„Nehodlá připustit, abyste třeba náhodou nechtěl vsadit jeho penízky,“ podotkla Della.

„Na celé té věci je něco velmi podivného,“ uvažoval Mason.

„Ale, ale,“ zvolala Della Streetová. „Támhle už zveřejnili kurzy. Klesly na osmnáct ku jedné — a teď už jen patnáct ku jedné. Nechápu, jak někdo může vsadit na takového koně, kromě případů, kteří se zklamali v Pound Sterlingovi. Kůň s takovým jménem a nedoběhne ani ve vedoucí skupince.“

„Myslím, že odsud rychle zmizíme a zamkneme ty peníze v našem sejfu,“ pokračoval Mason.

„A podíváme se ještě na náš dostih?“ zeptala se Della Streetová.

„To určitě ano,“ přitakal Mason. „Nechci vás dostat do situace, abyste si musela najmout právníka, který by vám vyzvedl výhru.“

Della Streetová se zasmála.

Mason jí podal tiket a řekl: „Tentokrát budeme koně pozorně sledovat a uvidíme, jestli se nám nepovede dovést ho společnými silami do vítězného konce.“

Chvíli se ještě bavili, pak řekla Della Streetová: „Náš muž stojí teď támhle a tentokrát má s sebou dva další.“

Mason se ohlédl a řekl: „Pravděpodobně si poslal pro posily.“

„Co může proti nám udělat?“

„Vůbec nic,“ odtušil Mason.

„A co když jsou ty peníze opravdu zpronevěřené?“

„My o tom nevíme ani ň,“ vysvětloval Mason, „a co víc, neví o tom vlastně vůbec nikdo. Neexistuje způsob, jak ty tikety identifikovat. Ten člověk u přepážky si samozřejmě může pamatovat osobu, která vsadila takovou částku na takový kurz — je to docela pravděpodobné, ale určitě nebude schopen identifikovat ty peníze.“

„A co když se prokáže, že osoba, která vsadila, opravdu zpronevěřila ty peníze?“ zeptala se Della Streetová.

„Pak musí naši protivníci udělat několik věcí,“ odpověděl Mason. „Musejí prokázat, že tikety byly zakoupeny za zpronevěřené peníze. Dále musejí dokázat, že za mnou zpronevěřitel přišel, abych jednal jako jeho agent, nebo že jsem věděl, že jde o zpronevěřené peníze. Teprve potom mohou jít k soudu a tam si své peníze získat.“

„Pokud by vás nezatkli,“ doplnila Della Streetová, „protože pak by peníze zadrželi.“

„V takovém případě,“ pokračoval Mason, „by tenhle Fremont, ať už je čímkoli, zjistil, že si nadělal víc škody než užitku. A musel by řešit identické problémy, jaké jsem jmenoval předtím, až na to, že by v trestní kauze musel vše prokázat nade vší rozumnou pochybnost a nejen důkazní převahou… A, už vystartovali, Dello.“

„Který je náš?“

„Číslo pět,“ odpověděl Mason.

„Ale — ale,“ povzdechla si Della, „je až třetí, teď dokonce čtvrtý… Obávám se, že neměl solidní jméno, a tak nevyvine maximální —“

„Počkejte,“ přerušil ji Mason, „teď se propracovává zase dopředu. Už je třetí.“'

Della Streetová odvětila: „To by musel ještě hodně přidat. Vsadila jsem jen na vítězství.“

„No, ale snaží se,“ komentoval Mason, „běží bok po boku s třetím. Počkejte, počkejte, v zatáčce teď předbíhá třetího koně, dohání druhého — Běž, pětko, běž!“ rozohnil se.

Číslo pět skutečně předběhlo druhého koně a pověsilo se na paty favoritovi. Společně se pak oba koně hnali cílovou rovinkou.

Pokřik v davu postupně utichl, aby se nyní rozezněly desítky hrdel, povzbuzující favorita.

Della vyskočila na své sedadlo a rukama se přidržovala Masonových ramen. „No tak, no tak! Běž!“ volala. „Ach, šéfe, on snad opravdu — Ne, nepovedlo se mu to.“

Smutně se zase usadila a řekla: „Ach jo, kdybych vsadila jen dva dolary taky na druhé místo, mohla jsem vyhrát.“

„Budou muset nejdřív porovnat cílovou fotografii,“ namítl Mason. „Bylo to velmi těsné. Musíme počkat, až snímek vyvolají.“

„Jak dlouho to bude trvat?“

„Moc ne,“ ujistil ji Mason. „Propracujeme se mezitím k východu, abychom mohli zmizet, hned jak výsledek oznámí.“

„Vy myslíte, že máme ještě šanci?“

„Dobrou šanci,“ přitakal Mason. „Alespoň půl na půl.“

„Půl na půl při kurzu patnáct ku jedné,“ řekla obdivně Della Streetová. „To by tedy bylo něco. Co kdybychom zůstali až do konce? Třeba bychom mohli —“

„Zapomínáte,“ přerušil ji Mason, „že dostihy jsou pouhý byznys. Chytá se vás dostihová horečka.“

Pomalu se vydali směrem k východu.

„Á, tady máme uvítací výbor,“ podotkla Della Streetová.

Marvin Fremont se tlačil k nim. „Řekl jste, že si mám obstarat právníka? Tady je.“

Jeden z doprovázejících mužů oznámil: „Jsem Bannister Dowling, pane Masone. Zastupuji pana Marvina Fremonta.“

„To je dobře,“ odtušil Mason. „Bude vás potřebovat.“

„A tohle je Moray Hobart z Hobartovy detektivní agentury.“

„Soukromý detektiv, předpokládám?“ zeptal se Mason.

„Přesně tak,“ přitakal Hobart.

„Dobře,“ pokračoval Mason. „Mám jen pár minut. Copak si přejete?“

„Peníze,“ odtušil Hobart. „A chceme je hned, pane Masone.“

„Máte u sebe nějaké peníze, které náleží mému klientovi,“ doplnil Dowling.

„Jak jste přišel na to, že náleží vašemu klientovi?“ zeptal se Mason.

Hobart odpověděl: „Ty peníze byly včera vsazeny na jednoho koně.“

„Jakého koně?“ otázal se Mason.

„Dough Boye.“

„A proto ty peníze mají náležet Marvinu Fremontovi?“ divil se Mason.

Dowling odvětil: „Přece se dohodneme, pane Masone. Rodney Banks zpronevěřil peníze mého klienta, aby mohl vsadit na výhodný kurz. Scházely mu nějaké peníze do pokladny a chtěl získat finance, aby vše srovnal. Takováto sázka byla jeho jedinou šancí… Ale v tu chvíli jsme ho už přistihli. Moray Hobart ho objevil u padesátidolarového okénka, jak zrovna inkasuje výhru ze sázky na Dough Boye. A my se domníváme, že složil také nějaké další sázky.“

„A co tedy potom podle vás udělal s tikety?“ zeptal se Mason.

„Předal je komplicovi a ten komplic je dal vám,“ odvětil Dowling.

„A kdo byl ten komplic?“

„Jeho sestra. Byla viděna u stodolarového okénka.“

„Proč jste ji nenechali zatknout?“

„Protože si už nepřišla vyzvednout své výhry. Zatčení jejího bratra ji vyplašilo. Zmizela nám.“

„Můžete identifikovat peníze, které vsadila?“ zeptal se Mason.

„Téměř. Nemáme čísla všech bankovek.“

„Velmi zajímavé,“ ocenil Mason. „Ale nechápu, co to má mít se mnou společného.“

Dowling vysvětloval: „Pokud byly peníze zpronevěřeny, Banks na ně neměl žádné právo a cokoli jejich prostřednictvím vyhrál, se automaticky stává vlastnictvím mého klienta. Jinými slovy, ty peníze mu nepatřily, měl je jenom ve fyzickém vlastnictví a tedy v úschově. Jakékoli zisky patří mému klientovi.“

„Toto je velmi zajímavá situace,“ řekl Mason. „Chtěl bych se ujistit, že vám dobře rozumím. Banks zpronevěřil peníze?“

„Ano.“

„Ale peníze, které vyhrál, by pokryly jeho závazky?“

„Věřím," odpověděl Dowling, „že neprozradím žádné tajemství, když řeknu, že by tato výhra zcela pokryla všechny jeho závazky."

„Ale Banks je ve vězení?"

„Byl zatčen pro obvinění ze zpronevěry. Kauce byla stanovena na pět tisíc dolarů. Prozatím nebyl schopen ji složit."

„A předpokládám, že zpronevěra se týkala menší částky než pět tisíc dolarů?"

„Ano."

„Pak tedy nemáte v úmyslu dát mu příležitost, aby své závazky srovnal?"

„Jistěže ne. Tím bychom upustili od stíhání zločinu. Můj klient má v úmyslu trvat na potrestání za zpronevěru."

„A současně získat výhry ze sázky?"

„Jistě. Ty peníze náleží mému klientovi."

„No, to je zajímavá teorie," řekl Mason. „Je mi líto, ale nemohu se s vaší teorií ztotožnit a —"

„Mohl byste nám alespoň říci. jak jste přišel k těm tiketům," přerušil ho Dowling.

Mason se pousmál.

„Chci, abyste věděl," pokračoval Dowling, „že s vámi chceme jednat slušně a na rovinu, pane Masone. A z profesionální zdvořilosti vám chci dát co nejlepší příležitost ke spolupráci. Avšak ve světle fakt, která jsem nyní uvedl, byste si měl uvědomit skutečný stav věcí. Mohl byste se stát spoluviníkem a komplicem člověka, který zpronevěřil peníze."

„Děkuji," pravil Mason. „Myslím, že mi tady nemusíte vysvětlovat zákony. Ve své pracovně jich mám plnou knihovnu a kdybych něco náhodou nevěděl, mohu si to kdykoli najít."

„Dobře," odsekl Dowling, „tak si tedy jděte prostudovat, kdy se člověk může stát spoluviníkem a nenamlouvejte si, že vám projde napomáhání zpronevěře jen proto, že jste právník."

„A důvod, proč jsem poradil vašemu klientovi, aby konzultoval právníka," opáčil Mason, „byla jeho hanlivá prohlášení za přítomnosti svědků. Nazval mě gaunerem a nepoctivým všivým právníkem."

Dowling pohlédl na Fremonta.

„To je lež," ohradil se Fremont. „To vůbec není pravda. Pan Mason mě nepochopil. Mluvil jsem o někom úplně jiném, o jiném právníkovi."

„O panu Dowlingovi?" zeptal se Mason.

„Nenechte se nachytat," varoval Fremonta Dowling a položil mu ruku před ústa. „Neříkejte ani slovo. Ihned zmlkněte. Už jste řekl dost."

„Až příliš," opravil ho Mason.

„Existují nějací svědci?" zeptal se Dowling Masona.

„Má sekretářka," odpověděl Mason, „a policista jménem Sidney Burdett."

„Jeho sekretářka," ucedil Fremont, „ta by řekla cokoli pro —"

„Zmlkněte," poručil Dowling.

„Jen ho nechtě mluvit," opáčil Mason. „Možná bude mít má sekretářka taky důvod k nějakému právnímu postupu."

„Myslím," řekl Dowling, „že v této diskusi budeme pokračovat bez mého klienta."

„A také beze mě," doplnil Mason. „Čekáme jen na…"

Světelná tabule se rozsvítila. Hlas oznamovatele se rozezněl: „Cílový snímek nám ukázal, že první místo vybojoval kůň číslo pět, Counterfeit Cash, druhé místo Bigger and Better, třetí Hot Head."

Mason se otočil k Delle Streetové. „Pojďme si vyzvednout naši výhru, Dello, a můžeme jít. Nebo chcete tvrdit, že i tahle výhra patří vám?"

„Počkejte chvíli," vyhrkl Fremont. „Jaký systém používáte?"

„Velmi jednoduchý," odvětil Mason, „a je téměř neomylný."

„Jaký?" žadonil Fremont a v očích mu zajiskřilo.

„Nechtě prosím všechno jednání na mně," vložil se do jejich rozpravy Dowling.

Mason se na advokáta usmál. „Chtěl jsem odpovědět na otázku vašeho klienta, ale jelikož si nepřejete, abych s ním hovořil, a on aby hovořil se mnou, myslím, že raději zachovám etiku situace. Pojďte, Dello.“

„Hej, počkejte!“ zvolal Fremont. „On nemyslel, že nemáme mluvit o dostizích. On nechtěl, abych mluvil o tom, co jsem řekl — tedy, o tom, co jste řekl, že jsem řekl… co —“

„Tak zmlknete nebo ne?“ okřikl ho opět Dowling.

Mason vzal Dellu Streetovou za paži a vedl ji k výherním přepážkám.

Della náhle jemně stiskla Masonovu vedoucí paži. „Musíme tudy, šéfe,“ řekla.

„Ne ne, kdepak,“ odporoval Mason. „Tudy. Podívejte se dobře na svůj tiket.“

„Deset dolarů!“ zvolala Della Streetová. „Vy jste mi musel omylem dát váš tiket.“

„Ale ne, já mám také jeden takový,“ odvětil Mason. „Myslel jsem, že když jsme vypracovali téměř neprůstřelný systém, je třeba trošku přitlačit. Nechtělo by se mi. abyste vsadila deset dolarů na poraženého a pak hned dva dolary na vítěze.“

„Ale šéfe, kurz je —“

„Na váš desetidolarový tiket,“ přerušil ji Mason, „dostanete asi tak — No. uvidíme, kolik.“

Mason předložil oba tikety u desetidolarového okénka a na každý vyinkasoval sto šedesát dolarů.

„A máme to, Dello,“ komentoval. „Na jedno odpoledne na závodišti to není špatné.“

Za nimi se ozval Fremontův hlas. „Podívejte se, pane Masone, vždyť můžeme být přáteli. Chtěl bych vědět, jakým způsobem vybíráte koně.“

„Je to neprůstřelný systém,“ vysvětloval Mason. „Slíbil jsem vedení závodiště, že ho nikomu nebudu prozrazovat, až na velmi blízké přátele. Do takové skupiny vy jistě nezapadáte, takže je mi líto. Pojďte, Dello.“

Mason vedl Dellu k zaparkovanému autu.

„Nedělejte to moc okatě, Dello,“ vybídl ji, „ale otočte se, abyste mi jako něco chtěla říci a koutkem oka se přesvědčte, jestli nás někdo nesleduje.“

Della Streetová se k němu natočila, mile se usmála, přikývla a pak řekla: „Mám se otočit a podívat se pořádně? Mám pocit, že je to ten detektiv.“

„No,“ rozhodl Mason, „uspořádáme pro něj prima lov.“

Došli až k Masonovu autu. Mason pomohl Delle Streetové dovnitř, pak se usadil za volant, zabouchl dveře, nastartoval a pomalu dojel až k nájezdu na hlavní třídu. Tam začal zrychlovat a neustále v zrcátku monitoroval situaci za sebou.

Potom náhle projel světelnou křižovatku, právě když naskakovala červená, po jednom bloku zahnul doleva, doprava, zase doleva, do protisměru, vrátil se o kus zpátky a zaparkoval v boční ulici.

„Přijíždí něco, Dello?“ zeptal se.

„Vůbec nic,“ odvětila. „Klid a pohoda všude kolem. Myslíte, že nás chtějí nechat sledovat?“

„Je to možné,“ odpověděl Mason. „Nejspíše nasadí jednoho agenta k vašemu apartmá a jednoho ke kanceláři. Moje apartmá se jim hned tak vypátrat nepodaří, takže tam se na mě nepověsí.“

„Co tedy uděláme?“

„Za prvé,“ začal Mason, „neuděláme nic očekávaného. Nepojedeme do kanceláře ani k vašemu apartmá.“

„Ale máte s sebou všechny ty peníze,“ podotkla Della Streetová.

„I zbraň,“ odvětil Mason vážně. „Když advokát vezme svoji sekretářku v neděli odpoledne na dostihy a dají tip na výhodný kurz, který vynese sto šedesát dolarů za deset vsazených, celá ta situace volá po alespoň menší oslavě. Řekněme takový silný polokrvavý steak se smaženou cibulkou, nějaké šampaňské a možná i taneček.“

„Myslím,“ odpověděla Della, „že jste perfektně situaci vystihl. Ale co naše klientka?“

„Naše klientka,“ řekl Mason, „se nás nepochybně teď snaží sehnat. Zavoláme Paulu Drakeovi teď a ještě jednou během večera. Až začneme oslavovat, budeme už nejspíše mít takříkajíc z krku naše finanční břímě.“

„Bude chtít ty peníze v hotovosti?“ zeptala se Della Streetová.

„Přesně tak,“ odvětil Mason. „Takže musíme peníze mít u sebe, dokud je nepředáme.“

„Avšak byl jste upozorněn, že ty peníze byly zpronevěřené. Co z toho vyplývá?“

„Bylo mi řečeno pouze to, že byl jakýsi Rodney Banks obviněn ze zpronevěry. Musím mu však dopřát jeho právo presumpce neviny, dokud nebude jeho vina řádně prokázána.

Já osobně žádného Rodneyho Bankse neznám. Nikdo neřekl ani slovo o tom, že by Audrey Bicknellová cokoli zpronevěřila. Takže se, slečno Streetová, oprosťme od nadbytečných starostí.“

„A ta taška plná peněz?“ zeptala se Della.

„V pravý čas přemístíme hotovost do opasku na peníze a tašku naplníme novinami. Stačí vám to jako odpověď?“

„Stačí, ale co naše klientka? Z jakého důvodu chce získat peníze v hotovosti a co s nimi pak udělá?“

„To jsou věci, o které se naše klientka nerozhodla s námi podělit, Dello.“

„Nebude pro ni nebezpečné nosit s sebou takovou sumu peněz?“

„Nejspíše to není jediné nebezpečí, které na ni čeká. Ohlásíme se Paulu Drakeovi a uvidíme, co bude dál.“

4

Z telefonní budky zatelefonoval Mason do Drakeovy kanceláře a když se Paul ozval, řekl: „Tady Perry, Paule. Nemáš pro mě nějaké vzkazy?“

„Jestli nemám nějaké vzkazy?“ zvolal Drake. „Co ty to máš za zálibu v ženských?“

„Jak to myslíš?“

„Svůdný ženský hlas, který se představil jako Audrey Bicknellová, volal během poslední půldruhé hodiny čtyřikrát, žádal si tě a nechal mi vždy vzkaz nejvyšší důležitosti, který ti mám ihned předat.“

„A jaký je ten vzkaz?“ zeptal se Mason.

„Máš volat do motelu Foley a chtít slečnu Nancy Banksovou.“

„Ihned?“

„To bych řekl. Ukusovala při tom skoro sluchátko. Říkala, že je velmi důležité, aby ses s ní spojil při první příležitosti.“

„O.K.,“ uzavřel jejich hovor Mason, „zavolám ji.“

„Hned teď?“ zajímal se Drake.

„Jsem v telefonní budce,“ vysvětloval Mason. „Je tu trochu rušno, ale —“

„Mám pocit, že jde opravdu o něco důležitého. Alespoň ona je o tom přesvědčená.“

„Dobře, já jí tedy hned zavolám,“ přitakal Mason. „Ozvu se později. Měj se.“

Právník zavěsil, vytočil číslo motelu Foley a řekl: „Rád bych mluvil se slečnou Nancy Banksovou, prosím.“

„Okamžik. Bydlí v chatce číslo 14. Zkusím tam zavolat.“

Po chvilce Mason ve sluchátku uslyšel rychlý, dychtivý hlas. „Haló. Haló. Pan Mason?“

„U telefonu,“ ozval se Mason.

„Už jsem myslela, že se vás nedočkám. Byl jste na závodišti?“

„Ano.“

„A vyzvedl peníze?“

„Jaké peníze?“ zeptal se Mason.

„Vy víte, jaké peníze, pane Masone. Peníze za tikety, které jsem vám dala — Ach, zapomněla jsem, že jsem udala jiné jméno, když jsem vás navštívila. Tehdy jsem se představila jako Audrey Bicknellová.“

„Bylo to falešné jméno?“ zeptal se Mason.

„Ne falešné,“ odvětila. „Neužívejte to slovo, prosím. Prostě umělecké jméno.“

„Tak dobře, jste tedy Nancy Banksová,“ řekl Mason. „A copak si přejete?“

„Pane Masone, chci. abyste vzal ty peníze — Podařilo se vám peníze v pořádku vyzvednout?“

„Než odpovím na vaši otázku,“ řekl Mason, „měla byste raději dokončit předešlou větu. Začala jste, že chcete, abych vzal peníze a —“

„Přesně tak. Chci, abyste vzal ty peníze a složil kauci za mého bratra Rodneyho Bankse. Je ve vězení pro obvinění ze zpronevěry a kauce byla stanovena na pět tisíc dolarů. Z peněz, které jste vyinkasoval na tikety, můžete vzít těch pět tisíc a zbytek mi přinést.“

„Tak počkejte,“ ohradil se Mason. „Věci se začínají vyvíjet příliš rychle a vaše věta se nějak zkomplikovala. Zatím jste pro mě jen hlas v telefonu. A hlasů v telefonu může být moc a moc.

Zdá se, že spěcháte. Navrhuji, abychom se setkali na nějakém místě, které vám bude vyhovovat. Prokážete se pak jako osoba, která mi svěřila ty tikety. Já vám předám peníze a vy mi potvrdíte písemně jejich přijetí. Jestli potom budete po mně chtít, abych složil kauci za Rodneyho Bankse, dáte mi písemné instrukce a peníze na kauci a já se dám do práce.“

„To zabere mnoho času, pane Masone. Nejste trochu přehnaně opatrný?“

„Já jsem právník,“ odvětil Mason. „A jednám s cizím člověkem a cizím hlasem. Za takové situace neexistuje něco jako přehnaně opatrný. Řekněme, že jsem prostě opatrný, tečka.“

„Dobře tedy,“ souhlasila. „Jestli to chcete takhle, bude asi nejlepší, když za mnou přijedete do motelu. Já… v současné chvíli si nemohu dovolit vycházet ven. Byla jsem — právě jsem vyšla ze

sprchy. Než se sem dostanete, budu už připravená — jinak to snad nepůjde vyřešit. Nemohu si dovolit ztrácet čas.“

„Hned vyjedu,“ řekl Mason. „Bude mi to tam trvat asi tak půl hodiny.“

„Budu čekat. A řekněte, pane Masone, neměl jste nějaké potíže?“

„Nic zajímavého,“ odpověděl Mason. „Povím vám všechno, až za vámi přijedu.“

„Nesnažil se vám někdo bránit?“

„Bránit v čem?“

„Ve vyzvednutí těch peněz.“

„Ano.“

„Ale vyzvedl jste je?“

„Vysvětlím vám vše, až k vám přijedu,“ řekl Mason. „Ale jestli jste ta osoba, která byla za mnou v kanceláři, nemáte žádný důvod ke znepokojení — zatím.“

„Ach, pane Masone, jsem tak ráda — jsem vám tolik vděčná. Tak moc jsem se bála — Pojedete hned?“

„Hned.“

„Sám?“

„Ne,“ odvětil Mason. „Budu mít s sebou svoji sekretářku. Jako svědkyni. Budu hrát tuhle hru opravdu při zemi.“

„Dobře,“ souhlasila s úsměvem. „Tak do toho, a buďte si opatrný, jak chcete. Asi vám to nemohu vyčítat.“

„Třicet minut,“ uzavřel Mason jejich rozhovor a zavěsil.

Přesně o devětadvacet minut později zatáčel právník k řečenému motelu. Zajel k chatce číslo 14, zastavil a pomohl Delle Streetové z vozu.

Dveře chatky 14 se otevřely.

Dívka, která se dříve představila jako Audrey Bicknellová, stanula ve dveřích. Měla na sobě hedvábné růžové domácí kalhoty s potiskovaným růžovozeleným kabátkem prošívaným křišťály, které ho natolik zatěžovaly, že obepínal těsně křivky jejích boků.

„Pojďte dál, prosím,“ řekla a s úsměvem pohlédla na Dellu Streetovou: „Ráda vás znovu vidím, slečno Streetová. Jen pojďte, prosím, dál.“

Mason vzal svoji tašku z auta a vešel dovnitř.

„Dostal jste je?“ zeptala se.

„Dostal,“ přitakal Mason. „Čtrnáct tisíc dvě stě padesát dolarů.“

Právník otevřel tašku a začal peníze odpočítávat na stůl.“

„Ach!“ vykřikla Nancy Banksová, když se před ní začaly vršit bankovky. „Netušila jsem, že — To je ale balík, že, pane Masone?“

Mason přikývl a pokračoval v odpočítávání. Vršil hromádky po tisících dolarů.

„Dobře,“ řekl nakonec. „Tady je máte. Podepište mi tenhle doklad, že jste ode mne peníze převzala a že to jsou všechny peníze, které jste měla dostat za tikety, které jste mi svěřila a že tím jsou splněny všechny úkoly, pro které jste si mě najala.“

„Budete si z toho jistě chtít odebrat svůj honorář, pane Masone,“ řekla Nancy Banksová.

„Tak tak,“ souhlasil Mason, „ale nejprve vám všechny peníze předám. Potom mi z nich vyplatíte honorář.“

„Můžete mi říci, kolik to bude dělat?“

„To mohu,“ odvětil Mason, „ale bude to trochu záležet také na tom, co po mně budete chtít v souvislosti s Rodney Banksem. To bude vyžadovat zálohu a já vám nemohu teď slíbit, že ho budu zastupovat v souvislosti s jeho obviněním ze zpronevěry. Tu kauci za něho složím jako váš právník, ale nechci se octnout v pozici, kdy budu muset vystupovat jako jeho právník — alespoň dokud se o tom případu nedozvím víc.“

„Inu, to vám nemohu vyčítat. Myslím, že Rodney — no, jednal asi dost nerozumně, ale prostě nemohu uvěřit, že by provedl ty věci, ze kterých ho obviňují. Myslím, zeje za tím něco jiného.“

„Dobrá,“ řekl Mason, „uzavřeme tedy nejprve jednu záležitost. Podepište ten doklad.“

Nancy Banksová podepsala stvrzenku, kterou jí podala Della Streetová.

„A teď," pokračoval Mason, „tedy po mně chcete, abych složil kauci za Rodneyho Bankse?"

„Ano, prosím."

„Kdy?"

„Co nejdříve to bude možné."

„Kauce už byla vyměřena?"

„Ano, už stanul před soudem. Kauci vyměřili na pět tisíc dolarů."

„Mohla jste zajít do záruční společnosti a —"

„Já vím, vím, ale oni si počítají něco za riziko a já neměla tolik peněz."

Mason si ji pozorně změřil. „Ale měla jste pět set dolarů na téměř beznadějnou sázku."

„Nebyla beznadějná. Dough Boy vyhrál."

„Tak dobrá," řekl Mason, „nebudeme o tom diskutovat. Vyhrála jste, a basta. Napočítám vám tři sta dolarů za vyzvednutí těch peněz. Potom mi předáte pět tisíc dolarů na kauci pro Rodneyho Bankse. Za složení kauce si budu počítat sto padesát dolarů a složím ji vaším jménem. Dostanu potvrzení na těch pět tisíc dolarů a tím pro mě končí jakékoli závazky související s tím případem."

„Zcela v pořádku, pane Masone, zcela v pořádku. Tady, vezměte si ty peníze a — Je velmi důležité, abychom ho odtamtud dostali ještě dnes odpoledne, pane Masone."

„Proč?"

„No, je to… je to prostě velmi důležité."

„Dobře, tak tedy bez vysvětlení," řekl Mason. „Dám vám stvrzenku, že jsem převzal pět tisíc dolarů a svůj honorář."

Mason kývl na Dellu Streetovou, která otevřela poznámkový blok, sepsala stvrzenku a podala mu ji k nahlédnutí. Mason ji prolétl očima a přikývl. Potom ji dole podepsal, vytrhl ji z Dellina bloku a podal Nancy Banksové.

„Mám vám podat hlášení, až ho dostanu z vězení?" otázal se Mason.

„Ne," odpověděla. „Bude lepší, když už se dále nebudeme spolu kontaktovat. Řekněte, nesnažil se vás sem někdo sledovat?"

„Ano," odvětil Mason.

„Ale nedojeli s vámi až sem?" V jejím hlase bylo slyšet napjaté očekávání.

„Podnikli jsme opatření, abychom nebyli sledováni až do okamžiku, kdy jsem vám telefonoval," vysvětloval Mason. „Měla jste naspěch, takže jsem po rozhovoru s vámi neztrácel dále čas. Přijel jsem sem přímo, ale nevšiml jsem si žádného náznaku, že bychom měli někoho v patách."

Zamyšleně přikyvovala. „Kdyby se někdo dozvěděl, kde jsem, bylo by to… velmi nepříjemné."

„A máte tady navíc velkou sumu peněz," dodal Mason. „Měla byste je co nejrychleji uložit na nějaké bezpečné místo."

„Ano, ano, vím. Ale pospíšíte si, viďte, pane Masone? Dostanete Rodnyho z vězení včas?"

„Složím kauci," odpověděl Mason. „Potom ode mě tedy nebudete chtít žádné hlášení?"

Ne. Už jsme… tím spolu skončili, pane Masone, a já vám mnohokrát děkuji."

Náhle ho impulzivně objala, krátce se k němu přitiskla a poté sebevědomě odstoupila.

„O.K.," řekl Mason. „A příště až budete mít tip na nějakého koně se solidním jménem, na kterého se lze spolehnout, že vyvine maximální úsilí, dejte mi vědět."

Právník poté kývl na Dellu Streetovou.

Žena, která se nazývala předtím Audrey Bicknellová, stála ve dveřích a sledovala, jak nastupují do vozu. Měla zamyšlený, lehce zachmuřený výraz.

„Tak," řekl Mason, když vyjížděl z pozemku motelu. „Copak jste si z toho odnesla, Dello?"

„Nevím," odvětila Della Streetová. „Řekla bych, že se opravdu jmenuje Nancy Banksová a Rodney Banks je opravdu její bratr. Ale hraje nějakou zvláštní hru. Je našponovaná jako struny na houslích a řekla bych, že má z něčeho strach."

Perry Mason přistoupil ke kaučnímu úředníkovi a řekl: „Máte tady Rodneyho Bankse pro obvinění ze zpronevěry, kauce byla stanovena na pět tisíc dolarů v hotovosti nebo zástavu ve výši deseti tisíc dolarů. Já jsem Perry Mason, advokát. Předkládám pět tisíc dolarů jménem mé klientky,

Nancy Banksové. Žádám, abyste mi pro Nancy Banksovou vystavil potvrzení na pět tisíc dolarů a zajistil propuštění Rodneyho Bankse.“

Úředník pečlivě přepočítal peníze, které dostal od Masona, potom vzal předtištěnou účtenku s propisovacím papírem a zeptal se: „Jaká je adresa Nancy Banksové?“

„V zastoupení Perrym Masonem,“ odvětil právník.

„Měli bychom mít konkrétní adresu.“

„Můžete mít moji adresu do kanceláře.“

Úředník zaváhal, ale pak stvrzenku vystavil. „Myslím, že pro platbu v hotovosti to bude stačit takhle.“

„A teď žádám,“ řekl Mason, „aby byl Rodney Banks propuštěn.“

„Předložte tuto stvrzenku a bude ihned propuštěn,“ odpověděl úředník.

„Potřebuji to ihned,“ řekl Mason.

„Ano, to je možné. Složil jste přece peníze. Nehodláme ho ubytovávat a živit ani o okamžik déle, než je nezbytné. Kauce zaručí jeho účast při soudním projednávání — nebo by alespoň měla.“

„Ano, měla by,“ souhlasil Mason.

O nějakých dvacet minut později přivedl žalářník Rodneyho Bankse do místnosti, kde čekal Perry Mason.

„Dobrý den, Banksi,“ pozdravil Mason. „Jsem Perry Mason. Byl jsem najat, abych za vás složil kauci. Nejsem tady jako váš advokát.“

„No, budu ale potřebovat nějakého advokáta,“ řekl Banks. „Pěkně mě tady oholili. Myslím tady ve vězení.“

„Co se stalo?“

„Ukradli mi tiket, vsazený na vítězného koně.“

„Počkat, počkat,“ ohradil se úředník. „Nikdo tady nic neukradl. Byl vydán příkaz k jeho zabavení.“

„Jak to?“ otázal se Mason.

„Tenhle člověk měl padesátidolarový tiket na Dough Boye, číslo čtyři ve včerejším dostihu.“

„A ten kůň vyhrál. Podle kurzu má ten tiket hodnotu čtrnácti set pětadvaceti dolarů,“ dodal Banks.

Mason pohlédl na úředníka.

„Tiket byl součástí jeho věcí, když byl vzat do vazby. Dostal na všechno stvrzenku.“

„Ale tiket jste mi nevrátili,“ protestoval Banks.

„To nelze,“ odpověděl úředník. „Tiket byl vzat do soudní úschovy. A na stvrzence to máte vyznačené — případ Fremont versus Banks. Fremont tvrdí, že jste mu zpronevěřil peníze, které jste použil k sázce na toho koně a že máte vlastně jeho tiket ve své úschově.“

„Mohl jsem vyzvednout výhru na ten tiket a naše pohledávky mohly být srovnány,“ podotkl Banks.

„Já vím jen to,“ řekl úředník, „že byl tiket vzat do soudní úschovy. Můžete ho u soudu získat zpátky.“

„Ale žaloba ze zpronevěry tím nebude ovlivněna?“ zeptal se Mason.

„To určitě ne,“ řekl úředník. „Žaloba stále platí.“

„Ten starej mizera tvrdí, že mu schází něco málo přes tisíc dolarů a jestli je to pravda, můžu mu z té výhry splatit všechno do posledního centu. Ale on se snaží dostat ten tiket a k tomu mě ještě obviňovat ze zpronevěry.“

„Nehodlám vystupovat jako váš právní zástupce, mladý muži,“ ozval se Mason, „ale řeknu vám jedno: jste propuštěn na kauci. Zmizte odtud. Není pochyb, že jste u sebe měl v době zatčení vítězný padesátidolarový tiket. Máte to potvrzené na seznamu osobních věcí, které vám byly odebrány. K tomu máte i kopii soudního příkazu, který ukládá převzít tiket do úschovy.

Máte právní spor s Fremontem o to, komu tiket patří a navíc vás nechal Fremont zavřít pro obvinění ze zpronevěry.

A teď se na to podívejte z Fremontova hlediska. Pokud použijete vyhrané peníze, abyste splatil částku, kterou jste údajně zpronevěřil, mohl by se dostat do situace, že by zodpovídal za

neoprávněnou vazbu a falešné obvinění ze zpronevěry — a to všechno záleží jen na stavu důkazů a účetních knih.

Pokud ale bude schopen prokázat, že byla vaše padesátidolarová sázka vsazena ze zpronevěřených peněz, pak se stává vaším nedobrovolným věřitelem a všechny eventuelní výhry náleží automaticky jemu, takže vás klidně může držet pod zámkem za zpronevěru a ještě shrábnout čtrnáct set dvacet pět dolarů za výhru.“

„To není fér. Nemůže přece sníst svůj koláč a přece ho mít,“ protestoval Banks.

„A vy teď děláte přesný opak toho, co jsem vám poradil,“ řekl Mason. „Mluvíte. Má rada je, abyste se šel poradit se svojí sestrou. Promluvte si s ní a nezapomínejte, že za vás složila kauci pěti tisíc dolarů.“

„Kde vzala ty peníze?“ divil se Banks.

Mason s úsměvem odpověděl: „Nejsem v situaci, abych mohl probírat finanční záležitosti své klientky a ještě jednou opakuji, že uděláte nejlépe, když zmlknete a nepromluvíte až do chvíle, kdy se poradíte se svojí sestrou a svým advokátem. Podle mého byste měl ihned jít vyhledat vaši sestru. Víte, kde ji hledat?“

„Myslím, že ano.“

„Víte, kde je teď?“

„Já si ji najdu.“

„Tak za ní jděte,“ řekl Mason. „Jste propuštěný na kauci. Můžete klidně jít. Tím bude moje poslání skončeno. Mám také jinou práci. Mnoho štěstí.“

Mason se otočil, přešel místnost a sjel výtahem k východu. Před ním seděla Della Streetová v zaparkovaném voze.

„Tak co?“ zeptala se.

„Zamotává se nám to,“ odvětil Mason. „Na Dough Boye zřejmě sázel kdekdo. Museli dostat nějaký moc dobrý tip.

Nyní to vypadá, že zpronevěřená částka činí jen něco málo přes tisíc dolarů, což by byl Rodney Banks bez problémů schopen pokrýt ze své výhry, ale Fremont tvrdí, že byla sázka vsazena ze zpronevěřených peněz a tedy mu celá výhra stejně automaticky náleží.“

„To může?“ divila se Della Streetová. „Cožpak si může nárokovat současně jedno i druhé?“

„Technicky,“ vysvětloval Mason, „postupuje v rámci svých zákonných práv. Zpronevěřené peníze zůstávají stále jeho penězi. Pokud byly poté vloženy do výhodné investice, má nárok na všechny zisky, které z ní plynou.“

„A ještě Bankse nechat odsoudit za zpronevěru?“

„Zpronevěra,“ pokračoval Mason, „je trestný čin, takže nedává člověku, který peníze zpronevěřil, žádný nárok na odcizené peníze. Pokud to tedy nejsou jeho peníze, nemohou být jeho ani jakékoli zisky z těch peněz.“

„A co ty peníze, které vsadila naše klientka na Dough Boye?“

„To je otázka,“ souhlasil Mason. „Hodně záleží na té zpronevěře: jakým způsobem byly peníze zpronevěřeny a odkud se vzaly. Jestli třeba Rodney Banks dal své sestře pět set dolarů a řekl jí, aby vsadila na Dough Boye, přičemž ty peníze byly zpronevěřeny a Fremont bude schopen to prokázat, má Fremont nárok na všechny vyhrané peníze. Ale musí toho hodně dokázat. Musí prokázat zpronevěru, identitu peněz a pravděpodobně by musel také doložit, že byla Nancy Banksová spoluviníkem nebo alespoň věděla o zpronevěře. Je to celé velmi neobvyklá situace.“

„Choval se Rodney tak, jako kdyby věděl, že jeho sestra vsadila na Dough Boye?“

„Těžko říci,“ řekl Mason. „Rodney Banks je mladý, urostlý muž s rychlou nervózní řečí a chováním — nedá se toho z jeho jednání moc vyčíst. Typický trochu labilní jedinec. Často se to vídá u mladíků, jejichž matky nebo sestry se je snažily chránit od jakékoli zodpovědnosti.“

„Jinými slovy se vám Banks nezamlouvá a nechcete s ním mít nic společného?“

Mason se zazubil a řekl: „Položme to takhle: já nejsem jeho právní zástupce. Zastupoval jsem jeho sestru při složení jeho kauce. A dostal ho z vězení.

A nyní, slečno Streetová, i když je ještě poměrně časně —jelikož jste získala pěknou výhru ze své sázky, měli bychom asi zajít na večeři a tanec. Zapomeneme na nadbytečnou opatrnost,

nepoctivé všivé klienty, lakotné šéfy a zpronevěry a budeme se věnovat rytmu, jídlu, relaxaci a zábavě.“

6

Ještě nebylo tak pozdě, když Perry Mason doprovodil Dellu Streetovou ke dveřím jejího apartmá, popřál jí dobrou noc a pomalu odjel domů.

Sotva otevřel dveře, rozdrnčel se telefon.

Jelikož toto číslo znali jen Della Streetová a Paul Drake, rychle přespěchal místnost a ohlásil se.

„Haló, co se děje?“

Ze sluchátka se ozval hlas Paula Drakea. „Tvoje klientka je v rejži, Perry. Chce, abys za ní ihned přijel. Tvrdí, že je to nesmírně důležité.“

„No,“ řekl Mason. „Nevydám se tam po pracovní době, dokud se nedozvím, o co jde. Splnil jsem vůči ní všechny své závazky. Nesvěřila se ti, co ji trápí?“

„Něco velmi naléhavého. Vypadala velmi rozrušeně. Mohl bys jí aspoň zavolat,“ navrhl Drake. „Myslím, že se něco stalo.“

„Nejspíš ji někdo přepadl a sebral jí ty peníze,“ usoudil Mason. „O.K., já jí tedy zavolám.“

Mason vytočil číslo motelu Foley a požádal o spojení s Nancy Banksovou z chatky 14.

Hlas, který se ozval v telefonu, mu sdělil: „Lituji, ale to číslo se mi nehlásí.“

„Zkusím to tedy za několik minut,“ odpověděl Mason.

Manažerův hlas zněl zdvořile, ale stroze: „Mohu se zeptat, kdo volá, prosím?“

Mason na chvíli zaváhal a pak odpověděl: „Jestli se slečna Banksová objeví, vyřiďte jí, že ji volal její advokát, ano?“

„Její advokát?“

„Přesně tak.“

„No, proč by měla — Tak dobře. Mohl byste mi říci jméno?“

„Mason.“

„Snad ne Perry Mason!“

„Perry Mason.“

„Och, to mě mrzí, pane Masone. Skočím tam a nechám jí vzkaz na dveřích. Bude zpátky každou chvíli. Nevím, kde v tuto chvíli je. Měla několik telefonátů a neozývala se. Víte, nerad pořád volám, když v chatce nikdo není. Znáte to. Dveře jsou sice docela zvukotěsné, ale zvonění telefonu přece jenom může rušit sousedy.“

„Zavolám později,“ rozhodl Mason. „Můžete jí nechat vzkaz, že jsem volal a že zavolám zase během deseti patnácti minut.“

Právník se protáhl v křesle, zapálil si cigaretu a chystal se zrovna vzít si do ruky večerní noviny, když zazvonil telefon.

Mason zvedl sluchátko a uslyšel hlas Paula Drakea. „Perry, ta holka je opravdu úplně mimo. Prý se s tebou potřebuje ihned setkat. Máš za ní přijet, stalo se prý něco hrozného.“

„Mám přijet za ní, Paule?“

„Do motelu.“

„Ale ona tam není,“ divil se Mason. „Manažer motelu říká, že nezvedá telefony.“

„Je tam. Volala odtamtud,“ odpověděl Drake. „Nebo to alespoň tvrdila. Ptal jsem se jí, kde je, a ona na to prostě, že se s tebou chce setkat a že máš za ní ihned přijet, ať to stojí, co to stojí, protože ona za tebou přijet nemůže. Prý je to velmi naléhavé.“

„Ach jo,“ povzdechl si Mason, „takhle to dopadá, když se člověk upíše klientkám, které začnou hysterčit… O.K., Paule, zajedu tam a jestli tam nebude, naúčtuji jí takový honorář, že si příště něco takové rozmyslí… A kdy ty půjdeš domů?“

„Bůh ví,“ povzdechl si Drake. „Pracuji na poměrně složitém případu. Mám několik mužů v terénu a zrovna projíždím jejich hlášení. Co mám dělat s eventuelními dalšími telefonáty?“

„Prostě řekni, ať to je kdokoli, že nebudu do zítřejšího rána k dosažení,“ rozhodl Mason. „Ale pokud bude znova volat Nancy Banksová, pověz jí, že jsem na cestě do motelu a věřím, že se jedná opravdu o něco důležitého.“

Mason si vzdychl, upravil si kravatu a zavolal do garáží, aby mu připravili auto. Sjel výtahem dolů, nasedl do vozu a vystartoval na cestu.

V popředí motelu svítil blikavý nápis FOLEY MOTEL a pod ním menší Obsazeno.

Mason na chvíli zaváhal, zda má zaparkovat u správcovy kanceláře, ale potom se rozhodl, že pojede rovnou k chatce číslo 14.

Zaparkoval, vystoupil a zaklepal na dveře.

Nic se neozývalo, i když bylo uvnitř rozsvíceno.

Mason zachmuřeně vzal za kliku. Dveře se ochotně otevřely.

Na podlaze hned za dveřmi ležel vzkaz: „Slečno Banksová, volal váš právník a má opět zavolat asi za patnáct minut."

Mason zavřel za sebou dveře a rozhlédl se po chatce.

Uvnitř se od jeho poslední návštěvy vůbec nic nezměnilo: typická motelová chatka. Na nočním stolku před zrcadlem ležela dámská taška na kosmetiku.

Mason trošku pohněvaně pohlédl na hodinky, posadil se a čekal.

V nastalém tichu si uvědomil tikání cestovních natahovacích hodin. Srovnal s nimi svůj čas a zjistil, že jdou o pět minut pozdě. Pak se protáhl, zívl, opět pohlédl na hodinky a vstal k odchodu.

Když už už chtěl otevřít zevní dveře, zarazil se, aby ještě jednou místnost přehlédl a jeho oči spočinuly na zavřených dveřích, vedoucích do koupelny.

Mason k nim přešel, zlehka zaklepal a když se neozvala žádná odpověď, otevřel.

Tělo Marvina Fremonta leželo groteskně zkroucené ve sprchovém koutu: hlava položena na jednom rameni, pokleslá spodní čelist, prázdný pohled mrtvých očí. Na prsou bílé košile měl rudou skvrnu s dírkou po kulce uprostřed.

Mason na chvilku zaváhal, potom vytáhal z kapsy kapesník, setřel otisky prstů z kliky koupelny a zavřel za sebou. Když byl na půl cesty k východu, otevřely se vnější dveře a dovnitř přispěchala Nancy Banksová.

„Ach, pane Masone!" zvolala. „Jsem tak ráda, že jste přijel! To je ale úleva! … Ach… Ach…" Zvedla ruku před ústa. „Ach, děkuji vám. Jsem vám tak vděčná!"

Pak přešla k Masonovi a uchopila jeho ruce do svých.

Její ruce byly studené jako led.

Mason řekl: „Dobrá, teď rychle. Co se děje? Sem s tím."

„Pořád jsem vás nemohla sehnat," odvětila. „Chtěla jsem —"

„Volal jsem vám zpátky a nikdo telefon nezvedal," přerušil ji Mason.

„Nebyla jsem tady."

„To je zřejmé," řekl Mason. „Nebo to alespoň tvrdíte. Teď mi ale hezky vyklopte všechno."

„Začala: Jela jsem do svého bytu. Já… Chtěla jsem uložit ty peníze, co jste mi předal, na bezpečné místo."

„A co to mělo být za bezpečné místo?"

„Část jsem chtěla schovat v bytě a část dát své přítelkyni, aby mi je schovala… Nechtěla jsem nechávat všechny pohromadě."

„O.K.," řekl Mason, „tak teď všechno a rychle. Co se stalo? Proč jste mi telefonovala?"

„Někdo mě přepadl," odpověděla.

„Co tím myslíte, přepadl?"

„Když jsem vystoupila z auta za naším činžovním domem, někdo na mě vytasil pistoli a zavrčel: „Ruce vzhůru!"

„Můžete ho popsat?" zeptal se Mason.

„Byl — Ne, nemohu." .

„Měl masku?"

„Měl přes obličej kapesník zastrčený pod kloboukem. V něm měl vystřižené dva otvory pro oči. Viděla jsem jen bílý kapesník a —"

„Co postava?" otázal se Mason.

„Byl… urostlý, zavalitý. Z jeho postavy a pohybů bych usoudila, že… no mohlo mu být kolem čtyřiceti, možná o něco mladší."

„Aha," řekl Mason. „A co bylo dál?"

„Měl mě jako na dlani. Rýpl do mě tou pistolí a… Já začala křičet, on mě udeřil, sebral mi tašku s penězi a byl pryč."

„Celou sumu?" zeptal se Mason.

„Celou. Do posledního centu, pane Masone."

Právník si ji zamyšleně prohlížel. „A potom jste mi zavolala?"

„Ano."

„Odkud?"

„Z mého bytu."

„Ale tvrdila jste, že jste tady, ne? Nenechala jste mi u Paula Drakea takový vzkaz?"

„Ano, protože jsem se tady s vámi chtěla setkat."

„A proto jste Drakeovi řekla, že voláte odtud."

„Ano."

„Oznámila jste to policii?"

„Proboha, to ne."

„No," řekl Mason a hleděl jí zpříma do očí, „tak to budete muset udělat. Musíte o tom přepadení povědět policii. Pročpak bylo tak nezbytné, abyste se se mnou setkala a aby to bylo právě tady?"

Její oči se úžasem rozevřely. „Proč to bylo tak důležité? Dobrý bože, pan Masone, já přijdu o všechny peníze při přepadení a vy děláte, jako by se nic nestalo. To je tedy hrozné."

Mason zamyšleně přikyvoval a řekl: „Budete to muset oznámit policii."

„To nemohu, pane Masone. To prostě nemohu."

„Proč?"

„No… mám pro to své důvody."

Mason řekl: „Nějaké peníze jste zachránila, protože jste je dala na kauci za svého bratra. Ty můžete dostat zpátky."

„Ano," přitakala a sklopila oči.

„Ale přesto bychom měli uvědomit policii," trval na svém Mason.

Vehementně zavrtěla hlavou.

„Tak dobře," rozhodl Mason, jestli si to přejete takhle, pak tedy nemáte jinou možnost, než se s tím s úsměvem vyrovnat."

Vyrazil ke dveřím a s úsměvem řekl: „Na takovéhle věci si budete muset zvyknout. Koneckonců jste na tom pořád mnohem lépe než před pár dny. Dostanete zpátky svoji kauci a máte to."

„Pane Masone, já… jsem s vámi nespokojená."

„Proč?"

„Berete to tak… samozřejmě."

Mason odpověděl: „Přepadení je pro vás novou zkušeností. Poprvé na vás někdo namířil pistoli a sebral vám peníze. Policie to bere jako rutinní záležitost, stejně jako kdyby vás váš šéf požádal, abyste si vzala tužku a papír a napsala pro něho dopis.

Já sice nejsem policie, ale se zločinem se setkávám také často, takže k němu mám podobný přístup.

Nechci se s vámi přít, ale doporučuji vám, abyste to oznámila policii. S vaším popisem toho násilníka je vždycky šance, že ho policie dopadne a vy získáte zpátky své peníze."

„Ne, ne, to bych nezvládla. Já nechci u toho mít policii."

„Tak dobře," řekl Mason, „za této situace mi nezbývá, než jet domů, stejně jako vám —"

„Ale já se bojím zůstat doma sama."

„Čeho se bojíte? O svoje peníze jste přišla. Čeho dalšího byste se mohla obávat?"

„No… asi ničeho."

„Já tady s vámi nemohu zůstat," pokračoval Mason. „Jste velká holka a… Říkala jste něco o přítelkyni, u které jste chtěla uschovat část peněz?"

„Ano."

„Proč k ní nezajedete a nestrávíte noc u ní, když se bojíte?“

„Já — to není špatný nápad, pane Masone. Asi to udělám. Jsem ráda, že vás to napadlo. Hned začnu balit.“

„O.K.,“ řekl Mason.

Přešla místnost, aby Masonovi podala ruku. Měla ji stále ledově chladnou a Mason cítil, jak se jí nervózně třese.

„Tak dobře, máme to vyřešené,“ řekl Mason.

„Nemohl byste — nemohl byste tady počkat, než si sbalím?“

„Je mi líto,“ odvětil Mason, „ale mám toho už pro dnešek dost. Dnes vám už nic nehrozí. Sbalte si věci do auta a vraťte se do svého bytu.“

„Vy — No… kdybyste mohl počkat aspoň chvilinku…“

Mason zavrtěl hlavou.

„Já vím,“ řekla. „Rozumím. Máte moc práce a jste unavený… A asi vás hněvá, že nechci zavolat policii. Tak dobře, ještě jednou děkuji, pane Masone. Mockrát děkuji.“

Mason se usmál, poklepal ji po zádech a vyšel ze dveří.

Došel asi polovinu cesty ke kanceláři správce, když zaslechl, jak se za ním otevřely dveře. Ozval se zvuk rychlých kroků a dívčí hlas. „Pane Masone, prosím — prosím!“

Právník se otočil.

Řítila se k němu a doslova se mu vrhla do náručí. Přitiskla se k němu vší silou v naprostém zděšení. „Pane Masone, prosím… prosím!“

„Copak se děje?“ zeptal se Mason.

„Něco hrozného — něco strašného! Musíte… pssst! Můžeme to probrat uvnitř, ještě nás tady někdo uslyší… Prosím, pojďte.“

„Něco nového?“ zeptal se právník.

„Něco strašného.“

„Co?“ zeptal se.

„Mrtvola,“ zašeptala.

„Kde?“

„Ve sprše.“

„Jste si jistá?“ ¦

„Ano.“

„Muž nebo žena?“

„Muž.“

„Je opravdu mrtev?“

„Nevím. Já… bojím se, že ano. Vypadá jako mrtvý.“

Mason se otočil, objal třesoucí se dívku kolem ramen a řekl: „No tak, klid. Musíte se teď trošku sebrat. Vy jste netušila, že tam ta mrtvola leží?“

„Proboha, ne!“

„Jak jste ji objevila?“

„Chtěla jsem si začít balit a… šla jsem do koupelny a on tam ležel celý zkroucený ve sprchovém koutu.“

„Tak dobře,“ řekl Mason, „ale teď už budeme muset uvědomit policii.“

„Musíme?“

„Ano.“

„Nemohla bych vás tady nechat a —“

„Nic takového není možné,“ přerušil ji Mason, „to by bylo to nejhorší, co by vás mohlo napadnout. Musíte vytrvat a odbýt si to.“

„Já… já—“

„Vy se bojíte policie, že?“ zeptal se Mason.

„Ano, strašně.“

„To nemusíte,“ odpověděl Mason. „Jestliže jste nevinná, ochrání vás právě oni nejlépe… a vy jste nevinná, nebo ne?“

„Samozřejmě, že ano.“

„O té mrtvole jste nevěděla?“ ,

„Ne.“

Mason jí podržel otevřené dveře a zabouchl za nimi.

„Tak,“ řekl poté, „a teď byste mi měla přestat lhát.“

„Co tím chcete říct?“

„Vy jste věděla, že tady je ta mrtvola.“

Uraženě na něho pohlédla. „Ale pane Masone. Já — Jak mě můžete z něčeho takového obviňovat?“

Právníkovy oči si ji neochvějně měřily.

Po chvilce sklopila zrak.

„Důvod, proč jste chtěla, abych sem přijel,“ pokračoval Mason, „proč jste tak trvala na tom, abychom se setkali právě v této místnosti. Bylo to proto, že jste věděla o té mrtvole. Buď jste ho zavraždila sama, anebo jste objevila jeho tělo.

Nechtěla jste mi o tom říci. Chtěla jste, abych ho objevil já. Věřila jste, že mrtvolu najdu a zavolám policii. Chtěla jste vyrukovat s tou vaší historkou o přepadení a —“

„To o tom přepadení byla pravda, pane Masone.“

„Já tomu nevěřím,“ namítl Mason. „Chtěla jste si vykonstruovat alibi, a docela těžkopádné alibi, abyste nějak vysvětlila svoji nepřítomnost tady a rozrušení. Ale já vás převezl. Místo abych objevil tělo a zavolal policii, předstíral jsem, že o ničem nevím.“

„Vy… jste o něm věděl?“

„Samozřejmě.“

„Ale nic jste neudělal. Vy —“

„Já jsem vás testoval,“ vysvětloval Mason. „Chtěl jsem vědět, jestli se mi to nakonec rozhodnete říci anebo jestli budete předstírat, že jste po mém odchodu šla do koupelny, objevila mrtvolu a rychle za mnou vyběhla, abyste mě ještě zastihla.“

Náhle se mu vrhla do náruče a začala vzlykat.

„Tak jak to bylo?“ zeptal se Mason.

„Ano,“ špitla. „Proto jsem vám volala. Já… já jsem objevila to tělo.“

„Jak jste na něj přišla?“

„Co byste čekal? Byla jsem pryč a když jsem se vrátila a vešla do koupelny… byl tam.“

„Tak dobře,“ uzavřel Mason rozpravu, „musíme zavolat policii. Ale nejdůležitější je, abyste mi právě teď řekla celou pravdu.“

„Už jsem vám všechno řekla.“

„Všechno?“

„Všechno.“

„A co to přepadení?“

„To byla pravda. Opravdu mě přepadl.“

Mason řekl: „Chcete čekat tady, až budu volat policii?“

„Proboha, ne!“

„Neměli bychom raději volat přes správcovu kancelář,“ pokračoval Mason. „Mohli bychom si tím ještě přidělat starosti. U bazénu je telefonní budka. Zavoláme tamodtud. Máte odsud klíč?“

„Ano.“

„Tak zamkněte,“ vybídl ji Mason, „a pojďte se mnou.“

Zavřeli, zamkli a Mason ji vedl na konec bazénu, kde stála telefonní budka. Vhodil minci, vytočil číslo policejní spojovatelky a oznámil: „Policejní ředitelství, prosím. Je to naléhavé.“

Když se ozvalo ředitelství, řekl: „Tady Perry Mason. Mohu dostat spojení s oddělením vražd, prosím?“

O chvilku později se ozval ve sluchátku poručík Tragg. „Á Perry. Tak copak zase máte? Doufám, že ne další vraždu.“

„Bohužel ano,“ odpověděl Mason.

„Kde jste teď?“

Mason mu vylíčil polohu motelu.
„A kde je tělo?“
„V jedné z motelových chatek.“
„Jste sám?“
„Ne, mám tady s sebou svoji klientku.“
„Ona obývá tu chatku?“
„Ano.“
„Kdo objevil tělo?“
„Ona.“
„Proč ho zabila, v sebeobraně?“
„Ona tvrdí, že ho nezabila.“
„Nedotýkali jste se něčeho, nepřemisťovali jste nic nebo nehýbali s tělem?“
„Ne. Tělo se nachází ve sprše; tedy: polovina ve sprše, polovina venku.“
„A vaše klientka o tom nic neví.“
„Vůbec nic.“
„Proč vás tedy volala?“
„Kvůli jiné záležitosti.“
„Nechoďte tam, ničeho se nedotýkejte, nezanechávejte žádné další otisky prstů, neodcházejte a nedovolte vaší klientce, aby odjela,“ řekl nakonec poručík Tragg. „Jedeme tam.“

7

Z motelové chatky se vynořil poručík Tragg z oddělení vražd a stanul vedle Masonova vozu, kde seděl Perry Mason s Nancy Banksovou.

„Tak dobře, slečno," řekl. „Měla jste pronajatou tu místnost. Proč?"

„Já… chtěla jsem mít nějaké místo, kde bych si mohla s panem Masonem v soukromí promluvit."

„O čem?"

„O obchodních záležitostech, které s tímto případem nijak nesouvisí."

„Tak tedy k věci," řekl Tragg. „V té místnosti byla spáchána vražda. Kde jste byla v době, kdy se stala vražda?"

„Já nevím. Nevím, kdy se vražda odehrála."

„Kdy jste objevila tělo?"

„Když jsem se vrátila."

„Odkud?"

„Z mého bytu."

„Kde bydlíte?"

Nancy mu dala svoji adresu.

„Co jste tam dělala?"

„Jela jsem tam… abych si zařídila — No, měla jsem nějaké peníze, kterých jsem se potřebovala zbavit."

„Co tím myslíte, zbavit se?"

„Potřebovala jsem je uložit na nějaké místo, kde by je nikdo nenašel."

„Kdo aby je nenašel?"

„Nikdo."

„To všechno zní velice zajímavě," prohlásil Tragg. „Rád bych se o tom dozvěděl podrobněji."

„Tak moment, poručíku," ozval se Mason. „Pojďme se dohodnout, že tenhle výslech nebude veden ve stylu, který by se dal nazvat obviňujícím."

Tragg odpověděl: „Pak bychom si také měli ujasnit, že odpovědi nebudou ve stylu, který by se dal nazvat vyhýbavým."

Mason řekl: „Není to tak jednoduchý případ, poručíku. Slečna Banksová má bratra. Tenhle bratr je ve vazebním vězení pro obvinění ze zpronevěry a —"

„Moment, moment," přerušil ho Tragg. „Až budu chtít od vás nějaké prohlášení, Masone, řeknu si o něj. Teď se ale snažím získat prohlášení od vaší klientky. Chci dostat velmi konkrétní odpovědi na velmi konkrétní otázky. Vím, kam mířím, což vám může a nemusí být známo, ale nepřeji si, aby mi nějaký šikovný právník kazil práci a odvracel od své klientky otázky, na které od ní chci dostat jasné odpovědi."

Mason se obrátil ke své klientce. „Pokračujte, Nancy," vybídl ji. „Povězte mu všechno. Nejhorší by v současné chvíli bylo, kdyby si o vás získal poručík Tragg nějaký nepříznivý dojem. Je to přímý člověk, i když jeho výslechy nejsou zrovna procházka růžovým sadem."

„To je lepší," uznal Tragg. „A teď, slečno Banksová: znáte toho mrtvého muže?"

„Ano."

„Kdo je to?"

„Marvin Fremont."

„Máte s ním něco společného?"

„Já — pracuje pro něho můj bratr."

„A co dělá Fremont? Čím se živí?"

„On je investor. Obchoduje se starožitnostmi a vzácnými předměty a kromě toho ještě spekuluje s realitami."

„Měla jste s ním nějaké rozpory?"

„Můj bratr."

„Copak?"

„Fremont obvinil mého bratra ze zpronevěry.“

„Ještě něco dalšího?“

„Můj bratr vsadil na dostizích na vítězného koně a — No, Fremont si dělal na ty peníze nárok.“

„Na jaké peníze?“

„Na výhru z té sázky.“

„A dostal je?“

„To nepochybně. Nechal mého bratra zavřít do vězení a vítězný tiket mu odebrali. Pan Fremont na něj podal žalobu a hodlal z něj peníze vysoudit.“

Mason už chtěl něco říci, ale pak pohlédl na Tragga a nechal si to pro sebe.

„Takže jste si najala Perryho Masona. Proč, aby pomohl vašemu bratrovi?“

„Ano.“

„Ještě k něčemu?“

„Chtěla jsem, aby zařídil kauci, abych dostala bratra z vězení.“

„Jakou kauci?“

„Hotovost.“

„Kdo poskytl peníze na tu kauci?“

„Já.“

„Kde jste na to vzala?“

„Vsadila jsem na dostizích a vyhrála.“

„Na kterého koně?“

„Na Dough Boye.“

„Jaký byl kurz?“

„Vsadila jsem na něj pět set dolarů a získala… no, docela pěknou částku, nějakých čtrnáct tisíc dolarů.“

„A co jste s těmi penězi udělala?“

„Nevyzvedávala jsem je osobně. Dala jsem tikety panu Masonovi a on mi výhru vyzvedl.“

„A co udělal pan Mason s těmi penězi?“

„Dal mi je.“

„A dál?“

„Dál jsem ho požádala, aby složil kauci ve výši pěti tisíc dolarů za mého bratra a dala jsem mu za tímto účelem pět tisíc dolarů a zaplatila mu jeho honorář.“

„A on složil kauci?“

„Ano.“

„A co se stalo se zbytkem peněz?“

„Ty jsem si nechala.“

„Kde jsou teď?“

„Přišla jsem o ně.“

„Jak?“

„Byla jsem přepadena.“

„Kdy?“

„Když jsem jela do svého bytu, abych tam část peněz schovala a část… no nechtěla jsem nechávat všechny pohromadě. Zbytek jsem hodlala někomu svěřit.“

„Komu?“

„Slečně Lawtonové.“

„Křestní jméno?“

„Loraine.“

„Kde bydlí?“

„Má byt naproti mému.“

„Co dělá?“

„Ona nepracuje. Tedy, není finančně závislá na práci. Ona… byla vdaná.“

„Alimenty?“

„Ano, myslím, že ano.“

„Vy to víte určitě, ne?“

„No, většina jejích příjmů pochází z alimentů.“

„A zbytek?“

„Občas pracuje na pstruhové farmě.“

„Které pstruhové farmě?“

„Osgoodově pstruhové farmě. Mají tam nádrž. Můžete si tam vypůjčit rybářské náčiní a chytit si pstruha a platíte za kus. Někdy tam pracuje. Ona se zná s panem Osgoodem, majitelem té farmy.“

„A dala jste jí část těch peněz?“

„Ne.“

„Proč?“

„Protože než jsem k ní dojela, byla jsem přepadena.“

„A co se stalo s těmi penězi?“

„Sebral mi je ten muž, co mě přepadl.“

„Jak se jmenuje ten činžák?“

„Lockhard.“

„Kde to je?“

„Na Lockhard Avenue.“

„A číslo vašeho bytu?“

„513.“

„Kdo byl ten muž, co vás přepadl?“

„Nevím.“

„Popište ho.“

„Byl docela robustní. Myslím, že mu mohlo být něco kolem čtyřicítky. Měl na obličeji masku vyrobenou z kapesníku, který měl přichycený pod kloboukem a svěšený přes celou tvář. V něm měl vystřižené otvory pro oči. Viděla jsem jen klobouk, kapesník a oči. Já… poznala jsem, že je kuřák, protože z něj byl cítit tabák.“

„Měl zbraň?“

„Ano.“

„A vzal vám ty peníze?“

„Ano, samozřejmě.“

„Proč si myslíte, že mu bylo kolem čtyřicítky?“

„Podle jeho vystupování, pohybu, postavy a hlasu.“

„Kde se odehrálo to přepadení?“

„Na parkovišti nedaleko našeho domu, kde si většina nájemníků zaparkovává své vozy.“

„Vy tam také parkujete?“

„Ano.“

„Pravidelně?“

„Ano.“

„A co hlídač?“

„Ne. To není oficiální parkoviště. Je to prostě taková plocha, kterou vlastní majitel našeho činžáku. Nechává své nájemníky, aby tam parkovali.“

„Je tam nějaký takový nápis?“

„Ano. Stojí tam, že je to místo určeno pouze pro parkování obyvatel domu, ale stejně by tam nikdo jiný asi nechtěl parkovat — Tedy, náš dům je jediný velký činžák v okolí.“

„Myslíte, že byste toho muže poznala, kdybyste ho znovu spatřila?“

„Kdybych ho viděla v masce, možná — no, spíše ne. Vůbec jsem neviděla jeho tvář.“

„Jak byl vysoký?“

„Spíše menší. Mohl být tak o jeden dva palce vyšší než já.“

„Mohutný?“

„Celkem ano… asi tak na čtyřicet let.“

„Zavalitý?“

„Dalo by se to tak říct.“

Tragg sáhl do kapsy a vytáhl kapesník s dvěmi vystřiženými otvory. Dal si ho na čelo a stáhl si přes něj klobouk, potom si ho upravil tak, aby otvory měl přímo proti očím. „Takovýhle?“ zeptal se.

Nancy Banksová vykřikla.

„Připomíná vám to něco?“

„Vy vypadáte — vypadáte přesně jako ten muž.“

„No, já vás nepřepadl,“ řekl Tragg. „Pro vaši informaci, ten kapesník jsem našel v kapse toho zavražděného.“

„Ach!“ zvolala. „Ach…!“

Tragg poslouchal její překvapené výlevy.

„Překvapilo vás to?“

„Ano.“

„Vy jste si nemyslela, že to byl on?“

„Já — vůbec by mě to nenapadlo.“

„Ale mohl to být on?“

„Ano.“

„Dobrá. Potom jste tedy odjela z vašeho domu a přijela zpátky sem do tohoto motelu?“

„Ano.“

„A tenhle mrtvý muž tady byl?“

„No, nebylo to tak jednoduché. Našla jsem ho až —“

„Byl tady?“

„Myslím, že ano.“

„Kdy jste ho objevila?“

„Já… já nevím přesnou dobu, ale předtím, než jsem ho našla, jsem volala detektivu Paulu Drakeovi. Bylo mi řečeno, že se mohu kontaktovat s panem Masonem přes Drakeovu detektivní agenturu.“

„Tak jste mu zavolala?“

„Ano.“

„Odtud?“

„Ne, z telefonní budky u silnice.“

„A dovolala jste se?“

„Ano, mluvila jsem přímo s panem Drakeem. Pověděla jsem mu, že potřebuji mluvit s panem Masonem o velmi naléhavé záležitosti.“

„Tou naléhavou záležitostí myslíte to přepadení?“

„Ano.“

„Ale s panem Masonem jste se hned nesetkala?“

„Ne.“

„Jak dlouho to trvalo?“

„Mně to připadalo jako celé hodiny.“

„Mohla to být hodina?“

„To určitě.“

„Dvě hodiny?“

„Nevím. To asi ne.“

„Kde jste byla po celou tu dobu?“

„V té telefonní budce.“

„A kde je ta budka?“

„U benzínové čerpací stanice.“

„Kde?“

„Neznám přesnou adresu.“

„Byla stanice otevřená nebo zavřená?“

„Zavřená.“

„Uměla byste ji najít?“

„Myslím, že ano. Je na silnici odtud směrem k mému bytu. Nejspíše bych ji našla.“

„Co bylo dál?“

„Po nějaké době zavolal pan Mason panu Drakeovi a dostal můj vzkaz a když jsem poté znovu mluvila s panem Drakeem, informoval mě, že už je pan Mason na cestě sem.“

„Takže pak přijel pan Mason?“

„Ano.“

„A vy jste mu pověděla o té mrtvole?“

Nancy zaváhala.

„Nuže?“ naléhal Tragg.

„Ne,“ odvětila, „hned ne.“

„Proč jste mu o ní nepověděla hned?“

„Když jsem objevila to tělo, vyšla jsem ven a čekala na místě, odkud jsem viděla na příjezdovou cestu. Chtěla jsem, aby Fremonta našel pan Mason. Chtěla jsem předstírat, že — Ach, já nevím, chtěla jsem… si opatřit alibi, asi…“

„Myslela jste, že byste mohla vejít v podezření?“

„Já… já nevím. Zpanikařila jsem.“

„Proč?“

„Vžijte se do její kůže, poručíku,“ ozval se Mason. „Jste v motelu, najdete mrtvolu a —“

„Já se vžívám do její kůže,“ odsekl Tragg, „a vás se potom také chci na pár věcí zeptat. Možná nejste tak docela čistý, jak si myslíte. V tomto případě jsou možná pasáže, o kterých ani netušíte. Tak tedy, slečno Banksová, proč jste si myslela, že byste mohla vejít v podezření?“

„No, protože jsme se s Fremontem neměli rádi.“

„Z jakého důvodu?“

„Protože ohrožoval Rodneyho.“

„Rodney je váš bratr?“

„Ano.“

„A Fremont nechal vašeho bratra zatknout pro zpronevěru?“

„Ano.“

„Vy jste Fremonta znala?“

„Ano, jistě.“

„Mluvila jste s ním vícekrát?“

„Ano.“

„Pracovala jste pro něho někdy?“

„Ano.“

„On vás vyhodil nebo jste dala výpověď?“

„Já jsem dala výpověď.“

„Proč?“

„Z osobních důvodů.“

Tragg řekl: „Objevila jste Fremontovo tělo ve své sprše. Zpanikařila jste a zatelefonovala panu Masonovi. Pak jste vyšla ven a čekala na pana Masona. Co jste ještě dělala během té doby?“

„Já — No, prostě jsem čekala, to je všechno… Tělo jsem prostě našla až po prvním telefonátu. Vy jste mě málem celou spletl. Poprvé jsem volala kvůli tomu přepadení. Proto jsem se chtěla setkat s panem Masonem. A když jsem potom věděla, že za mnou jede do motelu, rozjela jsem se tam za ním. Tehdy jsem objevila mrtvého Fremonta a vyšla jsem ven, abych sledovala příjezd pana Masona.“

„Počkejte chvilku,“ řekl Tragg. „Oba tady na mě počkejte.“

Vrátil se do chatky a vyšel za moment zpátky. V ruce držel utržený kus kartónu na provázku, který měl omotaný kolem prstu.

„Už jste tohle někdy viděla? Víte, co to je? K čemu to bylo použité?“ zeptal se Nancy Banksové.

Zavrtěla hlavou. „No… já… já…“

Její hlas najednou vyhasl. Mason se na ni pozorně zadíval. Byla bledá a vyděšená, oči měla doširoka rozevřené náhlou panikou.

„Myslím, že už těch otázek bylo dost, Traggu," řekl Mason.

Poručík Tragg se zazubil. „Odpověď na tu otázku bude bolet, co?"

„To jsem neřekl."

„Já jsem to řekl a prokazuje to i tvář vaší klientky," odvětil Tragg. „Víte, co to je, slečno Banksová?"

Nancy zavrtěla hlavou.

„Neodpovídejte, Nancy," řekl Mason. „Je naprosto zřejmé, že šok z objevu mrtvoly a vypětí, kterému jste musela několik posledních hodin čelit, už na vás začíná být příliš. Hrozí vám kolaps. Musím trvat na tom, aby už výslech skončil."

Tragg se zakřenil a řekl: „Tak dobře, Perry. Já jsem tolik vypětí poslední dobou neměl, a tak na tu otázku mohu odpovědět. Řeknu vám, co to je. Součást krabice na suchý led.

Pro vaši informaci, byl učiněn pokus změnit odhadovaný čas vraždy. Vrah Marvina Fremonta chtěl zamlžit otázku doby smrti a zabalil jeho tělo do suchého ledu. Jakmile se tělo dostatečně zchladilo, pokusil se ten někdo všechny krabice odvézt a skrýt, aby si policie myslela, že se vražda stala o několik hodin dříve než ve skutečnosti.

Avšak vrah, nebo vražedkyně, přehlédl tento odtržený kus krabice na suchý led, který jsme našli pod tělem. Zjevně se odtrhl, když někdo vytahoval balíček suchého ledu z krabice. Avšak zbylo na něm dost potisku včetně nálepky a až najdeme hlavní část krabice, snadno kusy spojíme dohromady.

Ve skutečnosti bychom i bez toho pojali podezření, protože dlaždicová podlaha sprchového koutu byla neobvykle — ledově —studená, ale tenhleten kus krabice od suchého ledu všechno dokonale upřesnil.

Takže vám teď oběma povím, co to znamená a vy si to můžete dobře promyslet, slečno Nancy Banksová. Vyplývá z toho totiž, že byla vražda předem naplánovaná. Byl to promyšlený zločin provedený s ďábelskou vynalézavostí.

A tenhleten kousek krabice, o kterém vaše klientka zavrtěním hlavy prohlásila, že nic neví, nám přesně prozrazuje, jak to bylo. Pokud potom najdeme otisky prstů vaší klientky na této krabici, o které tvrdí, že nic neví —"

„Počkejte, počkejte," zadržel ho Mason, „nesnažte se jí vkládat do úst slova, která neřekla, nebo zamlžovat situaci. Ona nic takového nikdy neřekla."

„Ale zavrtěla hlavou," namítl Tragg.

„Nezavrtěla ale hlavou jako odpověď na otázku, zda něco o tom kusu krabice ví. Ptal jste se, jestli ví, co to je a k čemu to bylo použito a ona zavrtěla hlavou."

„Dobře, tak to klidně může teď znova odkývat nebo popřít," řekl Tragg. „Zeptám se vás, slečno Banksová. Už jste někdy viděla tuhle krabici? Dotkla jste se jí někdy?"

„Řekl jsem vám, že už moje klientka na žádné otázky nebude odpovídat."

„Stačilo by, kdyby kývla nebo zavrtěla hlavou. To by ji snad tolik nevyčerpalo," podotkl Tragg.

Mason objal Nancy kolem ramen. „Klid, Nancy," chlácholil ji. „Nekruťte hlavou, nepřikyvujte, nesnažte se odpovídat na žádné otázky, nenechte se vyvést z míry. Tohle je pravidelná a rutinní policejní technika: vzít si do parády mladou ženu ve chvíli, kdy je emocionálně rozrušená, a pokoušet se ji donutit, aby se sama obvinila. Takže se teď uvolněte a na nic neodpovídejte. Nevrťte hlavou, nepřikyvujte, ani okem nemrkněte. Až se dáte zase dohromady, věnujeme poručíku Traggovi interview a odpovíme mu na všechny otázky, které položí. Do té doby však už ani slovo."

Tragg se zašklebil a řekl: „Vy čekáte, až se uvidí, jestli se na tom útržku nenajde její otisk prstu. Pak budete vědět, jak dál.

Tak tedy, teď vám něco řeknu, pane Perry Masone. Pokud jde o mě, na otázku kolem otisků prstů nedostanete odpověď dřív než u soudu. Pokud pak budete chtít, můžete vaši klientku postavit na lavici svědků, aby se přiznala. A budete hádat, jakou kartu má asi v ruce okresní prokurátor — jestli eso nebo kluka. A jelikož nepřipustíte, aby vaše klientka zodpověděla další otázky a myslíte si, že je emocionálně rozrušená a jakýkoli další pokus o její vyslýchání by byl ze strany policie

znakem brutality, doporučuji vám, abyste si klientku odvedl, protože tady vás už dále není třeba. Můžete si ji umístit do jejího apartmá, do hotelu nebo kam se vám bude chtít.

Žádám jen to, aby byla k dosažení pro zítřejší výslech. Neradi bychom, abyste učinili cokoli, čím by se pro nás stala nedosažitelnou, protože to bychom brali jako pokus o útěk před spravedlností. A to byste jistě nechtěl, pane Masone.“

Tragg je nakonec oba obdařil milým úsměvem, otočil se na místě a odkráčel zpátky do motelu.

8

Mason se obrátil k Nancy Banksové.

„Prosím, pane Masone,“ žadonila, „prosím, dostaňte mě odsud. Vezměte mě někam, kde mě nenajdou.“

Mason nastartoval, vyjel od motelu na hlavní silnici a vydal se do proudu dopravy.

„Chce se vám hovořit, Nancy?“ zeptal se.

„Ne.“

„Obávám se, že budete muset mluvit. Než vás policie znovu bude vyslýchat, chtěl bych vědět o vás vše.

Začněme takhle: uvědomujete si, co se stane, když mi budete lhát? Budu postupovat chybně. Místo abych vás z potíží dostával, mohu vás do nich plést. Nachystali past a já chci vědět, jak moc je nebezpečná.“

„Nebezpečnější už být nemůže,“ odvětila a dala se do pláče.

„Počkejte, počkejte,“ ozval se Mason. „Slzy si schovejte na později. Nemůžete si teď dovolit uvolnit se a začít plakat. Jste teď ještě vzrušená a budete muset vydržet, dokud mi nepovíte pravdu. Co mi řeknete o tom suchém ledu?“

„Nic o tom nevím.“

„Vy lžete,“ řekl Mason.

„Vy mi nevěříte,“ protestovala. „Už mi vůbec nikdo nevěří. Jestli to takhle půjde dál, jsem dočista ztracená.“'

Mason ji uklidňoval: „Vím, že je toho už na vás hodně, Nancy, ale hrajete se mnou nějakou podivnou hru a snažíte se hrát si i s policií. S tím neprorazíte.

Řekl bych, že o tom suchém ledu něco víte. Řeknu vám, co si myslím já. Že chcete krýt svého bratra. Myslím, že máte pocit, že váš bratr zavraždil Marvina Fremonta, a proto se ho pokoušíte chránit. Zdá se mi, že se snažíte navléci to tak, aby se zdálo, že byl Fremont mrtev déle než ve skutečnosti, a tedy byl zavražděn ještě v době, kdy se nacházel váš bratr ve vězení. Tím by totiž získal perfektní alibi.“

„Jak si něco takového můžete myslet?“ zeptala se.

„Myslím si to proto,“ vysvětloval Mason, „že vaše ruce byly ve chvíli, kdy jsme se setkali u vaší chatky, studené jako led.“

„Ale pane Masone, vy jste se zbláznil — něco takového jsem ještě neslyšela! Představa, že mě takhle obviňujete… Cožpak nevíte, že když je žena rozrušená a vynervovaná a zděšená, její ruce a nohy jsou úplně studené? Dobrý bože, pokud se vám moje ruce zdály studené, škoda že jste si nezkusil, jak jsem měla studené nohy.“

Mason řekl: „Nancy, nebudu s vámi ztrácet čas, protože si to nemohu dovolit. Říkám vám, že na vaší výpovědi a na důkazech je něco velmi, velmi podivného a že policii silně podceňujete.“

„Jak to, že je podceňuji?“

„Oni jsou mnohem chytřejší, než si myslíte, a já znám Tragga dost dlouho na to, abych poznal, že na nás ušil nějakou boudu.“

„Jakou boudu?“

„Očekává, že něco uděláme, a to něco bude pro něho perfektní nahrávka… Tak víte něco o tom suchém ledu?“

„Jen velmi málo. Proč?“

„Ten kus krabice, co nám ukazoval,“ vysvětloval Mason. „Nevšiml jsem si celého nápisu, ale viděl jsem část písmena E a písmeno D. Tragg tvrdí, že je to kus krabice na suchý led a v tomto případě s ním vůbec nehodlám diskutovat. Pochybuji, že by nám chtěl v tomto lhát.“

Nancy náhle vybuchla: „Ten zatracený suchý led!“

„Tak copak je s ním?“ tázal se Mason. „Co je na něm pro vás tak nepříjemného? Ve chvíli, kdy se o něm Tragg zmínil, jste se málem sesunula.“

„Tak dobře,“ řekla unaveně.“Myslím, že vám budu muset říci pravdu“

„Bylo by to nejlepší,“ přitakal Mason. „Vy jste s ním nějak manipulovala, že?“

Zaváhala a potom přikývla. „Ano.“

„Proč jste ho tam dávala?“ pokračoval Mason.

„Já ho tam nedávala.“

„Ale věděla jste o něm?“

„Ano.“

„Dotkla jste se ho?“

„Pane Masone,“ řekla, „když jsem objevila Fremontovo tělo, bylo celé zabalené v suchém ledu a — No, kolem těla bylo rozmístěno deset balení.“

„A co jste udělala?“

„Nejprve jsem vám zatelefonovala a potom vzala krabice se suchým ledem, naložila je do auta a vyrazila hledat nějaké místo, kde bych se jich mohla zbavit a — No, našla jsem kontejner na odpadky a hodila je do něj. Nato jsem se vrátila do motelu, abych na vás počkala, ale vy už jste tam mezitím dorazil a čekal na mě.“

„Zase mi lžete,“ namítl Mason. „Nehodlala jste mi povědět o té mrtvole. Chtěla jste, abych ji objevil sám.“

„To je pravda.“ Odpověděla. „Budu k vám v téhle věci upřímná, pane Masone, ale s tím suchým ledem to bylo přesně tak, jak jsem řekla.“

„A co na tom bylo podle vás tak usvědčujícího?“ divil se Mason. „Proč jste nezatelefonovala policii a neřekla jim o nálezu mrtvoly a toho suchého ledu?“

„Protože tím by je všechny stopy vedly přímo ke mně.“

„Jak to?“

„Já… já…“

„Pokračujte,“ vyzval ji Mason. „Ulevte si.“

„Jde o jednu moji hloupou poznámku, pane Masone. Hovořili jsme asi před týdnem o vraždách a kdosi se zmínil o tom, jak policie určuje podle teploty těla dobu vraždy.

Prohlásila jsem, že by se toto dalo oklamat použitím suchého ledu a že bych se vsadila, že by se takovým způsobem dala provést dokonalá vražda: obstarat si pevné alibi a tělo na několik hodin zabalit do suchého ledu, takže by policie podle teploty těla usoudila, že se vražda odehrála o čtyři až pět hodin dříve.“

„Kdo vás to slyšel říkat?“ zeptal se Mason.

„Celá skupina. Dobírali si mě pro to.“

„Můj bratr, Lorraine, domovnice Lockhard Apartments, její přítel, nějaká její kamarádka a nějaký Halstead — pokladník ve firmě, u které bratr pracuje — a ještě nějaký jeho přítel. Všichni jsme měli něco upito.“

„Jak jste přišla na ten suchý led?“

„Protože se používána pstruhové farmě a já tam občas s Lorraine a Rodneym zajdu.“

„Oni jsou si s Lorraine blízcí?“

„Ano.“

„Jak blízcí?“

„Neptala jsem se — nevím. Řekla bych… docela blízcí.“

„Kde bydlí váš bratr?“

„Má garsonku v Lockhard Apartments.“

„A klíč k Lorrainině apartmánu?“

„To nevím. Bývá tam často.“

Mason si povzdechl. „Nu, Nancy, mám pro vás nějaké novinky. První věc, kterou dělává policie v takovýchto případech, je prohledávání kontejnerů na odpadky. Podle dlouholetých zkušeností je známo, že je zločinci s oblibou používají jako skrýše pro různé nepohodlné věci.“

„Nebesa! Nemohli bychom… nemohli bychom tam zajet a vzít odtamtud ty krabice?“

„To nejde,“ zamítl její návrh Mason. „Nachytali by nás oba. Velmi pravděpodobně zavolal poručík Tragg na centrálu a teď už kontejnery prohledávají. A můžete se vsadit, že když nás bez jakéhokoli dalšího vyslýchání propustil, bylo to proto, že na nás nachystal pastičku. Podal nám lano a nyní čeká, až si ho sami uvážeme kolem krku a oběsíme se.

Nemusíme si ještě svoji situaci ztěžovat — i tak je vážná až až.

Takže vás, Nancy, teď zavezu zpátky k vašemu vozu a pojedete domů. Požádáte vaši sousedku Lorraine Lawtonovou, aby s vámi přes noc zůstala. A to myslím doslova. Musí být schopná vypovídat o každé minutě vaší noci a odpřísáhnout, že jste se až do rána z toho bytu nehnula. Budu vás zpovzdálí následovat, abych zjistil, jestli vás někdo nesleduje. Pokud na vás zablikám, znamená to, že sleduje. V takovém případě zastavte a počkejte na mne, abych vás mohl zavézt do vašeho apartmá a zůstat s vámi, dokud nebude Lorraine k dispozici.“

„A ty krabice se suchým ledem, ty —?“

„Řeknu vám to upřímně,“ odpověděl Mason. „Jestli se jen pokusíte zmocnit se jich, už vás z toho nikdy nikdo nevyseká.

A co je s tím kapesníkem? Přesně takový byl použit při tom přepadení. Myslíte, že je to opravdu Fremontova práce?“

„Pane Masone, já vůbec netuším, co si o tom mám myslet.“

„Ta osoba, která vás přepadla, to mohl být Marvin Fremont?“

„Ano, mohl.“

„Jak je to dlouho, co jste byla přepadena? Můžete odhadnout, kdy se to stalo?“

„Muselo to být — tak před dvěma až třemi hodinami. Nemám moc představu o čase. Mám sice hodinky, ale jdou špatně. Vždycky si je zapomenu sundat, když jdu do sprchy.“

„A kdy jste asi dorazila do chatky a objevila Fremontovo tělo?“

Zaváhala.

„No tak,“ pobídl ji Mason, „chci pravdu/'

„Bylo to tak — asi dvacet minut před vaším příjezdem.“'

„Jinými slovy,“ doplnil Mason,, jste poté, co jste zjistila, že jsem na cestě, vzala krabice se suchým ledem a jela se jich zbavit?“

„Ano.“

„Doufejme,“ pokračoval Mason, „že jste na kartonu nezanechala žádné otisky prstů.“

„Z papíru se přece nedají sejmout otisky, ne?“

„Zdá se, že toho o policii a jejích metodách víte hodně,“ podotkl Mason.

„Ráda čtu literaturu faktu o zločinu,“ odpověděla. „Ani nevím, proč mě to tak fascinuje. Čtu pravidelně časopisy tohoto druhu.“

„Dobře,“ řekl Mason. „Mám pro vás novinu. Z papíru je za určitých okolností opravdu nesnadné získat nějaké otisky. Záleží na jeho kvalitě a dalších okolnostech, ale v současné době existuje již nová metoda, kterou se využitím aminokyselin dají otisky z papíru získat.

Tyto aminokyseliny zůstávají na povrchu papíru velmi dlouho a někdy lze dokonce sejmout otisky prstů z papíru i po několika letech.

Stará technika spoléhala na impregnaci papíru jodidovými parami, což nebylo zrovna jednoduché a výsledky ne vždycky odpovídaly vynaloženému úsilí. Proto se rozšířilo povědomí o tom, že z papíru nelze snímat otisky prstů. Avšak nová technika na bázi aminokyselin to umí.“

„To jsem nevěděla,“ řekla.

„Pokud by objevili ty krabice a na nich vaše otisky, bylo by pro vás osudné vysvětlovat, co se stalo, ale stejně tak i odmítat o tom vypovídat.“

„Míníte tím, že je má situace beznadějná?“

„Přesně tak,“ pravil Mason. „A ještě něco.“

„Co?“

„Myslím, že mi stále ještě lžete. Mám pocit, že se stále snažíte někoho krýt, pravděpodobně vašeho bratra.“

„Pane Masone, snažím se vám říkat pravdu.“

„Tak dobře,“ odvětil Mason. „Nebudu se s vámi přít. Chci vás jen varovat. Poručík Tragg nalíčil past. Předpokládá, že budete podceňovat policii a vběhnete mu rovnou do náruče. Varuji vás, abyste policii nepodceňovala. Jsou nebezpeční, jsou chytří a k tomu ještě důkladní.

Teď vás tedy zavezu zpátky k motelu. Nasednete do svého auta a pojedete domů. Já vás budu zpovzdálí sledovat.

Nemyslím, že by Tragga napadlo, že vás nechám řídit auto. Těžko říct. Nejspíše předpokládal, že vás odvezu přímo do vašeho bytu nebo se vás pokusím někde skrýt.

Zavezu vás tedy k vašemu vozu a pak vás budu asi tak ze vzdálenosti čtvrt míle sledovat. Pokud mě někdo předjede, budu dávat pozor, jestli se vás nepokouší sledovat a pokud ano, předjedu ho a několikrát zablikám.

Pokud se tak stane, bude to tedy znamenat, že vás sledují, Nancy. Pokud ne, je čistý vzduch. To by mohlo znamenat, že nejste v tak silném podezření, jak tuším.

Jestliže nejste v silném podezření, znamenalo by to, že policie objevila nějakou stopu, která vede k někomu jinému. To budeme schopni říci teprve se zpožděním. Ale říkám vám to proto, abyste mohla klidněji usnout a netrápila se tolik.

Pokud se policie nebude pokoušet vás sledovat, je to velmi dobré znamení, a jestli to vydrží až do vašeho bytu, myslím, že můžeme počítat s tím, že našli nějaký důkaz směrující k někomu jinému. Pokuste se tedy trochu prospat.“

„Pane Masone," vyhrkla, „ani nevím, jak vám poděkovat.“

„Nejlépe tak, že mi budete říkat pravdu a poslouchat mé instrukce.“

Teď tedy jedeme zpátky a vy zamíříte rovnou do vašeho bytu. Doprovodím vás tam, seženeme Lorraine a zajistíme, aby vám mohla dosvědčit každou minutu vašeho času.“

„Dobře,“ pípla ustrašeně.

„A já budu muset zavolat Paulu Drakeovi a povědět mu o té vraždě. Budeme potřebovat jeho pomoc.“

9

Mason dal Nancy náskok a vyrazil za ní. Udržoval si rozumný odstup a neustále ve zpětném zrcátku kontroloval situaci za sebou.

Nikdo je nesledoval.

Na této komunikaci byla zatím doprava velice řídká, ale Mason věděl, že po dvou mílích se napojuje na rušnou hlavní silnici, na kterou mohl Tragg umístit svoji hlídku.

Koncová světla vozu jeho klientky zmizela za zatáčkou. Mason se držel zpátky a kontroloval situaci za sebou. Začal přemýšlet, jaká je pravděpodobnost, že Tragg postavil svoji hlídku na křižovatku, ke které míří.

Poté Mason zrychlil, projel zatáčkou a na následné rovince zapátral zrakem po koncových světlech auta Nancy Banksové.

Neviděl před sebou žádná světla, a proto přidal plyn. Ručička tachometru začala šplhat vzhůru.

Půl míle před křižovatkou před sebou zase zahlédl červená koncová světla, ke kterým se přidala na křižovatce brzdová a pak oboje pohltila plejáda světel hlavní třídy.

Mason neměl takové štěstí. Musel úplně zastavit a teprve po nějakých deseti sekundách mohl odbočit a zařadit se na hlavní silnici. Před sebou nyní měl změť koncových světel.

Mason pokračoval po bulváru až k odbočce na Lockhard Avenue a zabočil do krátké uličky, vedoucí k Lockhard Apartments.

Místo k zaparkování našel až dva bloky odsud. Došel tedy pěšky, zazvonil na zvonek Nancy Banksové a nedostalo se mu žádné odpovědi. Na seznamu nájemníků si poté našel jméno Lorraine Lawtonová, stiskl tlačítko hned vedle čísla 512, zvedl sluchátko domácího telefonu a čekal.

Po chvíli se ozval velmi atraktivní ženský hlas: „Tady Lawtonová. S kým mluvím?“

„Nevím, jestli jste o mně slyšela,“ začal Mason, Jmenuji se Perry Mason. Zastupuji —“

„Ach, ano. Jistě, pan Mason.“

„Je u vás slečna Banksová?“

„Ne, není. Půjdete nahoru?“

„Myslel jsem, že už tady Nancy bude. Počkám na ni dole a přijdeme spolu.“

„Tak dobře. Ráda bych vás poznala a… mám pro vás nějaké informace.“

„Pak by možná bylo lepší, abych šel nahoru hned,“ navrhl Mason.

„Proč ne? Staví se u mě jistě hned jak přijede. Mám byt přímo proti jejímu.“

„Prima.“

„Vyjeďte do pátého patra a od výtahu se dejte doleva. Můj byt je čtvrtý v řadě.“

„Jsem tam hned,“ oznámil Mason.

Právník se zachmuřeně vydal na cestu. Vyjel výtahem do pátého patra, prošel udanou trasu a když dorazil k apartmá 512, otevřely se jeho dveře a na prahu stanula s úsměvem mladá atraktivní modrooká blondýnka.

„Pan Mason?“

„Ano.“

Podala mu ruku. „Lorraine Lawtonová. Pojďte dál, prosím.“

„Nancy by měla dorazit každou chvíli,“ začal Mason. „Ve skutečnosti nechápu jak to, že tady ještě není. Nemáte o ní žádné zprávy?“

Lorraine Lawtonová zavrtěla hlavou.

„Nechápu, co se jí mohlo přihodit,“ divil se Mason. „Měla tady být již několik minut.“

„Vy zastupujete Rodneyho, pane Masone?“ zeptala se Lorraine Lawtonová.

„Ne, ne,“ odtušil Mason, „v tuto chvíli jsem právním zástupcem Nancy Banksové.“

„K čemupak ona potřebuje právníka?“

„Přinejmenším mě najala k tomu,“ vysvětloval Mason, „abych zařídil Rodneyho kauci.“

„Rodneyho kauci?“

„Ano.“

„Chcete říct, že ona ji může zaplatit? Kde by na to vzala?“

„Bude lepší," opáčil Mason, „když vám podrobnosti vysvětlí sama — měla by tady být každou chvíli. V hrubých rysech se situace má tak, jak jsem vám vylíčil. Vyrozuměl jsem, že jste Nancyina blízká přítelkyně a zároveň přítelkyně Rodneyho?"

„Nebesa, ano, pane Masone, ona by přede mnou nic netajila —vůbec nic. Můžete mi klidně říci všechno. Hlavně doufám, že se vám podaří dostat Rodneyho na svobodu. Představa, že je ve vězení mě — no, opravdu děsí."

„Už je na svobodě," odpověděl Mason.

„Opravdu? Ale mne o tom ještě neinformoval," našpulila se a pak dodala: „Ten mizera."

„Nejspíše se s vámi brzy spojí," pokračoval Mason, „nejspíše musel řešit nějaké neodkladné záležitosti."

„Ten Fremont," řekla Lorraine Lawtonová, „je podle mě ten nejšpinavější špinavec na světě. Je to křivák a přivede Rodneyho do maléru. Podle mého názoru člověk nemůže pracovat pro někoho, koho nemůže respektovat. Pokud pod takovým nadřízeným někdo pracuje, musí ho to nutně poznamenat. A Fremont je opravdový… darebák."

„Vy ho znáte?" zeptal se Mason.

„Marvina Fremonta? To bych řekla."

Mason pokračoval: „Rád bych se vás zeptal na pár věcí kolem Nancy. Ví něco o suchém ledu? Dostane se k němu někdy?"

Lorraine se zasmála. „Nebesa, pane Masone, suchý led je její denní chléb."

„Jak to myslíte?"

„No," začala, „mám takovou práci. Občasnou práci. Mohu pracovat, jak dlouho chci a jsem placena od hodiny. Pomáhám na Osgoodově pstruhové farmě. A tam samozřejmě mají suchý led."

„Mohla byste mi o tom povědět trochu víc?" požádal ji Mason.

„No," řekla, „asi jste si všiml transparentu u odbočky z hlavní silnice. Stojí tam Osgoodova pstruhová farma, čtvrt míle. Nepotřebujete farmářský lístek. Pstruhů dost pro všechny, úlovek zaručený.

Takže si tam lidé přijíždějí, my jim půjčujeme udici a oni si zaloví v nádržích a platí od kusu."

„A každý si naloví kolik chce?" zeptal se Mason.

„Kolik chce," přitakala Lorraine. „Je tam šest spojených nádrží a všechny plné pstruhů. Ryby jsou samozřejmě dobře krmené a tedy krotké. Když vidí, jak někdo přichází po břehu, myslí si, že jim nese další potravu a už se samy shlukují. Neuvědomí si, že někdy dostanou potravu na háčku, takže jsou snadnou kořistí a skončí v podběráku."

„A vy tu farmu provozujete?"

„No," začala s vysvětlováním, „to je taková zvláštní situace. Fungují tam tak tři čtyři dívky, něco jako vábničky. Dostáváme zaplaceno od hodiny, většinou o sobotách a nedělích."

„Co tím myslíte, vábničky?" zeptal se Mason.

Zasmála a odpověděla: „Vezmeme si nějaké opravdu nápadné plavky a jdeme někam blízko vjezdu na farmu, kde je nás dobře vidět ze silnice. Máme košíky na ryby a pruty a tak se tam pohybujeme.

Někdy si ještě přes plavky navlečeme sukni a blůzu — zákazník samozřejmě o těch plavkách neví. Obujeme si boty a vběhneme do vody a předstíráme, že jsme si umáčely sukně a trošku pokřikujeme a vytahujeme sukně a předvádíme své nohy a tím na sebe strhujeme pozornost.

A někdy samozřejmě také potřebuje pan Osgood někam odjet, tak mu farmu vedeme. Není na tom nic těžkého. Prostě zákazníka uvedete a při odchodu mu odvážíte jeho ryby. Pokud chytí něco menšího, platí od kusu. Od určité míry se platí za unci."

„Mluvili jsme o tom suchém ledu," připomněl Mason.

„Ach, to je součást vybavení. Máme zásobu suchého ledu v malých kartónových krabicích, vyrobených speciálně pro nás, které skladujeme ve sklepním skladišti. Když si někdo chce pstruha odvézt domů, prodáme mu k němu na přepravu suchý led."

Pak s úsměvem pokračovala: „A nevěřil byste, pane Masone, kolik rybářů na nás spoléhá. Máme vysloveně stálé zákazníky. Vyjedou si někam do hor na pstruhy a mají smolný den. Při zpáteční cestě už zamíří rovnou k nám, zaloví si a věřte, že nám dělají dobré obchody. Neberou to

jako nějakou zábavu — prostě přijdou na břeh a tahají jednu rybu za druhou. Pak si je nechají odvážit, koupí k nim suchý led a jedou domů, kde vypráví svým manželkám a přátelům, jak si báječně zalovili a jací skvělí rybáři že to jsou.“

„Zamykáte ten sklep se suchým ledem?“ zajímal se Mason.

„Celá farma se zamyká na noc.“

„Ale vy máte klíče?“

„Ano.“

„A co Nancy Banksová?“

„Já… myslím, že také.“

„Pracuje tam s vámi?“

„Ano, ona má v plavkách skvělou postavu a je to opravdu dobrá herečka, když předstírá, že si umáčela sukni. Lidi na ni z břehů skutečně zírají a hned vytahují foťáky a ona se směje a pózuje s nohama po kolena ve vodě a sukní vytaženou tak vysoko, jak jen může, aby fotografové nezjistili, že má pod tím plavky. Samozřejmě si toho někdy všimnou, ale pak se tomu zasmějí s ní. Je velmi populární.

Pane Masone, co takhle nějaký drink?“

„Ne, děkuji,“ odvětil Mason s pohledem na hodinky. „Mám starost o Nancy a musím ještě pracovat.“

„Ale proč o ni máte starost?“

„Měli jsme se tady setkat.“

„No, ona vůbec nemá smysl pro čas, to vám tedy řeknu, pane Masone. Dáte si s ní schůzku a ona si klidně přijde o čtvrt nebo i půl hodiny pozdě. Vůbec bych se s tím netrápila, být na vašem místě.“

„Tahle naše schůzka je trochu něco jiného,“ namítl Mason. „Měla sem přijet a já jel půl cesty za ní.“

„Třeba píchla.“

„Nikoho takového jsem si po cestě nevšiml,“ řekl Mason. „Kdepak je ta Osgoodova pstruhová farma?“

„No, je to — Já vám ukážu na mapě. Je to velmi podrobný plánek a zjistíte podle něj všechno, co se týče cesty i ubytování tam.“

„Vy tam máte i nějakou ubytovnu?“

„Snack bar,“ odpověděla, „a pivo a nealko. Ale hned vedle, asi půldruhé míle odsud, je motel, a to velmi slušný motel. My ho vřele doporučujeme. Tady je mapa.“

„Jak se jmenuje?“ zeptal se Mason a vzal si od dívky složený leták. „Ten motel?“

„Foley,“ odpověděla.

„Aha.“ Masonův výraz zůstával zcela nezúčastněný.

Přešel k oknu, mrkl ven, zastavil se u stolu a řekl: „Vidím, že tady máte pěknou řádku kriminalistických časopisů.“

„Ty mám od Nancy. Dala mi je, když je přečetla. Nancy je do nich opravdový nadšenec. Vždycky mi je potom dá a já si je někdy prolistuji a sem tam si i něco přečtu. Nancy čte úplně všechno. A potom mi své časopisy a paperbacky dává a já je po přečtení buď dám někomu dalšímu, nebo je zahodím. Nemohu si dovolit utrácet za čtení tolik peněz, ale Nancy je do něj celá žhavá.

Vaše otázky na téma suchý led jsou opravdu zajímavé, protože velmi nedávno zrovna Nancy hovořila o spáchání dokonalého zločinu. Prý by se jím dala policie oklamat tak, že by nedokázala určit přesnou dobu vraždy a vrah by si mohl tím pádem opatřit falešné neprůstřelné alibi.“

Mason se zeptal: „Mají vaše krabice se suchým ledem nějaký potisk?“

„Ano, stojí na nich ‚Suchý led‘ a také kraťoučká reklama na pstruhovou farmu.“

Ozvalo se zaklepání na dveře.

Někdo ho vyťukal ve zvláštním rytmu a obličej Lorraine Lawtonové rázem zazářil.

„To je Rod,“ vyhrkla a hnala se ke dveřím.

„Nazdar, broskvičko,“ pozdravil Rodney Banks, objal Lorraine a políbil ji spíše ze zvyku než z nějakého nadšení.

„Jasně. Ségra mě dostala ven. Tys o tom nevěděla?“

„Jak jsem se to měla dozvědět? A pak se tady najednou objevíš v takovouhle hodinu. Ani jsi mi nezavolal, ty mizero.“

„Musel jsem ještě něco zařídit — Ale, ale, co to vidím? Sám Perry Mason, ten velký právník!“

„Dobrý den, Rodney,“ řekl Mason.

„Kde je sestra?“ zeptal se Mason. „Měli jsme se tady setkat.“

„No, tak se tady objeví o půl hodiny později. Nemá vůbec ponětí o čase.“

„Rode, co se stalo?“ zeptala se Lorraine.

„Ten lump mě chytil a prohlásil, že mu dlužím peníze. Ten starej tchoř. Moh bych ho roztrhnout jak hada. Nemůže mi dokázat ani pětník a věř mi, že jakmile by se ty jeho kšeftíky začaly přetřásat u soudu, dostal by se do pěknýho maléru.“

„Ale ty jsi v pořádku, Rodney?“

„Samozřejmě. Prožil jsem si jen ošklivou noc za katrem… Pěkná všivárna. Už chápu, proč se lidi drží, aby tam neskončili.“

„Proč jsi mi nedal vědět, hned jak jsi byl venku?“

„Vždyť jsem ti říkal, že jsem měl něco na práci. Musel jsem si vyzvednout nějaký prachy.“

A s těmi slovy Rodney sáhl do kapsy a vytáhl z ní ruličku bankovek.

Mason si ji zamyšleně prohlédl a řekl: „To jste s sebou ve vězení neměl, Rodney.“

„Naštěstí ne,“ souhlasil Rodney. „Měl jsem je schovaný na bezpečným místě. Bál jsem se je s sebou vzít na závodiště. Věděl jsem, že kdybych je měl s sebou, riskoval bych všechno. A tak jsem si vzal jen přesnou sumu. Co mě ale štve, je, že když jsem tu sázku trefil, policie mi nedovolila zkasírovat můj tiket.

Co můžu s tím lístkem dělat, pane Masone: Říkají, že je v soudní úschově.“

„Budete si muset sehnat právníka,“ odtušil Mason.

„Právě s jedním mluvím.“

Mason se usmál a zavrtěl hlavou. „Já vás nemohu zastupovat, Rodney.“

„Proč ne?“

„Protože zastupuji vaši sestru.“

„Pchá, se ségrou je to v pohodě. Jsme jedno tělo, jedna duše.“

„V tomto případě ne,“ odporoval Mason. „Měl byste si opatřit vlastního právníka.“

Rodney prohodil k Lorraine: „Tak, Lorraine, vyrazíme si na malou oslavičku… Půjdete s námi na mejdan, Masone, nebo počkáte na ségru?“

„Chvíli ještě počkám,“ prohlásil Mason, „ale ne moc dlouho.“

„No, v tom případě my vyrážíme,“ opáčil Rodney.

„Momentík, prosím,“ přerušil ho Mason. „Mám pro vás oba nějaké zprávy. Marvin Fremont je mrtev.“

„Cože?“ zvolal Rodney.

Lorraine vyhrkla a trhla sebou.

Mason pokračoval: „Dozvíte se to stejně buď od policie, nebo z tisku, takže není důvod, proč bych vám o tom nemohl povědět. Nancy šla do motelu Foley a najala si tam chatku. Domluvila si tam se mnou schůzku a měla mi předat nějaké peníze. Na otázky, kolik to mělo být a kde tu sumu vzala, bych raději, aby vám odpověděla sama.

Snad šla do toho motelu, že se obávala, že má někdo na peníze spadeno. To nevím.

Vím však tolik: Marvin Fremont byl nalezen mrtev v její chatce. Byl zavražděn. Jednou nebo více střelami. Jeho tělo leželo ve sprchovém koutu.“

„No to jsou mi tedy věci,“ podivil se Rodney.

„A co policie?“ zeptala se Lorraine. „Ví o tom?“

„Ano, ví. Už tam byli. Vyslechli Nancy a pustili ji. A Nancy měla přijet přímo sem.“

„A kde jste byl vy?“ zeptal se Rodney.

„Byl jsem s ní, když přijela policie a když ji posléze vyslýchali. Jel jsem odtamtud za ní, abych zjistil, zda ji policie nesleduje, ale po cestě jsem ji ztratil. Projížděli jsme táhlou eso vitou zatáčkou

a když jsem z ní vyjel, zdálo se mi, že stále vidím před sebou v dálce její koncová světla. Proto jsem přidal plyn, abych ji dohnal — mohla to být ona, pokud by na to za tou zatáčkou opravdu šlápla.“

„První zatáčka za motelem Foley?“ zeptala se Lorraine.

Mason přikývl.

„No to je přece odbočka k Osgoodově pstruhové farmě. Vsadím se, že odbočila k farmě a vy jste ji minul.“

„A co Marvin Fremont pohledával v tom motelu?“ zeptal se Rodney. „A ještě v ségřině chatce?“

Mason řekl: „Doufal jsem, že to byste mi mohl vysvětlit právě vy.“

Rodney zavrtěl hlavou. „Slyším o tom poprvé,“ řekl. „Co o tom říkala policie?“

„Zdálo se, že si myslí, že to spáchala Nancy.“

„To je směšné,“ odfrkl Rodney. „Nancy by neublížila ani mouše.“

Lorraine namítla: „Nancy se poslední dobou chovala nějak divně, Rodney… Proč třeba šla do toho motelu?“

„Aby mohla Masonovi předat peníze na moji kauci,“ vysvětlil Rodney.

„A jak mohl Marvin Fremont vědět, kde je?“

„To je otázka,“ řekl Rodney.

Na chvíli se rozhostilo ticho, pak Rodney Banks náhle vybuchl. „Můj bože, jestli Marvin Fremont na ségru něco zkoušel — jestli chtěl tu věc se mnou využít, aby — Ten zkurvysyn!“

„No tak, Rode. Je mrtvý.“

„To je mi úplně jedno, jestli je mrtvý nebo ne. Byl to zkurvysyn zaživa a zkurvysynem zůstane i po smrti.“

„Rodney, nemluv tak. Nemluv takhle o mrtvých.“

„Budu mluvit o mrtvých, jak budu chtít,“ odsekl Rodney. „No, kdo ví, jak to bylo! Někdo konečně dal Fremontovi, co si zasloužil… Ale kde teda je ségra? Nemyslíte si snad, že ji sebrala policie?“

„Nevím,“ odpověděl Mason. „Policie ji vyslechla a propustila. Řekli jí, aby neopouštěla město a byla vždy k dispozici. Jestli se vydala na pstruhovou farmu, mohli ji klidně sebrat.“

„A jakou roli v tom hrajete vy?“ zeptal se Rodney Banks. „Vy ji obhajujete pro obvinění z vraždy?“

„Ještě nebyla obviněna z vraždy. Zastupoval jsem ji v jiné záležitosti.“

„Ohledně mé kauce?“

„Ano.“

„Aha,“ řekl Rodney. „Kde na to vzala?“

„Myslím, že na to se budete muset zeptat své sestry. Měla by tady být každou chvíli.“

Rodney zaváhal, pohlédl na hodinky a řekl: „Tak jo. Ségra se o sebe postará sama. Vím, jak se musí teď cítit, ale my teď s Lorry jdeme obrazit město a Nancy by se s námi určitě nechtělo… Hele, lásko, můžeš tady přece pana Masona nechat čekat na Nancy — může pak zabouchnout. A my můžeme vyrazit.“

„Mám o ni strach,“ řekla Lorraine.

„Proč bys o ni měla mít strach? Umí se o sebe postarat sama. Je dobrá řidička. Má město proježdění křížem krážem. Jezdívala každý den do práce a měla lepší časy než já. A jestli ji policie ještě dál vyslýchá, tady Mason se o ni postará… Řekněte, pane Masone, Marvin Fremont si obstaral soudní příkaz nebo něco takového a zadržel můj vítězný tiket na Dough Boye. Teď je mrtev. Jakým způsobem to ovlivní tuto situaci?“

„Jeho důvod žaloby pravděpodobně po jeho smrti zanikl,“ řekl Mason, „ale správce jeho pozůstalosti dostane příležitost, aby se vzal o svá práva.“

„Chcete říct, že ty prachy zablokují?“

„Dočasně ano.“

„K čertu s tím,“ ulevil si Banks. „Za to by mi měl ten starej tchoř zaplatit.“

„Mohl byste se pokusit získat své škody z jeho pozůstalosti, ale důvod žaloby po jeho smrti zřejmě taktéž zanikl.“

„Vy právníci a ty vaše zaniklé důvody žaloby,“ řekl Banks. „Pojď, Lorry, jdeme.“

Lorraine Lawtonová se zeptala: „Nebude vám vadit, že tady budete čekat sám, pane Masone? Nebo můžete počkat v Nancyině apartmá. Mám od něho klíč.“

Mason pohlédl na hodinky a konstatoval: „Myslím, že za současných okolností toho tady příliš nezmůžu. Asi odejdu a budu ve spojení s Drakeovou detektivní agenturou. Pokud někdo z vás uslyší něco o Nancy nebo se se mnou budete chtít spojit, zavolejte prosím Drakeovu detektivní agenturu a nechtě mi tam vzkaz. Fungují nepřetržitě a vše mi vyřídí.“

„O.K., Nancy se vám ozve,“ řekl Rodney. „Pojď, Lorry. Jdeme na fantastickej večer… bylo mi potěšením, Masone.“

10

Z telefonní budky zavolal Perry Mason Drakeovu detektivní kancelář.

Když dostal Paula k telefonu, začal: „Jen se ozývám Paule, jestli není něco nového. Pokud ne, tak dnes končím a jedu domů. Ztratila se mi moje klientka. Můžeš po ní spustit pátrání.“

„Jak to myslíš: ‚Ztratila se mi klientka'?“

„Měla se objevit v bytě své přítelkyně,“ vysvětloval Mason, „ale nestalo se tak.“

„Policie?“

„Policie ji předtím propustila.“

„Dopravní nehoda?“

„To bych neřekl. Spíš si jela po svých. Zkus nastražit uši, jestli se ti něco nedonese.“

„O.K.,“ slíbil Drake. „Zkusíme to. Mezitím se mi sem dostaly zprávy o dalším vývoji situace, které by tě mohly zajímat.“

„Copak?“

„Ten vývoj,“ začal Paul, „se jmenuje Larsen E. Halstead. Pracuje jako účetní — manažer Fremontových obchodů. Má pro tebe nějaké povídání.“

„Vydrží to?“

„Ano,“ řekl Drake, „ale ne u nás. Musí se o tom dozvědět policie. Dočasně jsem ho tady zdržel, protože jsem myslel, že by sis ho mohl chtít vyslechnout, než se dostane na policii a že by bylo velmi společensky výhodné, kdybychom potom zvedli sluchátko a informovali policii, že —“

„Kde je teď?“

„V mé kanceláři.“

„Udržíš ho tam, než dorazím?“

„Myslím, že ano. Už ho tady úspěšně držím patnáct minut.“

„Tak já jedu,“ rozhodl Mason. „Snaž se, jak můžeš, a zkus zjistit, co se děje s Nancy Banksovou. Vyzkoušej všechny konexe na policii, které máš.“

Mason skočil do auta, rychle dojel na parkoviště nedaleko své kanceláře, které si měsíčně platil, a vyjel výtahem do Drakeovy kanceláře.

Když otevřel dveře, Drakeova telefonistka vzhlédla a obdařila ho úsměvem. Mason vyrazil k Drakeově kanceláři. Jelikož zrovna vyřizovala telefonní hovor, Mason jí posunky vysvětlil, o co jde, a pokračoval dál. Otevřel dveře Paulovy kanceláře.

V křesle tam seděl poněkud skleslý padesátník s kovovými brýlemi, jež měl posazené tak nízko, aby mohl vykukovat přes ně.

Jeho vlasy už šedivěly, husté obočí již zešedlo. Oči měl bledě modré, pohled pevný a zkoumavý. Seděl tiše a poněkud přihrble, ne však odevzdaně. Jeho obličej nesl známky hrdosti.

Paul Drake obstaral představovací fázi. „To je pan Mason, pane Halsteade,“ vysvětlil a otočil se k Perrymu Masonovi, „pan Larsen Halstead je manažer Fremontových obchodů. Má ti co povědět.“

„Jak jste se zkontaktovali?“ zajímal se Mason.

Drake odpověděl vyhýbavě: „To je dlouhé vyprávění, Perry, ale myslel jsem, že by tě mohlo zajímat, co mi pan Halstead vyprávěl o povaze Fremontových obchodů. Povězte to, pane Halsteade, prosím, panu Masonovi tak, jak jste to vyprávěl mně,“ řekl Drake a obrátil se na muže v křesle. „Jistě nebude na škodu si to ještě jednou projet.“

Halstead si odkašlal a začal: „Nejsem si jistý, jakou roli v tom případu vlastně hraji. Nerad vznáším nějaká obvinění —“

„To je v pořádku,“ ujistil ho Drake. „Vše, co řeknete, jen naprosto důvěrné.“

„Obávám se,“ pokračoval Halstead, „že je Fremont podvodník. Neměl bych to říkat o svém zaměstnavateli, ale bojím se, že pro něho nebudu moci nadále pracovat. Jeho metody jsou hanebné.

Víte, že nechal Rodneyho Bankse zavřít pro zpronevěru. Já myslím, že měl možná Rodney nějaké to manko, ale Fremont v podstatě celou situaci zinscenoval. Dal Rodneymu směnky, které měl o víkendu zinkasovat, a přitom dobře věděl, že si Rodney rád o víkendech zajde na dostihy.“

Mason si s Drakeem vyměnili pohledy. „Proč by mohl chtít udělat ze svého zaměstnavatele zpronevěřitele?“

„Kvůli jeho sestře, Nancy. Jsem tady vlastně kvůli ní. Vyrozuměl jsem, že si najala pana Drakea. Usoudil jsem z toho, že tady existuje jakési spojení… Pan Drake to odmítl specifikovat… ale samozřejmě vidím, že vás ta věc, pánové, zajímá, a že vám slečna Nancy není cizí.

Nancy pro Fremonta nějakou dobu pracovala. Neudržel se a musel na ni vztáhnout své ruce. Vyběhla s ním s políčkem a odešla. A od té doby sejí za každou cenu snaží nějak dostat na kobylku.

Rodney pokračoval dál v práci pro Fremonta i po Nancyině odchodu. Hrozil však, že Fremontovi namlátí, jestli ještě na Nancy vztáhne ruku.

Fremont se mu vysmál.

A Rodneymu by se teď mělo nějak pomoci, protože Fremont zorganizoval jeho zadržení jen proto, aby dostal Nancy tam, kde ji chtěl mít.

Fremont je starý podvodník.“

„Jak to myslíte?“ zeptal se Mason.

„Přechovává kradené zboží.“

„Jak to víte?“

„Narazil jsem na to náhodou. Fremont kupuje a prodává starožitnosti, míchá se i do spekulativních investicí většinou spojených s nemovitostmi a jeho obchody jsou poměrně podivné. Nikdy jsem do nich zcela nepronikl.

Jedno je však jisté. Nemá otevřeno jen tak pro každého. Kdybyste viděli jeho pracovní kancelář: hrozný nepořádek, všechno poházené přes sebe. Jediné dvě věci, které má moderní a v pořádku, je sejf a účetní knihy. Udržuje si v nich propracovaný systém a já nyní došel k závěru, že ve skutečnosti neslouží vůbec k ničemu.“

„Jak to?“ podivil se Mason.

„Jeho aktivity, tedy jeho skutečné hlavní aktivity, se v nich totiž vůbec neobjevují. Ty ostatní, vedlejší, samozřejmě ano.“

„Jaké jsou jeho hlavní aktivity?“

„Je překupník kradeného zboží.“

„Co tím chcete říci?“

„Nakupuje starožitné klenoty, takové ty staré kusy, ozdobené granáty nebo imitací rubínů.“

„Pokračujte,“ vybídl ho Mason.

„Nějakou dobu je pak má na krámě a po čase se najednou šperk změní. Místo granátu se v něm objeví velký diamant.“

„A dál?“ zeptal se Mason.

„Potom celý kus prodá některému velkému koncernu, ten vyjme drahý kámen ze starožitné kostry, kámen zasadí do platiny a prodá nový šperk a zvlášť udá starožitný zlatý poklad.“

„Jak jste na přišel?“

„Minulý týden, když jsem poznal jeden kus, zlato s několika granáty. Najednou dva granáty zmizely a místo nich se tam objevily dva jistě velmi cenné diamanty.“

„Aha,“ pravil Mason zamyšleně.

„Pokračujte,“ pobídl ho Drake, „dopovězte to panu Masonovi.“

„No a pokud chce člověk vést takovéhle obchody, pane Masone, zejména když se nemají objevovat v žádných účetních knihách, musí mít neustále velké sumy peněz v hotovosti.“

„Fremont má takové sumy?“ otázal se Mason.

„Přesně tak,“ odpověděl Halstead, „přišel jsem na to teprve minulý týden. Uvědomil jsem si, že by mé aktivity v té záležitosti mohly přijít na přetřes, jelikož jsem zaměstnán jako účetní a manažer, a proto jsem začal tajně provádět inventury.“

„Čeho?“

„Peněz v hotovosti.“

„A ta suma kolísá?“

„To bych řekl. Objevil jsem první den dvacet tisíc dolarů v tajné skrýši v podlaze a částka se den ze dne měnila. Jeden den třeba klesla až na šest tisíc dvě stě pětasedmdesát dolarů, pak se

vrátila na osmnáct tisíc dolarů; v pátek brzy ráno ubyla zase na něco málo přes dvanáct tisíc a po Fremontově příchodu vyskočila opět na více než osmnáct tisíc.“

„A co se s těmi penězi děje?“

„Bezpochyby jsou používány mimo jiné na platby lidem, kteří přinášejí kradené drahokamy, ale mohla si je tam vlastně vybírat libovolná osoba.“

„Co tím myslíte?“ zeptal se Mason.

„Rodney Banks je dobrý chlapec,“ začal Halstead. „Je ještě mladý, a proto je celkem normální, že má takové to sebevědomé vystupování.

Fremont chce tvrdit, že Banks zpronevěřil peníze z našeho trezoru.

A s tím mu právě mohu pomoci. Náhodou se mi podařilo zjistit, že se jedna ze stodolarových bankovek ze sejfových peněz, přítomná zde ještě ve čtvrtek v noci, ocitla v pátek ráno ve skrýši v podlaze.“

„Jak to víte?“ otázal se Mason.

„Protože jsem si zaznamenal její číslo. Zapisoval jsem si čísla všech stodolarových bankovek, jakmile jsem objevil tajnou skrýš v podlaze.“

Mason si ho zamyšleně měřil. „Budete s tímhle muset jít na policii,“ řekl nakonec.

„Mám to v úmyslu. Nechci s tím mít nějaké potíže, ale jednou je pravda, že jestli se nějaké peníze ze sejfu přemístily do téhle skrýše, pak není v lidských silách dokázat jakoukoli zpronevěru a — No, obvinění Rodneyho Bankse je zcela bezpředmětné.“

Mason pohlédl na hodinky a řekl: „Počkejte okamžik. Zkusím se spojit s policií.“

Paul Drake tázavě pozvedl obočí. „Poručíka Tragga?“

Mason přikývl.

Drake zvedl sluchátko a řekl operátorce: „Sežeňte mi, prosím, poručíka Tragga z oddělení vražd, pokud ještě neodešel domů.“

„Oddělení vražd?“ zeptal se zmateně Halstead. „Tohle přece patří do oddělení, které se zabývá zpronevěrami.“

„Teď už ne,“ odtušil Mason. „Teď už je případ v kompetenci oddělení vražd. Marvin Fremont byl dnes zvečera zavražděn v motelu Foley.“

„Cože!“ vykřikl Halstead.

„Bydlela tam Nancy Banksová a tělo bylo nalezeno v její chatce.“

„Tím se mnohé vysvětluje,“ pravil Halstead zamyšleně. „Fremont mi říkal, že si je jistý, že má Nancy Banksová u sebe nějaké z těch zpronevěřených peněz a je z ní dostane — jakýmkoli způsobem. Prý by se neodvážila jít na policii, ať se stane cokoli.“

Drake řekl: „Momentík, poručíku Traggu. Chce s vámi mluvit Perry Mason,“ a podal Masonovi sluchátko.

„Dobrý večer, poručíku,“ začal Mason. „Nebyl jsem si jistý, jestli už nebudete na cestě domů.“

„Cožpak nevíte, že my domů vůbec nechodíme?“ poznamenal Tragg suše.

Mason pokračoval: „Mám tady pro vás svědka, jestli se vám chce na něho počkat, než k vám dojede.“

„Jakého svědka?“

„Muže jménem Larsen Halstead, který by zaměstnán u Fremonta jako účetní a manažer.“

„Toho jsme sháněli,“ řekl Tragg. „Našel jsem místo, kde bydlí, a postavil jsem tam jednoho muže, abych ho mohl hned odchytit. Chceme s ním mluvit.“

„On je teď u mě a hned k vám vyrazí taxíkem,“ řekl Mason.

„On je teď u vás?“

„Ano.“

„Nenechávejte ho jet taxíkem,“ rozhodl Tragg. „Nespouštějte ho z očí. Pošleme tam hlídkový vůz, bude u vás za pár minut.“

„Jsme teď v kanceláři Paula Drakea,“ upřesnil Mason.

„To mi došlo,“ odpověděl Tragg, „protože Drake zařizoval náš hovor. Předpokládám, že jste toho muže zpracoval tak, aby pověděl policii přesně to, čemu potřebujete, aby věřila.“

„Je to zajímavé vyprávění," řekl Mason, „a nám je úplně jedno, čemu policie věří nebo nevěří. Porota mu bude věřit."

„To je prima," řekl Tragg. „Perry, sice se někdy možná zdá, jak jsem antagonistický a sarkastický, ale snažím se být přátelský, i když vím, že jsme na opačných stranách barikády. Nepověřil jste náhodou Paula Drakea, aby sháněl vaši klientku, Nancy Banksovou?"

„Zajímalo by mě, kde je," připustil Mason.

„Tak už to víte," odpověděl Tragg. „Je u nás. Určitě vám zavolá, až bude formálně zaevidována, ale dnes večer už vám stejně nepomůže, kdybyste ji chtěl vidět. Trestný čin, ze kterého je obviněna, kauci nepřipouští. Pro vaši informaci jde o vraždu prvního stupně."

„Myslel jsem, že jste ji propustili a instruovali, aby neopouštěla město," namítl Mason. „Proč jste si to najednou rozmysleli?"

„Vymyslel jste docela dobrou fintu," řekl Tragg, „když jste ji poslal z motelu samotnou a jel za ní, abyste zjistil, jestli ji nesleduje policejní auto. My jsme byli naštěstí o něco napřed."

„Co se stalo?" zeptal se Mason.

„Obávám se," začal Tragg, „že bych porušil profesionální tajemství, kdybych vám řekl, co se přesně stalo. Vaše klientka vám to zítra ráno jistě poví. Jen jsem vás chtěl informovat, kde se teď nachází."

„Chcete říci, že se stalo ještě něco, co vedlo k jejímu obvinění z vraždy?"

Tragg řekl: „No, obvykle nefunguji jako zpravodajská linka, Masone, ale v tomto případě si já osobně myslím, že jednáte zpříma — i když se v tomto případě neshoduji s kanceláří okresního prokurátora. Myslím, že jste s tím neměl nic společného a možná byste měl začít uvažovat o tom, jak pojistit sám sebe proti nějakým potížím."

„Neměl jsem nic společného s čím?" zeptal se Mason.

„Se skutečností, že zatímco jste sledoval, zda vaši klientku nesleduje policejní auto, ona odbočila na silnici vedoucí k Osgoodově pstruhové farmě, zastavila u kontejneru na odpadky před kanceláří a zrovna začala z kontejneru tahat krabice od suchého ledu, když vystoupila policie a zeptala se, co to tam provádí."

„A co řekla?" zeptal se Mason.

Tragg suše odpověděl: „To vám asi řekne ona sama. Ode mě už to stačilo. Kancelář okresního prokurátora předpokládá, že tam jela na váš pokyn, aby zneškodnila nepohodlný důkazní materiál."

„A policie ji sledovala?" zeptal se Mason.

„Policie není tak naivní," řekl Tragg. „Když jsme našli ten kus krabice s potiskem, začali jsme telefonem trošku zjišťovat a zjistili, že byly tyto krabice tištěné pro Osgoodovu pstruhovou farmu. Poslali jsme tam tedy hlídkový vůz na inspekci kontejnerů na odpadky. Naši muži objevili ty krabice na suchý led, a tak jsem je instruoval, aby sjeli z cesty, schovali se a čekali.

Proto jsem vám předváděl ten kousek krabice: abych se na něj zeptal vaší klientky, a abych vám pak mohl sdělit, že jste oba volní jako ptáci a aby vaše klientka jen neopouštěla město.

Kancelář okresního prokurátora si samozřejmě myslí, že vám o těch zahozených krabících řekla a že vy jste jí poradil, aby je rychle zneškodnila, zatímco vy jí budete krýt záda a dávat pozor, jestli za ní nejede policejní auto."

„No, díky za tip," řekl Mason.

„To není tip, ale profesionální zdvořilost," opravil ho Tragg. „Díky za Larsena Halsteada. Držte ho u sebe, dokud nedorazí naše hlídka. A z osobních důvodů doufám, Perry, že jste té dívce neporadil, aby se zbavila těch krabic. Měl byste více věřit v kvalitu policejní práce."

„Já se snažím nebýt naivní," odpověděl Mason.

„To jsem rád," řekl Tragg a zavěsil.

Během tří minut se objevil v Drakeově kanceláři uniformovaný policista. „Larsen Halstead?" zeptal se.

Halstead povstal, přikývl a oznámil: „To jsem já."

Policista řekl: „Máte jet se mnou."

„Ano, pane."

Když Halstead odešel z kanceláře, Mason řekl. „Doufám, Paule, že jsi ten hovor nahrával."

„Do posledního putníku,“ odvětil Drake. „Cožpak jsi neviděl, jak mačkám tlačítko magnetofonu? Co říkal Tragg? Vypadal jsi, jako že ti připravil nějaké nepříjemné překvapení.“

„To tedy ano,“ přitakal Mason. „Už nemusíš shánět Nancy Banksovou. Je ve vězení pro obvinění z vraždy prvního stupně.

A já teď jedu domů, abych se trochu prospal, a ty bys měl udělat totéž.“

11

Uplakaná Nancy Banksová stanula proti Perrymu Masonovi v návštěvní místnosti okresního vězení.

„Lhala jsem vám," přiznala. „Nezasloužím si vaši pomoc. Vím, že tento případ teď opustíte a já tomu nemohu zabránit. Vůbec se vám nebudu divit."

Mason řekl: „Jste má klientka. Já své klienty neopouštím. Jste tedy pěkně bláhová. Teď mi ale povězte, co se stalo."

„Lhala jsem."

„Vím, že jste lhala."

„Já… nechtěla jsem, aby mě dostali."

„Kdo aby vás měl dostat?"

„Nevím. Jen vím, že když jsem spatřila ten suchý led naaranžovaný kolem těla, hned mi bylo jasné, kolik uhodilo. Někdo se dozvěděl o mé teorii ošálení policie suchým ledem a využil toho, aby mě zničil."

„Kdy jste objevila ten suchý led?"

„Chvíli poté, co jsem objevila tělo."

„A to bylo kdy?"

„No, šla jsem do motelu a cítila, že něco není v pořádku. Když jsem předtím odcházela, nechala jsem dveře zamčené a nyní byly odemčené. Tušila jsem, že někdo byl uvnitř a strašně jsem se bála.

Rozhlédla jsem se po místnosti, otevřela dveře od koupelny a… a pak jsem to viděla."

„Dobrá. Co jste udělala?"

„Doběhla jsem do telefonní budky a zavolala znovu do Drakeovy detektivní agentury. Potom jsem v budce čekala tak dlouho, dokud jsem neobdržela zprávu, že jste souhlasil, že přijedete za mnou."

„A dál?"

„A pak jsem se vrátila k motelu, abych na vás počkala. Seděla jsem venku v autě, protože jsem nechtěla být uvnitř sama s… s tou věcí."

„A dál?"

„Pak jsem se přinutila vejít dovnitř a podívat se na něj, jestli je doopravdy mrtvý. Začala jsem mít tu nejhorší představu, že třeba ještě není mrtvý a já že sedím venku a nechám ho tam vykrvácet."

„Dobře . Šla jste dovnitř. Co dál?"

„Sáhla jsem mu na ruku, abych zkontrolovala pulz. Jeho ruka byla studená jako led a potom jsem spatřila suchý led a nálepku Osgoodovy pstruhové farmy. V tu chvíli jsem zpanikařila. Přestala jsem se zcela ovládat. Proč jsem udělala následující, teď vůbec nevím."

„To nechte stranou," odbyl ji Mason. „Co bylo dál?"

„Vzala jsem všechen suchý led, vyběhla s ním ven a naložila ho do auta. Věděla jsem, že je to na farmu autem asi jen pět minut a že je tam před kanceláří kontejner na odpadky. Na farmě se suchý led běžně používá a byla jsem si jistá, že když všechno naházím do kontejneru, led se stačí vypařit, než na něj někdo přijde a potom samozřejmě všichni budou předpokládat, že krabice zahodili zaměstnanci farmy."

„Pokračujte," vybídl ji Mason.

„Jsem husa. Zapomněla jsem na otisky prstů… Ach. pane Masone, kdybyste mi to odpustil, já přísahám — slibuji, že už se vás nikdy nebudu pokoušet oklamat."

„Pokračujte ve vyprávění," pobídl ji Mason. „Potřebuji vědět, co se přesně stalo."

„No, když nám poručík Tragg ukázal utržený kus krabice a vy jste mě předtím informoval o těch otiscích prstů, úplně jsem ztuhla. Poprvé jsem pomyslela na otisky prstů. Co jste vy tehdy nevěděl, ale já ano, je, že na těch krabicích se suchým ledem je vytištěna speciální reklama a já zahlédla, že na tom kousku, co měl ten policista, část nápisu zbyla."

„On chtěl, abyste to viděla," poznamenal Mason. „Říkal jsem vám, že je to past. Mezitím už nasadil policisty ke kontejneru na pstruhové farmě. Vběhla jste jim rovnou do náručí."

„Teď už je mi to jasné. Byla jsem hloupá."

„Vraťme se teď k tomu, co jste dělala," řekl Mason. „Vyndala jste krabice se suchým ledem, naložila je do auta, zajela s nimi k tomu kontejneru a naházela je do něj."

„Ano."

„Jen jste je hodila navrch?"

„Ne, zahrabala jsem je co nejhlouběji, aby si jich náhodný přihlížející nevšiml. Nechtěla jsem, aby větší množství poloprázdných balení vzbudilo pozornost a na dvou z nich byly stopy od krve."

„Manipulace s krabicemi se suchým ledem," řekl Mason, „vysvětluje, proč jste měla tak studené ruce, když jste se vrátila do motelu."

„Ano. Snažila jsem se to zamluvit, ale… neuvědomila jsem si, jak moc mám ty ruce studené."

„Takže když jste si vzpomněla na nápisy na krabicích, na krvavé stopy na nich a na možné otisky prstů, rozhodla jste se — pokud bude čistý vzduch a nebude vás sledovat žádné policejní auto — že odbočíte a vyzvednete ty krabice."

„Ano."

„Co jste s nimi chtěla udělat?"

„Chtěla jsem je nacpat do pytle, zatížit ho a hodit do té nejhlubší tůně. Chtěla jsem udělat něco, abych zničila své otisky prstů. Tušila jsem, že by je eventuelně mohla policie objevit a že podstupuji tohle riziko. Netroufala jsem si je nechat ve svém voze, kdyby mě náhodou zastavili. Proto jsem chtěla co nejrychleji zlikvidovat své otisky a usoudila jsem, že namočením ve studené vodě bych to dokázala."

„Našla jste všech deset krabic a vytáhla je?"

„Ano."

„Všech deset?"

„Ano."

„Včetně těch dvou s krvavými skvrnami?"

„Ano, všechny."

„Co bylo dál?"

„Pak mě najednou oslepilo světlo, kterým mi někdo svítil přímo do očí. Zezadu se ke mně přiblížil nějaký muž. Neslyšela jsem ho. Muž přede mnou mi namířil světlo přímo do očí a řekl: ‚Policie, slečno. Ani hnout.' "

„A co jste udělala vy?"

„Vykřikla jsem. Byla jsem tak vyděšená, já — nikdy jsem ještě takhle moc vyděšená nebyla. Krve by se ve mně nedořezal. Šílela jsem hrůzou."

„Dobrá," řekl Mason. „Přistihli vás. Měla jste pocit viny. Snažila jste se z toho nějak vymluvit. Co jste řekla?"

„Pane Masone, nemohla jsem říct vůbec nic. Snažila jsem se něco vymyslet — dala bych cokoli za nějakou dobrou výmluvu, ale nenapadala mě vůbec žádná. Byla jsem v pasti. Stála jsem tam a nevypravila ze sebe ani hlásku."

„Já vím," souhlasil Mason, „ale s tím se jistě nespokojili. Nutili vás, abyste jim dala nějaké vysvětlení. Ptali se vás, co jste tam u toho kontejneru pohledávala. Pobízeli vás k řeči. Řekli vám, že pokud máte nějaké vysvětlení, oni ho velmi rádi přijmou. Že by byli stejně rádi jako vy, kdyby se všechno vysvětlilo. Že z vlastní zkušenosti vědí, že člověk občas udělá něco, co na něho vrhne podezření a že často je někdo podezřelý a přitom existuje pro jeho veškeré počínání naprosto logické vysvětlení."

„Pane Masone!" zvolala. „Jak víte úplně přesně, co řekli?"

„Standardní policejní postup," vysvětlil Mason. „Co jste udělala? Jak jste odpověděla? Musela jste se jistě snažit nějak ospravedlnit."

„Nemohla jsem, pane Masone. Nemohla jsem říct vůbec nic. Nakonec jsem se trochu sebrala a řekla jim, že jestli ve mne mají jen tak málo důvěry, pak jim žádné vysvětlení nebude dost dobré a tedy ať se obrátí na mého právníka."

„A oni pokračovali dál v otázkách?“

„To bych řekla. Vyslýchali mě, pak mě naložili do auta, uvrhli do vězení, tam za mnou poslali žalářnici a zase mě vyslýchali — snad celé hodiny.“

„A co jste udělala?“

„Jen jsem tam mlčky seděla. Dostala jsem se tak daleko, že mi bylo jasné, že čím více toho řeknu, tím horší bude moje pozice, a proto jsem se rozhodla neříkat nic. Předpokládám, že to byla chyba.“

„Za těch okolností,“ odpověděl Mason, „to byla zřejmě ta nejlepší věc, co jste mohla udělat,“ Přitom zachmuřeně přemítal o celé situaci.

Najednou řekl: „Dobrá, a teď mi povězte, proč jste vsadila zrovna na toho koně. Kdo vám dal tip?“

„Neměla jsem žádný tip.“

Mason s rozčileným výrazem vstal.

„Tak dobře, Nancy,“ řekl, „někdy se stane, že člověk neslyší úplnou pravdu, ale já už toho začínám mít dost. Mohu prohlásit, že jste podle mého názoru velice špatná lhářka. Nevím, jestli to je tím, že s tím nemáte dost zkušeností, anebo protože se domníváte, že je inteligence vašich posluchačů tak nízká. Ale vy jste —“

„Pane Masone, prosím, prosím,“ přerušila ho. „Já vám říkám pravdu. Tentokrát je to čistá, celá pravda.“

Mason řekl: „Nebuďte bláhová. Musela jste mít nějaký velmi pádný důvod, proč vsadit na toho koně. Nikdo bez nějaké dobré tajné informace neočekával, že by mohl vyhrát — jinak by nebyl na něho tak vysoký kurz. Když mladá žena vašich finančních možností vsadí pět set dolarů na vítězství takovéhoto koně, není to jen tak náhodou.“

Mason vyšel směrem ke dveřím.

„Počkejte, pane Masone. Počkejte. Já vám to vysvětlím.“

Právník se zastavil a pootočil.

„Neměla jsem žádné informace, pane Masone. Žádný tip. Já jen… vsadila jsem na něj, protože… no, cožpak to nechápete… on byl jediný kůň, na kterého jsem mohla vsadit.“

„Ne, to nechápu,“ odtušil Mason.

„Nerada to říkám, pane Masone, protože tím do toho namočím někoho jiného, ale… no…“

„Pokračujte,“ vybídl ji Mason.

„Šlo o Roda.“

„Roda?“ zeptal se Mason. „Vašeho bratra?“

„Ano. On… zpronevěřil několik tisíc dolarů a neměl na to, aby je vrátil a někdo na to přišel.“

„Kdo?“ otázal se Mason.

„Myslím, že to byl pan Halstead, manažer společnosti. Nevím. Nepřišla jsem na to, kdo to byl.“

„Jak jste věděla, že váš bratr zpronevěřil ty peníze?“

„Řekl mi to po telefonu. Zavolal mi, aby se se mnou rozloučil. Říkal, že až ho uvidím příště, bude pravděpodobně ve vězení.“

„A proč se s vámi chtěl rozloučit? Co chtěl?“

„Proč myslíte, že něco chtěl?“

„Myslím, že něco chtěl,“ řekl Mason. „Co to bylo?“

„On chtěl… peníze.“

„Kolik?“

„Tolik, aby pokryl všechny své dluhy.“

„A dala jste mu je?“

„Ne.“

„Proč?“

„Neměla jsem tolik.“

„Co jste tedy udělala?“

„Pane Masone, mohla jsem použít pouze pět set dolarů. Měla jsem na účtu naspořeno pět set. Bylo to přesně čtyři sta sedmdesát pět a posledních pětadvacet jsem si tam nechala poslat z poslední výplaty. Přísahala jsem, že na ty peníze nesáhnu, ať se stane cokoli.“

„A co bylo dál?“

„Udělala jsem to jediné, co zbývalo, pane Masone. Existuje jen jeden způsob, jak může taková dívka, jako já, rychle získat větší sumu peněz, a to zajít na dostihy a vsadit na nějakého koně, jehož kurz je dostatečně velký. Tedy aby měl takové tendence, abych při jeho vítězství měla tolik, kolik potřebuji.“

„Ale vy — proboha,“ žasl Mason. „Vy jste mohla přijít o vaše všechny — Dobře, pokračujte. Zní to šíleně, ale svým způsobem i logicky.“

„Cožpak to nechápete, pane Masone? Těch pět set dolarů mi bylo úplně k ničemu. Můj bratr potřeboval peníze. Potřeboval hodně, a potřeboval je hned. Muselo to být v hotovosti a takovým způsobem, aby nikdo nevěděl o tom, zeje dostal. A… tak jsem to udělala. Bratr říkal, že si vybíral peníze z tajné schránky, kterou objevil. Myslím, že řekl tajná schránka. Několikrát jsem se ho ptala, jestli to nejsou nějaké špinavé peníze, ale on mě opakovaně ujistil, že nejsou.“

Masonovy oči se zamyšleně zúžily. „Začínám si dělat celkový obrázek,“ řekl. „Pokračujte.“

„No, to je všechno. Prostě jsem vzala ty peníze, zašla na závodiště, porozhlédla se po koni, který by mi mohl vyhrát dostatečnou sumu a vsadila na něj. Byla jsem úplně na dně, pane Masone. Abych byla upřímná, pane Masone, vůbec jsem si nepřipouštěla, že bych opravdu mohla vyhrát. Ale bylo mi jasné, že by těch pět set dolarů bylo Rodovi k ničemu a tedy že to tak jako tak dopadne stejně.“

„To je tedy opravdu revoluční způsob, jak vybírat koně, na kterého vsadit,“' poznamenal Mason, „ale za těchto okolností to fungovalo.“

„Ano, pane Masone, a —“

„Počkejte chvilku,“ přerušil ji Mason. „Rodney vsadil padesát dolarů na téhož koně. Jak to?“

„Uvažoval téměř shodně se mnou,“ vysvětlovala Nancy Banksová. „Potřeboval rychle peníze, ale mohl k tomu použít jen omezené množství. Proto vsadil padesát dolarů na vysoký kurz a padesát dolarů na nějaké horké favority, o kterých předpokládal, že vyhrají.“

„A proč jste vy nevsadila jen padesát dolarů?“ zeptal se Mason.

„Protože jsem potřebovala víc, abych pokryla všechny jeho dluhy.“

„Kolik to dělalo?“

„Rodney mi řekl, že asi čtyři tisíce dolarů.“

„Proč tedy nevsadit tři sta a dvě stě ušetřit na dalšího koně s vysokým kurzem?“

„Protože o dostizích vím tolik, že nasazený kurz není vždy rozhodující a že opravdové šance jsou někdy dost rozdílné. Sázková tendence je jen odhad a skutečná pravděpodobnost je třeba úplně jiná, zvláště pokud má nějaký kůň tak vysoký kurz, že to přiláká k sázce hodně zoufalých lidí — tedy lidí v podobné situaci jako já.“

„A proč jste svoje vítězné tikety nevyinkasovala?“ zeptal se Mason.

„Byla jsem na závodišti. Můj bratr o tom nevěděl. A byl tam také. Já to vím. Viděla jsem ho. A vsadil také na toho koně. To jsem zjistila teprve po tom dostihu a byla jsem v tu chvíli tak vzrušená, že jsem se třásla jako osika. Vyrazila jsem k okénku, kde bych si vyzvedla výhry na své stodolarové tikety a můj bratr stál u padesáti dolarového okénka a pan Fremont tam stál také. Udělali tam otřesnou scénu. Pan Fremont trval na tom, že peníze, které můj bratr vsadil, byly zpronevěřené, a proto mu patří i výhra a pak se ještě ukázalo, že má na mého bratra zatykač a byli tam i policisté a — bylo to hrozné.“

„Pokračujte,“ vybídl ji Mason.

„Tušila jsem, že určitě sledovali sázkové okénko a že ví, že jsem také vsadila a —“

„Pan Fremont vás zná osobně?“

„No jistě. Zná mě a nemá mě rád — tedy, chci říct… no, on mě měl rád, ale… já… jsem ho neměla ráda.“

„Obtěžoval vás?“ zeptal se Mason.

„Obtěžoval a osahával," odpověděla. „Začal s takovým jakýmsi otcovským přístupem. Pracovala jsem pro něho a kvůli mně dal práci i Rodneymu. Nejprve mě jen tak bral kolem ramen a poplácával po zádech, ale pak mě začal přímo obtěžovat."

„Takže jste dala výpověď a odešla?"

„Ano."

„Váš bratr vám řekl, že zpronevěřil ty peníze?"

„Ano."

„A řekl kolik?"

„Něco mezi tři a půl tisíci a čtyřmi tisíci dolarů."

„Vyrozuměl jsem, že šlo jen o tisíc nebo patnáct set," namítl Mason.

Nancy odpověděla: „Jednu chvíli to bylo skoro pět tisíc. Pak Rod několikrát vyhrál a podstatně to zredukoval. Ale já věděla, jak napjatá je situace. Chtěla jsem mít dost, abych splatila všechny jeho pohledávky a ještě mohla ulehčit těm finančním tlakům, které ho dohnaly k té zpronevěře."

„A on to nemohl splatit?"

„Ne, byl zoufalý. Měl posledních pár set dolarů a — No, já myslím, že se pokusil zpronevěřit ještě víc. Myslím, že se cítil podobně jako já, všechno nebo nic. A řekla bych, že to bral tak, že je jedno, jestli půjde do vězení za zpronevěru jednoho a půl tisíce nebo pěti tisíc. Ale něco se asi stalo. Nevím co, ale neměl s sebou všechny peníze. Vzal si na dostihy jen sto dolarů."

Mason si to promyslel a náhle řekl: „Dobrá, Nancy, řeknu vám, co teď udělám. Neříkejte nikomu ani slovo. Neodpovídejte policii, ani kdyby se vás ptali, co je dneska za den. Budou se vás pokoušet zlomit. Budou vám zpívat sladké písničky o tom, jak si myslí, že se snažíte někoho krýt a že vám —"

„Ale to už zkoušeli."

„A vy jste jim o svém bratrovi nic neřekla?"

„Neřekla jsem jim nic, tečka."

„O.K.," řekl Mason. „Mlčte dál. Povězte jim jen tolik, že vás zastupuji já a že jestli chtějí nějaké informace, mohou se obrátit na mě a že já budu činit všechna prohlášení. A ještě před jednou věcí vás musím varovat, a to jsou novináři. Všichni možní reportéři a pisálkové vás přijdou žádat o exkluzivní interwiev a budou vám líčit, jak důležité pro vás bude příznivé podání v novinách a že pokud jim dáte rozhovor, vykreslí vás veřejnosti v těch nejlepších barvách."

„A to bude lež?" zeptala se.

„To není tak jisté," odpověděl Mason. „Někteří reportéři jsou velice slušní a přímí. Nezaujímají v takovýchto případech svá stanoviska, snaží se vás svým čtenářům představit v sympatickém světle, vylíčí vás, váš život, váš charakter hodné holčičky, která nikdy neměla žádné potíže a vždycky byla důvěryhodnou sekretářkou a nyní byla stržena do víru událostí, nad nimiž nemá žádnou kontrolu, a která nyní sedí ve vězení a čeká na soud pro obvinění z vraždy prvního stupně. Popíšou vás, váš charakter, vaše reakce a vy jim povyprávíte o svém milostném životě a oni nasadí sentimentální tón, aby vzbudili veřejné sympatie."

„Ale nejdřív bych musela mluvit?"

„Obvykle. Někdy se snaží zvednout veřejné sympatie jen proto, že je to dobré pro publicitu jejich novin. Většinou jim ale musíte poskytnout rozhovor. A oni potom vyšperkují pozadí."

„A já jim rozhovor neposkytnu?"

„Ať se děje, co se děje," pokračoval Mason, „nikomu nic neříkejte. A to výslovně a důsledně. Zvládnete to?"

„Ano."

„Budete na to potřebovat dobré nervy a žaludek a pevnou vůli."

„Já to vydržím. Už jsem na druhou stranu vah naložila dost a dost. Pokud při mně vydržíte, pane Masone, budu dělat vše, co mi řeknete."

„Dobrá," rozhodl Mason. „Mám ještě práci. Celou kupu. Vy jen mlčte — to je vaše práce pro příští dobu."

Právník pokynul dozorkyni, že návštěva skončila, a spěchal k nejbližší telefonní budce, aby zatelefonoval Paulu Drakeovi.

Když se Drake ozval, Mason začal: „Tady Perry, Paule. Mám pro tebe práci.“

„Ven s tím.“

„Je protizákonné, aby kdokoli šel dělat inventuru osobního majetku zemřelého nebo otevírat sejfy nebo něco podobného, aniž by byl přítomen zástupce Úřadu pro dědickou daň.“

„Takže?“ zeptal se Drake.

„Takže,“ pokračoval Mason, „policie půjde do Fremontovy kanceláře a bude pořizovat inventuru peněz v sejfu a tajné skrýši. Neobejdou se bez úředního dědického úřadu, protože mají tip, že by mohli v tajné skrýši narazit na velké peněžní sumy v hotovosti.“

„Pokračuj,“ vybídl ho Drake.

„Proto požádají Úřad pro dědickou daň, aby tam vyslal svého člověka. A než se do sejfu a schránky podívají, budou velmi netrpěliví.“

„No dobře, ale co to má co společného s námi?“

„To znamená,“ vysvětloval Mason, „že já chci být přítomen, až se bude tajná schránka otevírat.“

„Nemáš šanci,“ namítl Drake. „Za tvé přítomnosti by se jí ani nedotkli. Policie tě odtamtud vyhodí, jakmile se objevíš ve vzdálenosti čtvrt míle kolem. Reprezentuješ obhajobu a oni ti určitě neníní předávat důkazy předem na stříbrném podnosu.“

„To možná neníní,“ navázal Mason, „ale budou muset. Náhodou vím, že máš nějakou kliku na dědickém úřadu. Zavolej tam a řekni, že chceš, aby byl tvůj člověk jmenován jejich zástupcem, který bude přítomen při otevírání sejfů a následné inventuře.“

„Ale proč, Perry? Oni určitě udělají inventuru přesně a správně.“

„To vím,“ řekl Mason, „ale chci se podívat, jak to místo vypadá. Chci se tam dostat a zhodnotit situaci, než předstoupím před soud, abych obhajoval Nancy Banksovou pro obžalobu z vraždy prvního stupně.“

„To by postavilo dědický úřad v očích policie do velmi špatného světla,“ namítl Drake.

„Ne nezbytně,“ bránil se Mason. „Ale zkus to v každém případě.“

„No,“ řekl Drake pochybovačně,, já to zkusím. Myslím, že jsem schopen to prosadit, když… jestli je to podle zákona možné. A i kdyby ne, pokusím se ti sehnat nějakou autoritativní roušku.“

„Právě o to mi jde,“ souhlasil Mason. „Autoritativní roušku. Jedu do kanceláře. Ty zasedni k telefonu a zařiď to, než dorazím.“

12

Mason vložil klíč do dveří své soukromé kanceláře, odemkl, otevřel je a uvnitř ho přivítal povzbudivý úsměv Delly Streetové.

„Tak jak to jde?“ zeptala se.

Mason zavrtěl hlavou. „To bych také rád věděl, Dello. Když jsem s tou dívkou, věřím tomu, co mi říká. A když odejdu, hned mě napadá, že je to ta nejprolhanější lhářka, jakou jsem kdy poznal. Neozval se Paul?“

„Chtěl, abyste mu zavolal hned, jak dorazíte.“

Mason kývl a Della okamžitě začala vytáčet číslo.

„Bude tady hned,“ oznámila, když položila sluchátko. „A co říká ta dívka?“

„Je to všechno velice nepravděpodobné,“ vysvětloval Mason, „takže to v podstatě nedává kloudný smysl. Už slyším okresního prokurátora, jak sarkastickým tónem říká: ‚A teď, slečno Banksová, bych rád, abyste mi zopakovala, jak to bylo u toho kontejneru na odpadky, kde vás překvapili dva policisté zrovna když jste tamodtud vyndávala krabice na suchý led, protože jste se obávala, že jste na nich zanechala otisky prstů. Když mi vysvětlíte tuto část své výpovědi, myslím, že tím skončím svůj křížový výslech.‘ “

„Tak zlé je to?“ zeptala se Della Streetová.

„Ještě horší,“ odtušil Mason.

Ozvalo se Drakeovo kódované zaklepání na dveře a Della Streetová mu otevřela.

Ještě než se dveře úplně rozevřely, ozval se Drake: „Přináším špatné zprávy, Perry. Zajímalo by mě, jak tohle dopadne.“

„Takže dědický úřad nic?“

„Nic. Nemohli by to pro tebe udělat, ani kdyby chtěli; a když je v tom zainteresována kancelář okresního prokurátora, stejně by nechtěli.“

Mason se zachmuřil a řekl: „Dnes ráno tam půjdou, aby otevřeli tajnou schránku s penězi. Potřebuji zjistit, kolik tam je.“

„V kolik hodin?“

„Budou si muset nejprve opatřit zástupce z dědického úřadu.“

„Povedlo se mi alespoň to,“ pokračoval Drake, „že je z dědického trochu zdrží a pak nám brnknou, kdy se inventura má uskutečnit. Policie tam však samozřejmě může i kdekoli jindy, pokud bude shánět důkazy a ne přebírat majetek.“

„Já vím,“ souhlasil Mason, „ale pokud se jedná o velkou sumu peněz v hotovosti, budou si počínat velmi opatrně. Důkazy proto chvilku počkají a — Cos vlastně zjistil o Fremontovi, Paule?“

„Jen holá fakta. Bylo mu jednapadesát, ženatý, ale odloučený, žádný rozvod, žádné děti. On — “

„Žádný rozvod?“ přerušil ho Mason.

„Žádný rozvod.“

Mason luskl prsty. „Jeho vdova,“ řekl. „Co máš o ní?“

„Inez Fremontová,“ četl Drake ze svého poznámkového bloku, „zaměstnaná jako pokladní v Grille & Cold Cafeteria, pracuje v současné době od osmi ráno do čtyř odpoledne.

Je asi o deset nebo jedenáct let mladší než byl Fremont. Vzali se před třemi lety a odloučili je před rokem. Rozvod neproběhl.“

Mason odstrčil svoji židli. „Jdeme, Paule,“ řekl a po chvilce ještě prohodil k Delle Streetové. „A vy raději pojďte taky, Dello. Vezměte si svůj těsnopisný blok a až budete zapisovat vše, co řeknu, dejte pozor na to, že nežádám o práci a že jí říkám, že zastupuji osobu obžalovanou z vraždy. Tak, jdeme.“

„Tvým autem nebo mým?“ zeptal se Drake.

„Mým,“ rozhodl Perry. „Budu řídit. Máš adresu té kavárny?“

„Tady,“ odvětil Drake. „Nezavoláme tam nejdřív?“

Mason chvilku zaváhal a pak řekl: „Ne, zkusíme to raději bez příprav. Mohla by zavolat policii, že jsem na cestě tam, a oni by jistě přispěchali hned také, protože by jim bylo jasné, že je tam vůbec nepotřebuji.“

Spěšně vyšli z kanceláře k Masonovu autu. Právník svižně řídil až na adresu, kterou detektiv uvedl. Do kavárny vstoupili zrovna v době, kdy se obchody příliš nehýbaly. Vydali se rovnou k pokladně.

Jakmile se přiblížili, zavřela blondýnka s šedýma pozornýma očima časopis, který si prohlížela.

„Mohu vám nějak pomoci?“ zeptala se.

„Jste Inez Fremontová?“ opáčil Mason.

Rozhostilo se dusné ticho. Potom odpověděla: „Ano. Co si přejete?“

„Já jsem Perry Mason,“ odpověděl právník. „Tohle je Della Streetová, moje sekretářka a zde je Paul Drake, soukromý detektiv.

Chci s vámi jednat zcela na rovinu, paní Fremontová. Za prvé myslím, že byste měla vědět, zeje váš manžel mrtev a —“

„Všechno vím,“ přerušila ho. „Byla tady policie. Chtěli po mně jakékoli informace, které by jim mohly pomoci.“

„A řekla jste jim něco?“

„Ne.“

„Víte, za jakých okolností váš manžel zemřel?“

„Ano.“

„Vím, že je to vaše soukromá záležitost,“ pokračoval Mason. „Prý jste byli odloučeni?“

„Ano.“

„Nevadí vám otázky na toto téma?“

„Ne.“

Mason řekl: „Paní Fremontová, vyložím své karty na stůl. Zastupuji mladou ženu, Nancy Banksovou, která je v současné chvíli obžalována z vraždy vašeho manžela. Nemyslím, že je vinná, ale nepřímé důkazy svědčí dost silně v její neprospěch. Snažím se získat fakta. Nechci udělat nic, co by vás nějak spletlo nebo vás nějak zneužít. Ale potřeboval bych od vás nějaké informace, pokud budete ochotna se se mnou o ně podělit.“

„Jestli ho zabila,“ ucedila Inez Fremontová, „tak by měla dostat medaili.“

„Nemyslím si, že ho zabila, paní Fremontová, ale abych ji mohl co nejlépe zastupovat a hájit její zájmy, potřebují znát všechna fakta.“

„Co ode mě chcete?“

„Byl pan Fremont někdy předtím ženatý?“

„On ne.“

„Vy ano?“

„Ano.“

„A rozvedla jste se?“ ,

„Ano.“

Mason se odmlčel, protože se zdálo, že chce Inez Fremontová něco říci, ale pak změnila názor. Ticho opět začínalo houstnout.

„Nemohu vám říci nic, co by vám pomohlo,“ prohlásila nakonec Inez Fremontová.

„Máte majetkové nároky,“ řekl Mason. „Už jste konzultovala právníka?“

„Nemám žádné nároky. Musela jsem podepsat smlouvu.“

„Co tím myslíte, že jste musela podepsat smlouvu?“

„Přinutil mě.“

„Mohla byste to trošku rozvést?“

„Podívejte se, pane Masone,“ začala Inez Fremontová, „celá tahle záležitost je pro mě zlý sen. Chci na něj zapomenout, co nejdřív se to podaří.“

„Vzali jste se před třemi lety?“ otázal se Mason.

„Asi tak.“

„A tehdy jste do sebe byli zamilovaní?“

„Podívejte, pane Masone, mně je čtyřicet a vypadám na to. Už jsem si v životě leccos zažila. Byly doby, kdy jsem nemohla sehnat práci. Většinou chtějí mladší, pohlednější. Já jsem stará kobyla. A chci jistotu. Každá žena chce jistotu. Myslela jsem, že ji tímhle sňatkem získám a že do mě je ten muž opravdu zamilovaný.“

„A on nebyl?“ zeptal se Mason.

„Pane Masone,“ odvětila, „byl to sňatek z rozumu, alespoň z mé strany.“

Mason tázavě pozvedl obočí.

Opět se rozhostilo napjaté ticho. Nakonec Inez Fremontová řekla: „No dobře, vlastně není, proč bych vám to neřekla. Ani on si mě nebral z lásky.“

Zvedla prsty a hlasitě jimi prolomila. ;

„Tak proč si vás tedy bral?“ zeptal se Mason.

„Vzal si mě,“ odpověděla, „protože byl dost mazaný na to, aby věděl, že proti němu jako jeho manželka nemohu svědčit. Vzal si mě, protože jsem měla některé informace, které by ho dostaly do vězení. Vzal si mě, protože se obával odsouzení za přechovávání kradeného majetku a tím sňatkem mě efektně umlčel.

Tehdy jsem to nevěděla. Zjistila jsem to později.“

„Ale před sňatkem jste podepsala majetkovou smlouvu?“ otázal se Mason.

„Podepsala jsem ji po odloučení.“

„Proč?“ zajímal se Mason. „Určitě jste měla nárok, za určitých okolností, na —“

„Je to dlouhé vyprávění a poměrně osobního ražení,“ vysvětlovala. „Byla jsem hloupá. Neuvědomila jsem si, s jakým člověkem jednám. Byl absolutně bezohledný, neuvěřitelně chytrý — no, chytrý není to správné slovo. Spíše prohnaný.

Pracuje pro něho jistá detektivní kancelář. Bez jakýchkoli skrupulí, ale efektivně. Byli mi na stopě každou minutu, co jsem byla mimo jeho dům. Ale já o tom nevěděla. Počínali si zdatně, takže jsem nikdy nepojala ani podezření. Fremont čekal, až se naskytnou nějaké pádné okolnosti, se kterými by mohl vyrukovat a pak — no, je předložil velice dramaticky… není třeba zacházet do podrobností, ale, inu, nakonec jsem podepsala smlouvu o majetkovém vyrovnání.“

„Paní Fremontová, myslím, že bych vám měl teď poradit, abyste v téhle záležitosti vyhledala právníka,“ řekl Mason. „Neváhejte ani minutu. V kolik hodin tady končíte?“

„Dneska ve čtyři. Dělám od osmi ráno.“

„Paní Fremontová, vezměte si, prosím, právníka. Nečekejte na nic. Hned se chopte telefonu.“

„K čemu by mi to bylo?“

„Právník by vám mohl výrazně pomoci.“

Zavrtěla hlavou. „Stál by mě jen peníze.“

Mason pokračoval: „Váš manžel měl zřejmě tajnou skrýš s hotovými penězi. Policie se tam dnes chystá na inventuru.“

„Jsou to jeho peníze. Mě se vůbec netýkají.“

„Nevíte, jak se to může vyvrbit,“ přesvědčoval Mason. „Nejsem v pozici, abych vám mohl radit, ale obecně řečeno může být smlouva, která je sepsána pod nátlakem, tedy, pokud jste nucena podepsat proti své vůli, soudem uznána neplatnou.“

Její oči se najednou zableskly jiskérkou naděje.

„A co vy, pane Masone? O vás jsem mnohé slyšela. Vy byste se o to nepostaral?“

„Rád bych něco z toho obstaral,“ řekl Mason po krátké odmlce, „ale zastupuji Nancy Banksovou pro obvinění z vraždy.

Nemohu proto současně pracovat na ničem, co by bylo v konfliktu s jejími zájmy. Kdyby se, například zjistilo, že jste zavraždila svého manžela, musel bych se ze všech sil snažit vás odhalit, protože zastupuji slečnu Banksovou pro obvinění z vraždy.“

Inez Fremontová se chabě usmála. „Měla jsem ho zabít, ale neudělala jsem to,“ řekla.

„Nemohl bych vás zastupovat, paní Fremontová,“ vysvětloval dál Mason, „protože musím být primárně loajální k Nancy Banksové. Chci si zachovat naprostou volnost, abych jí mohl být

všemožně nápomocen, což znamená, že nemohu přijímat nějaké boční závazky. Mohl bych pak třeba časem získat názor, že jste svého manžela zavraždila.“

„Kdybych to udělala,“ povzdechla si. „Koledoval si o to. Měla jsem to udělat nejmíň pětkrát, ale neudělala jsem to.“

„Přesto však navrhuji, abyste si vzala právníka,“ pokračoval Mason. „Myslím, že by bylo možné odhalit fakta, kterými byste mohla dokázat, že jste onu smlouvu podepsala pod nátlakem… A tady pan Drake, jako soukromý detektiv, by mohl být přítomen inventuře v kanceláři vašeho manžela jako váš zástupce.

Pana Drakea mám najatého na práci v souvislosti s onou vraždou, ale není žádný důvod, proč by z právního hlediska nemohl současně zastupovat vás v majetkových záležitostech, zejména pokud by se mělo objevit něco, co by prokazovalo nátlak, kladený na vás při podpisu smlouvy.“

„Vy myslíte, že by ta smlouva mohla být zrušena?“

„Nevím,“ odpověděl Mason. „Nejsem v pozici vašeho rádce. Prostě vám doporučuji, abyste si najala svého advokáta.“

Inez Fremontová se otočila k Paulu Drakeovi. „Kolik by stála vaše přítomnost při otevření manželovy kanceláře a inventuře majetku a… no prostě, kolik by stálo to, že budete mít otevřené oči pro všechno, co by mohlo pomoci soudnímu zneuznání oné smlouvy?“

Drake pohlédl na Masona a v odpověď dostal téměř neznatelné pokývnutí.

„Moc ne,“ odtušil Drake. „Asi tak patnáct dolarů.“

Na moment zaváhala, potom otevřela kabelku a podala detektivovi patnáct dolarů.

„A vezmete si právníka?“ zeptal se Mason.

„Ještě si to promyslím,“ odpověděla. „Právník by jistě chtěl zálohu. Vy si asi nedovedete představit, kolik znamená patnáct dolarů pro ženu, která se dostává do věku, kdy ji při každé žádosti o zaměstnání shlédnou od hlavy až k patě a pak se začnou zdvořile omlouvat.“

„Tak dobrá,“ vložil se Drake do debaty. „Půjdu tam a uvidíme, co pro vás budu schopen udělat. Pokud se mi nepodaří zjistit nic, co by vám nějak pomohlo, nebude vás to stát ani cent.“

„To zase ne,“ohradila se. „Neočekávám nic zadarmo. Nikdy jsem nic nedostala a čtyřicet let jsem se bez toho obešla.“

Mason pokynul Delle Streetové, která rychle sepsala ve svém bloku pověřovací dokument.

„Tady to podepište,“ vybídl Drake Inez Fremontovou. „A uvidíme, co s tím půjde dělat.“

13

Byly tři odpoledne, když se Paul Drake vrátil se zprávami o prohlídce Fremontovy kanceláře.

„Tak jak to probíhalo?“ zeptal se Mason.

„Byla to největší show, co jsem kdy viděl.“

„Byl tam s nimi Halstead?“

„Jasně.“

„A ukázal jim tajnou skrýš?“

„Ano. Je tam betonová podlaha překrytá koberečkem. Beton je rozdělený na čtverce. Když odsuneš koberec, vypadá to jako obyčejná podlaha, ale v prostředním čtverci je malý vyndavací čtvereček, který padne do okolí tak, že prakticky nejsou vidět žádné spáry. Musíš tam vsunout velmi tenký šroubovák, prakticky tloušťky žiletky.“

„A co dál?“ zajímal se Mason.

„Odloupneš betonový čtvereček a pod ním je kovový kruh, za který zatáhneš a vytáhneš jeho pomocí celý osmnáctipalcový betonový kvádřík, pod nímž se skrývá kovová schránka.

Celá horní plocha je tak přesně zapasovaná do svého okolí, že bys nic nepoznal. Jediným vodítkem by snad mohl být onen malý horní čtvereček, ale i jeho spáry jsou tenké jako vlas — a to nepřeháním. Musíš se dívat hodně zblízka.“

„Ale Halstead se evidentně díval zblízka.“

„Díval se zblízka asi proto, že pojal nějaké podezření a věděl, co hledá.“

„A Rodney Banks to také našel,“ podotkl Mason.

„Zřejmě ano, ale nezapomeň, že oba mohli pokradmu Fremonta sledovat.

Ta jeho kancelář, to je to nejzatrolenější místo, co jsem kdy viděl. V oknech jsou mříže a ve dveřích kromě zámku ještě masivní kovová závora. Zdi má velmi silné a vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby okna byla neprůstřelná.“

„I to je možné,“ prohlásil Mason. „Kolik jste našli v té skrýši?“

„Tak to se podrž, Perry, protože to tě porazí!“ zvolal Drake. „Nenašli jsme tam ani cent.“

„Cože!“

„Ani ň. Úplně vymeteno.“

„Jak je to možné?“ divil se Mason.

„To nikdo neví. Ale něco ti povím. Policajty to vůbec nepřekvapilo.“

„Jakže?“

„Fakt ne. Tragg to přijal s kamennou tváří. Buď už tam byl předtím anebo pracují na nějaké teorii, podle níž už měl peníze vybrat někdo jiný.

Překvapený byl jen Larsen E. Halstead. Podíval se tam a potom si klekl na všechny čtyři a zíral tam, jako by nevěřil vlastním očím. Nakonec to tam začal prosahávat prsty, dokud ho Tragg nezarazil. Chtěl poprášit vnitřek ocelové schránky na otisky prstů.“

„Jak hluboká je ta schránka?“ zeptal se Mason.

„Tak osmnáct palců,“ odvětil Drake. „Neměřil jsem to. Mohlo to být patnáct, mohlo to být dvacet. Ale já bych si tipl tak osmnáct.“

„A betonový poklop má osmnáct čtverečních palců?“

„Ano. Celá podlaha je rozdělená do osmnáctipalcových čtverců a tenhle vypadá stejně jako ostatní s tím rozdílem, že jde vyjmout.“

„A Tragg nebyl překvapený?“

„Ani nemrkl, Perry. Pohlédl do prázdné schránky a já na jeho tváři zahlédl ten jeho lišácký úsměv. Ale Halstead zvolal: ‚Co to —‘ a padl na kolena, jako kdyby ho někdo sejmul palicí. Pak začal prohmatávat vnitřek, až ho Tragg popadl za rameno se slovy: ‚Žádné otisky prstů, prosím.‘ “

„A co na to Halstead?“

„Halstead k němu vzhlédl a řekl: ‚To už je jedno. Mé tam stejně jsou. Prohlížel jsem ty peníze a přepočítával.‘ “

„A Tragg na to?“ zajímal se Mason.

„Tragg se jen lišácky usmál a řekl: ‚Inu, pane Halsteade, nechceme, abyste nám tam nechával další otisky vašich prstů ani rozmazával otisky někoho jiného.‘ “

„A dál?“

„Provedli inventuru kanceláře — takovou běžnou, nic zvláštního — a zase ji zamkli. Ale Halsteada si vzali s sebou. Chtěli z něj dostat další informace o nějakých skutečnostech, které nám zřejmě nejsou známé.“

„Nedělali nějaké problémy kvůli tvojí přítomnosti?“ zeptal se Mason.

„Nejdřív mě doslova odtamtud vynesli. Pak jsem jim předvedl oprávnění od paní Fremontové a sdělil jim, že zastupuji vdovu, načež mě jeden policajt ihned obvinil z nekalých praktik. Já na to, že není žádný důvod, proč bych nemohl pátrat pro tebe a současně zastupovat další klienty. Nakonec je Tragg odvolal, krátce se poradili a nato za mnou Tragg přišel a řekl mi, že chápe mé postavení, že ví, že jsem přímý člověk a slušný detektiv a že nemá proti mé přítomnosti žádné připomínky.

Pak pokračoval v tom smyslu, že doufají, že paní Fremontové zdůrazním jejich korektní přístup k jejímu zástupci. Že mají stejný zájem jako ona na objasnění celé věci, a proto poskytnou každému jejímu zástupci maximální pomoc.“

„No tohle,“ zvolal Mason. „V pozadí toho všeho je zřejmě něco, o čem ani netušíme. Policie má nějaké informace.“

„A překvapuje tě to?“ zeptal se Drake.

„U tohohle případu ne,“ odtušil Mason.

„No,“ zakončil Drake, „tak takhle se věci měly. Copak je nového u tebe?“

„Chystají slyšení před velkou porotou,“ odpověděl Mason. „Chtějí obvinit Nancy Banksovou z vraždy prvního stupně a dát vše před soud. Předběžné líčení by mohlo věci trochu zpomalit — nebo tak se alespoň domnívají. Chtějí získat od velké poroty obvinění a pohnout s případem ihned k soudu.“

„A ty, samozřejmě, budeš usilovat o odklad?“ zeptal se Drake.

„Budu si muset řádně prohlédnout a promyslet všechny dostupné důkazy,“ odvětil Mason. „Opatřím si kopie svědeckých výpovědí před velkou porotou a u soudu jim dám co proto, Paule.“

„Jak?“

„Znáš taktiku přetahování lanem?“ zeptal se Mason. „Kde náhle jedna strana poleví a když všichni protivníci po sobě popadají, přetáhne lano na svoji stranu tak lehce, jako by druhá strana neexistovala? No a já mám v úmyslu Hamiltonu Burgerovi, našemu nejmilejšímu okresnímu prokurátorovi, také pěkně polevit.“

„Jak moc?“ zeptal se Drake.

„On potřebuje jen lano, na kterém se může oběsit,“ odtušil Mason.

„To může být nebezpečné,“ varoval ho Drake. „Hamilton Burger je tvrdý a vytrvalý bojovník. Pokud nemá za sebou fakta, nevítězí, ale když je má, je schopen proplout pěkně mrštně i kalnými vodami.“

„Já vím,“ přitakal Mason zamyšleně. „Ale pohrávám si s jednou myšlenkou.“

14

Soudce Navarro Miles pohlédl zamyšleně na Hamiltona Burgera, okresního prokurátora. „Obhajoba má nyní využít možnosti svého peremptorního práva.“

Mason vstal. „Jestli Soud dovolí, nepřejeme si využít svého práva. Porota je pro nás naprosto přijatelná.“

„Dobrá. Porota tedy složí přísahu,“ rozhodl soudce Miles.

Porotci hromadně povstali, zvedli pravou ruku a přísahali, že budou dobře a spravedlivě posuzovat soud mezi státem Kalifornie a Nancy Banksovou.

Soudce Miles pohlédl zamyšleně na Hamiltona Burgera. „Vyrozuměl jsem, že hodlá okresní prokurátor vystupovat v tomto případě osobně?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti. Nápomocen mi bude můj zástupce pro soudní záležitosti, Robert Clavert Norris, který je zde se mnou přítomen. Avšak z větší části budu případ projednávat za obžalobu sám.“

Výraz tváře soudce Milese vykazoval zvědavost.

„Ve skutečnosti,“ pokračoval Hamilton Burger, „bude toto z důvodů, které budou vyjeveny v průběhu líčení, velmi důležitý případ a případ, ve kterém je nutná osobní účast okresního prokurátora. Případ totiž zahrnuje určité právní momenty, které zřejmě vytvoří precedens pro tuto zemi.

A pokud nyní Soud dovolí, můj pobočník, pan Norris, pronese úvodní prohlášení k porotě.“

„Dobrá, začněte,“ souhlasil soudce Miles.

Norris, vysoký, štíhlý muž s delšími, rozevlátými rudými vlasy, velkýma modrýma očima a pečlivě pěstovaným vznešeným vystupováním, předstoupil před porotu.

„Pokud Soud i vy, dámy a pánové porotci, dovolí,“ začal, „bude tato úvodní řeč obžaloby velmi stručná. Chci jen vyzdvihnout fakta, která obžaloba hodlá prokázat, a naši teorii o celém případu.“

Odmlčel se, vypjal ramena, pohlédl vážně a vznešeně k porotcům a pokračoval.

„Chceme dokázat, že bratr obžalované, Rodney, který byl zaměstnancem zesnulého Marvina Fremonta, zpronevěřil mu nemalou sumu peněz. Většinu z nich použil na dostihové sázení.

Fremont jeho zpronevěru odhalil a následoval Rodneyho Bankse na závodiště, kde zjistil, že Rodney Banks vsadil na jistého koně jménem Dough Boy proti vysokému kurzu a vyhrál.

Když se Banks pokusil vyzvednout svoji výhru, Marvin Fremont prohlásil, že vsazené peníze nenáleží Rodneymu Banksovi, nýbrž jemu, Marvinu Fremontovi, a proto i výhra náleží jemu.

Banks byl zadržen a uvězněn pro zpronevěru.

A tyto okolnosti, dámy a pánové, dávají možnosti pro spáchání vraždy.

Nechceme vám tvrdit, že byl zesnulý Marvin Fremont nějaký anděl. Nebyl. Důkazy ve skutečnosti ukazují na pravý opak.

Fremont byl zapleten do podezřelých transakcí. Z toho důvodu měl neustále velkou sumu v hotovosti, kterou skrýval ve své kanceláři.

Rodney Banks, bratr obžalované, tuto tajnou skrýš objevil. Když zjistil, že byla jeho zpronevěra odhalena, rozhodl se pro frontální postup. Řekl si jistě něco ve smyslu známého úsloví, že když už, tak už, a proto po propuštění z vězení na kauci okamžitě spěchal do kanceláře, vybral tajnou skrýš do posledního centu a hodlal tyto peníze využít jako trumf při vyjednávání.

Věděl totiž, že Fremont nemůže přiznat celou sumu peněz, protože by musel zároveň odhalit důvody, pro které je tam měl.

Proto Banks cítil, že pokud se zmocní všech peněz, bude stát ve velmi výhodné pozici.

Proto Marvin Fremont hledal obžalovanou, která byla zaregistrována v motelu Foley, jenž se nachází nedaleko Osgoodovy pstruhové farmy.

Tato soukromá farma sestává ze série pstruhových nádrží propojených potokem a platí se zde za každý chycený kus.

Tato farma je známa Lorraine Lawtonové, přítelkyni obžalované, která zde pracuje, a také samé obžalované, jež zde občas pomáhala v plavkách přilákat pozornost zákazníků.

Aby si rybáři odsud mohli odnést své úlovky neporušené, má farma svoji vlastní zásobu suchého ledu.

Obžalovaná vlastnila klíče ke všem těmto objektům.

Obžalovaná jela do motelu Foley. Měla v úmyslu se tam setkat se svým bratrem. A Fremont si platil její sledování, takže věděl, kde se nalézá.

Nyní se dostáváme k místu, kterému bychom se pokud možno rádi vyhnuli, ale při vší snaze, vážené dámy a pánové porotci, to nelze.

Nejenže Rodney Banks zpronevěřil peníze, ale některé z těchto peněz dal také své sestře s instrukcí, aby vsadila na koně jménem Dough Boy. Sestra na něho učinila sázku ve výši pěti set dolarů. Avšak když zjistila, že byl její bratr zatčen při pokusu o inkasování své výhry, opustila zděšeně závodiště a vydala se do kanceláře Perryho Masona a předala mu tikety, aby je následujícího dne vyzvedl.

Pan Mason výhru vyzvedl a přivezl ji obžalované do motelu, přestože byl obeznámen se skutečností, že byly tikety zakoupeny za zpronevěřené peníze.

Marvin Fremont přijel do motelu. Pravděpodobně hodně pil. Pitva to potvrzuje. Tělo bylo nalezeno ve sprchovém koutu.

A nyní se dostáváme k zajímavé fázi případu. Obžalovaná, aby zamaskovala svůj zločin a za použití znalosti skutečnosti, že policie určuje čas smrti podle tělesné teploty oběti, se rozhodla pozměnit tento časový element na mnohem dřívější hodinu.

Obžalovaná zajela do nedaleké Osgoodovy pstruhové farmy, kde vzala větší množství suchého ledu, do něhož doslova zabalila tělo zesnulého. Potom čekala, až se tělesná teplota oběti sníží a když usoudila, že dosáhla svého, zatelefonovala svému právníkovi, Perrymu Masonovi, a požádala ho, aby za ní přijel do motelu.

Když její dostalo ujištění, zeje Perry Mason na cestě, a když si byla jistá, že suchý led vykonal své, vzala krabice s ním a odvezla je do kontejneru na odpadky u Osgoodovy pstruhové farmy a odložila je tam.

Důkazy vám také předvedou, dámy a pánové porotci, že když obžalovaná zjistila, že byl její trik se suchým ledem odhalen, vrátila se k onomu kontejneru za jistým účelem, který důkazy potvrdí a který vedl k objevu jednoho z nejdůležitějších kusů nepřímých důkazů případu.

Na základě pádnosti důkazního materiálu, dámy a pánové porotci, bude obžaloba od vás žádat verdikt vraždy prvního stupně. Vraždy předem promyšlené. Vraždy ze zášti. Vraždy z chamtivosti. Vraždy pro skrytí jiného zločinu.

Myslím, že po vyslechnutí důkazů budete souhlasit, že obžaloba sestavila celý případ mimo jakoukoli rozumnou pochybnost.

Děkuji vám.“

Robert Norris se otočil a odkráčel zpět ke stolku obžaloby.

Hamilton Burger, okresní prokurátor, se vůbec netajil tím, že považuje úvodní řeč svého zástupce za velmi zdařilou. Potřásl mu uznale rukou a obdařil ho zářným úsměvem.

Soudce Miles řekl Perrymu Masonovi: „Přeje si obhajoba v tuto chvíli přednést svoji úvodní řeč?“

„Obhajoba si zatím možnost úvodní řeči ponechá v zásobě,“ odpověděl Mason.

„Dobře. Zavolejte prvního svědka,“ rozhodl soudce Miles.

Robert Norris, který se ujal počátečních úvodních fází prezentace případu, povolal zeměměřiče a předvedl mapu, která ukazovala silniční vzdálenost Osgoodovy pstruhové farmy od motelu Foley — celkem asi půldruhé míle. Mapa byla přijata jako důkaz obžaloby pod značkou Ml.

Dále povolal soudního patologa, který prováděl pitvu zesnulého, jenž dosvědčil, že smrt přišla téměř ihned a byla způsobena kulkou ráže 0,38, která pronikla srdcem.

Zatímco byl tento svědek vyslýchán ohledně anatomických detailů, otočil se Mason k Nancy Banksové a zašeptal: „Nancy, musíte mi říct pravdu. Účastnila jste se s vaším bratrem na té zpronevěře?“

„Ne.“

„Jaký důkazní materiál, který nás má překvapit, našli v tom kontejneru na odpadky u Osgoodovy farmy?“

„Ty krabice na suchý led,“ odpověděla šeptem.

Mason zavrtěl hlavou. „O tomhle ví všechno a je jim jasné, že i nám je všechno známo. Musí se jednat o něco, o čem my netušíme.“

„Já nevím,“ odvětila. Nemohlo tam být nic jiného.“

„Žádné další otázky,“ oznámil Robert Norris dramaticky. „Můžete přistoupit ke křížovému výslechu.“

Mason poklepal Nancy povzbudivě po rameni, vstal a zahleděl se svědkovi do očí.

„Doktore, vy jste vypověděl, že jste identifikoval smrtící kulku?“

„Ano, pane.“

„A předal jste ji policii?“

„Ano, pane.“

„Kde jste ji objevil?“

„V rohu sprchového koutu, kde bylo nalezeno tělo a kde po výstřelu skončila.“

„Předal jste tuto kulku policejnímu oddělení balistiky?“

„Ano, pane. Předal jsem ji poručíku Traggovi z oddělení vražd a věřím, že on ji předal balistikům.“

„Jak tedy potom můžete vědět,“ pokračoval Mason, „že šlo o smrtící kulku?“

Doktor se usmál. „Byla to jediná kulka nalezená ve sprše a smrtící kulka přitom hladce prošla tělem.“

„Jak víte, že byl ten muž zavražděn ve sprchovém koutu?“ pokračoval Mason.

„Protože smrt nastala okamžitě a zesnulý tam klesl k zemi.“

„Jak víte, že tam klesl k zemi?“

„Bylo tam nalezeno jeho tělo.“

„Kulka prošla celým tělem?“

„Ano.“

„A byla nalezena ve sprchovém koutu jako vystřelená kulka?“

„Ano, pane.“

„Takže vy,“ navázal Mason, „když jste byl povolán k ohledání, jste usoudil, že ten muž musel být zavražděn tam, kde bylo nalezeno jeho tělo a vydedukoval jste, že kulka, která byla nalezena ve sprchovém koutu, musí být smrtící kulka?“

„No, byly to všechno přirozené závěry.“

„Jinými slovy,“ řekl Mason, „vypovídáte pod přísahou své závěry a nikoli fakta.“

„Inu, myslím, že to jsou logické závěry.“

„Vaše názory nikterak nesouvisí s obžalobou. Obžalovaná může být souzena pouze na základě faktů. Vy tedy nevíte, jestli byl muž, jehož tělo bylo nalezeno ve sprchovém koutě, zavražděn na tomtéž místě, že?“

„No, samozřejmě — Ne, já to nevím. Nebyl jsem tam ve chvíli, kdy se střílelo.“

„Přesně tak. Podle toho, co víte, mohl být ten muž klidně zastřelen mimo motel a tělo následně přeneseno do sprchy.“

„To by těžko odpovídalo logice celé věci.“

„Ale je to možná úvaha. Odpovězte na otázku ano nebo ne. Existuje tady tato možnost?“

„Ano, je to možné.“

Svědek na moment zaváhal a potom dodal: „Ale není to logická možnost.“

„Proč ne?“

„Na podlaze nebyly žádné stopy po krvi. Krev byla nalezena jen ve sprchovém koutu. Spáleniny od střelného prachu ukazují, že byla rána vypálena ze vzdálenosti asi tří palců od těla. Pro kohokoli by bylo velmi obtížné přesunovat tělo a pro mladou ženu, jako je obžalovaná, by bylo nemožné transportovat tělo přes motel do sprchového koutu.“

„Když tedy předpokládáte, že zločin spáchala právě obžalovaná, vyjde z toho závěr, že tělo nemohlo být přeneseno místností?“ zeptal se Mason.

„Právě to jsem řekl.“

„Spoléháte se na řadu dedukcí a svědčíte podle řady svých závěrů a nikoli faktů, doktore. Vycházíte z předpokladu, že obžalovaná vypálila smrtící kulku, a odtud odvíjíte své závěry.“

„Ale jsou to logické závěry. Fakta se jinak logicky vysvětlit nedají.“

„A proč by zesnulý vešel do motelové buňky, prošel kolem obžalované a vešel do sprchy?“

„To vám nemohu říci.“

„Uměl byste vymyslet nějaké logické vysvětlení?“

„To není mým úkolem. Já jsem tady, abych dosvědčil fakta — ne abych vymýšlel hypotézy, jak se co mohlo stát.“

„Přesto je však vaše svědectví snůškou dohadů,“ dodal Mason. „Žádám, aby bylo svědectví vyškrtnuto ze zápisu, pokud Soud dovolí.“

Soudce Miles řekl: „Návrh je zamítnut, ale porotě se ukládá, aby nebrala na vědomí závěry svědka ohledně možného vývoje událostí. Porota vezme v úvahu pouze jeho svědectví o základních skutečnostech a technických závěrech medicínských faktů, které spadají do odborného rámce svědka. Zbytek výpovědi Soud vylučuje ze zápisu a nařizuje porotě, aby ho nebrala v potaz.“

„Včetně svědectví o smrtící kulce?“ zeptal se Mason.

„Samozřejmě,“ odvětil soudce Miles. „Svědek neví, jestli se jednalo o smrtící kulku. Obžaloba má právo uvést přítomnost těla ve sprše. Má právo dokumentovat příčinu smrti. Může doložit nález nějaké kulky ve sprše. Může poukázat na to, že jde o jedinou kulku, která byla ve sprše nalezena. A pokud jde o závěry, které se z těchto faktů vyvodí, ty náležejí pouze do kompetence poroty, nikoli svědka.“

„Ach, jestli Soud dovolí,“ ozval se Hamilton Burger, „mám pocit, že sem můj učený kolega začal zatahovat přílišné technické podrobnosti.“

„Inu, Soud je toho názoru, že svědci mají vypovídat o faktech a nikoli činit nějaké závěry,“ odsekl Miles. „Rozhodnutí Soudu zůstává.“

„Pokud Soud dovolí, myslím, že by Soud neměl takovýmto způsobem třídit výpověď svědka a říkat porotcům, které pasáže mají brát v úvahu a které ne.“

„Rozhodnutí Soudu je dokonce ještě radikálnější,“ řekl soudce Miles.

„Vážený pane žalobce, snažím se ušetřit čas. Pokud hodláte velmi detailně trvat na možnostech Soudu, pomohu obhajobě a vyškrtnu celé svědectví s tím, zeje založeno na vlastních závěrech svědka. Budete si potom moci svědka znovu vyslechnout a klást mu otázky, které je schopen řádně dosvědčit — otázky nálezu těla, příčiny smrti, popálenin od střelného prachu, přítomnosti kulky — ne v těle, ale ve sprše.“

„Tak dobře,“ souhlasil Hamilton Burger otráveně. „Jsem v pozici, kdy, samozřejmě, musím akceptovat rozhodnutí Soudu a respektovat ho. Avšak chtěl bych ve vší úctě podotknout, že měl pan Mason příležitost vznést námitku k mým otázkám přímo při jejich vyslovení.

Jinými slovy jsem se doktora zeptal, jestli našel smrtící kulku, a on odpověděl ano. V tu chvíli měl pan Mason, jestli Soud dovolí, ideální příležitost vznést námitku, že se nejednalo o smrtící kulku — nebo spíše že tuto informaci svědek sám o sobě neví.“

„Zvolil jste prezentaci případu stylem otázek, které žádají od svědků vyvozování závěrů,“ řekl soudce Miles. „Klonil bych se k vašemu pojetí taktiky zástupce obhajoby, až na skutečnost, že Soud má za to, že jste si všiml tiché porady mezi obhájcem a obžalovanou a pokusil se využít situace tak, že jste kladl otázky žádající od svědka závěry.“

„Já ty otázky nepokládal,“ bránil se Hamilton Burger.

„Vy ne, ale zástupce vašeho úřadu. Vy nesete zodpovědnost. A teď pokračujte v přelíčení.“

Burger se pomalu posadil. Barva jeho obličeje prozrazovala jeho rozhořčení.

„Zavolejte na lavici svědků poručíka Tragga,“ řekl Robert Norris.

Tragg předstoupil s uhlazenou blahosklonností — celé jeho vystupování jasně dávalo najevo, že je placen z peněz daňových poplatníků a že důsledně plní vše, co po něm jeho postavení žádá.

Poručík Tragg dosvědčil, že mu Perry Mason po telefonu oznámil nález těla ve sprchovém koutu motelové místnosti jeho klientky, obžalované v tomto procesu. Potom ihned přešel k líčení základních faktů případu: jak našel tělo, spolu s doktorem se účastnil jeho ohledání, našel ve

sprchovém koutu jedinou kulku, kterou má s sebou. Nato byla kulka, kterou poručík Tragg předložil, vzata do důkazního materiálu.

Poručík dále vypověděl, že kulku předal na balistické oddělení, kde byl přítomen balistickým zkouškám, které měly potvrdit nebo vyvrátit, že byla kulka vypálena z jednoho určitého revolveru ráže 0,38. Zkoušky toto potvrdily a následně Tragg předložil onen revolver, jenž byl taktéž vzat mezi důkazy.

Mason se otočil k Nancy. „Kde vzali tu pistoli?“ zeptal se.

„Nevím,“ odpověděla mu šeptem. „Já ji nikdy neviděla.“

„Moment,“ ozval se Mason a povstal. „Mám nějaké otázky týkající se *voir dire*.“

„Dobře,“ rozhodl soudce Miles. „Můžete svědka vyslechnout podle práva *voir dire* v souvislosti s touto zbraní, pane Masone.“

„Kde jste tu zbraň získal?“ zeptal se Mason.

Obličej poručíka Tragga byl nyní vskutku andělský. „Dostal jsem ji od našeho policisty.“

„A víte, kde ji získal tento policista?“

„Jen z doslechu,“ odvětil Tragg. „Takže o tom, samozřejmě, nemohu vypovídat.“

„Vy jste se osobně účastnil zkoušek, které balistický expert prováděl s touto zbraní a kulkou, která byla nalezena ve sprchovém koutu?“

„Ano, pane.“

„A jste, doufám, expertem ohledně identifikace střelných zbraní?“

„Považuji se za experta, i když nezastávám oficiálně takovou funkci. Avšak byl jsem přítomen mikroskopickým testům kulky, kterou označím jako kulku ze sprchy raději než smrtící kulku, a testovací kulky, kterou tady mám. Osobně jsem si obě pod mikroskopem prohlédl a bez váhání mohu prohlásit, že podle mého názoru byla kulka ze sprchy vypálena z této zbraně a z žádné jiné.“

„Podařilo se vám vystopovat registraci té zbraně podle jejího výrobního čísla?“ zeptal se Mason.

„Ano, pane.

„A kdo ji zakoupil? Na čí jméno byla zaregistrována?“

„Ta zbraň,“ řekl poručík Tragg s přemilým úsměvem, „byla zakoupena Marvinem Fremontem. Jedná se o zbraň, popsanou ve zbrojním průkazu, jenž jsme nalezli u zesnulého Marvina Fremonta.“

„Jinými slovy, Fremont tu pistoli zakoupil, zažádal o zbrojní pas s odůvodněním, že u sebe nosí častěji velké sumy peněz, a proto potřebuje zbraň na svoji ochranu?“

„Přesně tak.“

„A jeho žádosti bylo vyhověno?“

„Ano.“

„A vy nevíte, kde byla ta zbraň nalezena?“ otázal se Mason.

„Jen z doslechu,“ odtušil Tragg líbezně.

Mason se otočil k soudci. „Tím končím svůj výslech na základě *voir dire*, ctěný Soude. Nemám žádných námitek ohledně přijetí zbraně do důkazních materiálů.“

Mason se posadil, obrátil se k Nancy Banksové a zašeptal: „Nancy, tohle je ta věc, kterou objevili v kontejneru na odpadky u Osgoodovy pstruhové farmy.“

„Ne, ne,“ bránila se šeptem. Její oči se poplašeně rozšířily. „To nemohlo být… to —“

„Co si myslíte, že získáte tím, když mi budete lhát a dostávat mě do pozice slepého zápasníka?“ zeptal se Mason rozzlobeně. „Vynasnažím se vám pomoci, jak to půjde, ale ty lži už mě začínají unavovat.“

„Co ještě jste zjistil, poručíku?“ zeptal se Norris poté, co byla pistole opatřena identifikační cedulkou a označena jako předmět doličný „B“.

„Když jsem sáhl pod tělo zesnulého,“ pokračoval Tragg, „všiml jsem si, že je podlaha sprchy velmi, velmi chladná.“

„Očekával jste předtím, že bude dlaždicová podlaha chladná po odpaření zbylé vody?“

„Ano.“

„A zjistil jste, že je podlaha ještě chladnější?“

„Mnohem chladnější. A navíc byly šaty zesnulého též velmi studené na dotek.“

„Studené?“

„Ano.“

„A co jste udělal dál, ve smyslu tohoto nálezu?“

„Doktor měl s sebou klinický teploměr na testování tělesné teploty a v motelu jsem našel ještě další teploměr. Použil jsem teploměr z motelu. Když jsem ho položil na dlaždice ve sprše, naměřil jsem čtyři stupně. Na šatech zesnulého jsem naměřil šest stupňů, zatímco v místnosti bylo třiadvaceti stupňů.“

„Vše měřeno stejným teploměrem?“

„Ano, pane.“

„Otestoval jste následně použitý teploměr, abyste zjistil jeho přesnost?“

„Otestoval jsem ho asi za hodinu, po návratu na strážnici.“

„A co jste zjistil?“

„Zjistil jsem, že je teploměr poměrně přesný, v rozmezí rozumných odchylek.“

„Zjistil jste ještě něco?“

„Ano, pane. Když jsem po změření teplot pátral dále pod tělem, nalezl jsem kus papírové lepenky, odtržený z krabice.“

„Máte ten kus tady s sebou?“

„Ano.“

Tragg předložil odtržený kartón, který byl předán do evidence.

„Co jste udělal dále?“

„Potom,“ pokračoval Tragg, „jsem vyšel ven na místo, kde čekal Perry Mason a jeho klientka, obžalovaná v tomto procesu, a sdělil jim oběma, že podle mého názoru je tenhle útržek —“

„Moment, moment,“ přerušil ho Norris. „Nechci tentokrát slyšet váš názor. Chci jen slyšet, co jste řekl obžalované a jejímu obhájci Perrymu Masonovi.“

„Ano, pane, rozumím. Oběma jsem řekl, že je podle mého názoru toto útržek kartónu z krabice na suchý led a obou jsem se potom zeptal, zda o něm náhodou něco nevědí.“

„Co bylo řečeno dále?“

„Obžalovaná zavrtěla odmítavě hlavou a potom ji její advokát varoval, aby nic neříkala a ani gestem neodpovídala.“

„Myslím, ctěný Soude,“ řekl Norris, „že tímto prozatím uzavřu svůj přímý výslech tohoto svědka. Možná ho předvolám ještě později v souvislosti s jinou fází tohoto případu, ale nyní bych rád postoupil kupředu. Předávám svědka obhajobě ke křížovému výslechu.“

Poručík Tragg, nebezpečný protivník, se obrátil k Perrymu Masonovi. Jeho oči byly v pohotovosti, ale na tváři mu pohrával přátelský, zdvořilý úsměv.

Mason ihned rozpoznal past, která na něho čeká, a choval se stejně medově. „Pokud Soud dovolí, ve světle skutečnosti, že obžaloba hodlá tohoto svědka předvolat ještě jednou k vyslyšení jiných okolností případu, myslím, že bude pro obhajobu lepší se zatím vzdát křížového výslechu a provést ho k oběma výpovědím najednou. Pokud by se ho však obžaloba rozhodla již nepředvolat, vyhrazuji si právo svědka povolat k dodatečnému křížovému výslechu.“

„Dobře,“ souhlasil soudce Miles. „Nevidím důvod, proč obhajobě nevyhovět. Předvolejte dalšího svědka, pane prokurátore.“

Norris nedokázal skrýt své rozladění. Vztekle se zachmuřil a otočil se na židli k Hamiltonu Burgerovi, aby se s ním šeptem poradil.

Avšak starý veterán Burger, který si uvědomil, jak Norris poškozuje jejich prezentaci dáním najevo, že mu Masonova taktika vadí, lehce Norrise odstrčil a prohlásil: „Dalším svědkem obžaloby bude Stanley Moulton.“

Zpráva byla ihned doručena k chodbě, odkud se ozvalo: „Stanley Moulton.“

O chvilku později vstoupil Moulton, jenž dosud čekal v místnosti pro svědky, lítačkami do soudní síně a přešel k lavici svědků.

Ukázalo se, že Moulton je policista, který třetího večer, v den vraždy, vykonával službu v hlídkovém voze policie.

Byl dotázán, zda ten večer obdržel nějaké speciální instrukce, aniž by však uváděl jaké. Odpověděl kladně. Dále byl tázán na své další jednání. Vypověděl, že rychle přejel do blízkosti Osgoodovy pstruhové farmy, zaparkoval auto v boční ulici a došel zpátky k farmě, kde zaujal stanoviště v podrostu asi třicet metrů od kontejneru na odpadky.

„A nyní," začal Norris, „spatřil jste ten večer obžalovanou?"

„Ano."

„Kde?"

„U toho kontejneru na odpadky."

„Byl jste v tu chvíli sám?"

„Ne, pane. Byl se mnou přítomen ještě jeden policista."

„V kolik hodin jste viděl obžalovanou?"

„Poprvé jsem ji spatřil v deset šestnáct. Zadrželi jsme ji v deset hodin dvaadvacet minut."

„Co dělala obžalovaná na tom místě?"

„Přijela autem, zaparkovala tak, aby světla jejího vozu osvětlovala onen kontejner, nechala běžet motor, vystoupila z auta, rozhlédla se kolem sebe, potom se chvíli zastavila, aby se zaposlouchala, a nakonec přešla ke kontejneru."

„Co dělala dále?"

„Vyndala z kontejneru několik předmětů a potom začala vytahovat lepenkové krabice. Tyto krabice byly, jak se později ukázalo, částečně naplněné suchým ledem."

„To jste v tu chvíli nevěděl?"

„Ne přesně v ten okamžik, ale zjistili jsme to během několika minut."

„A říkáte, že obžalovaná tamodtud vytahovala ty krabice?"

„Ano."

„Nacházela se tam i krabice se zvláštní trhlinou?"

„Ano."

„Bylo to jedna z těch krabic, vyjmutá obžalovanou z kontejneru?"

„Ano."

„A přebral jste od ní tuto krabici?"

„Ano."

„A co jste s ní udělal, s odvoláním na odtržený kus kartónu, který byl předtím uveden do důkazního materiálu poručíkem Traggem jako nález pod tělem zesnulého a který byl označen jako předmět doličný ‚C'?"

„Myslíte co jsem s ní udělal později?"

„Ano, po zatčení obžalované, pane Moultone. Snažím se tady prostě ustavit nějaký základ pro další postup."

„Aha. Zkoušel jsem, jestli ty dva kusy do sebe zapadají."

„Máte s sebou onen kus krabice, který jste zabavil obžalované večer třetího?"

„Ano, pane."

„Mohl byste jej, prosím, předložit?"

Svědek otevřel náprsní tašku a vytáhl z ní kus krabice.

„A nyní, pane Moultone," pokračoval Norris, „zde je kus kartónu z krabice, označený jako předmět doličný ‚C'. Žádám vás, abyste Soudu předvedl předmět doličný ‚C' a tento kartón, který jste obžalované zabavil, a předvedl Soudu, zda tyto kusy do sebe zapadají."

„Ano," řekl svědek a přiložil k sobě oba kusy.

„A nyní, jestli Soud dovolí," řekl Norris, „bych rád uvedl tento kus krabice do důkazního materiálu jako předmět doličný ‚D'."

Soudce Miles zkoumavě pohlédl na Masona.

Mason dobře věděl, jak na něm spočívají oči všech porotců a jak tento nepřímý důkaz spojuje obžalovanou s vraždou jako žádný jiný. Proto se snažil, aby jeho hlas zněl nevzrušeně, téměř znuděně.

„Samozřejmě, Vaše Ctihodnosti. Obhajoba nemá žádných námitek. Schvalujeme, aby byl tento předmět vzat do důkazního materiálu."

„Tak se stane,“ rozhodl soudce Miles. „Předmět je přijat do důkazního materiálu jako předmět doličný ‚D‘.“

„A nyní,“ pokračoval Norris, „když Soud dovolí, bych rád, aby si porotci mohli prohlédnout předmět doličný ‚C‘ a ‚D‘ a vyzkoušeli si, zda do sebe opravdu zapadají.“

„Žádné námitky,“ prohlásil Mason, než stačil soudce Miles zareagovat. „Budeme velmi rádi, když si porotci oba tyto kusy ihned prohlédnou.“

Masonův hlas a vystupování dávaly najevo, že ho nic z předložených důkazů nepřekvapilo, že všechno předem očekával a že to neznamená v případu nic závažného.

Porotci si však se zájmem vyzkoušeli, jak do sebe předmět doličný ‚C‘ a ‚D‘ zapadají, a začali si mezi sebou vyměňovat významné pohledy. Asi jeden nebo dva začali zamyšleně pokyvovat. Tyto důkazy na nejistě silně zapůsobily.

Když porotci vrátili kusy krabice, řekl Robert Norris, jenž si stejně jako všichni ostatní v soudní síni uvědomoval, čeho svojí dramatickou prezentací dosáhl: „A nyní, pane Moultone, se vás zeptám, co jste udělal poté, co jste zatkl obžalovanou — ihned poté.“

„Informoval jsem obžalovanou, že ji zatýkáme pro podezření z vraždy prvního stupně a že ji odvezeme na policejní ředitelství.“

„Co odpověděla?“

„Řekla, že nemá co říci a že ji zastupuje Perry Mason, takže na všechny naše eventuelní otázky odpoví jen on.“

„Co jste udělali dál?“

„Posadili jsme ji do hlídkového vozu a já jsem se potom vrátil ke kontejneru, abych ho podrobněji prozkoumal.“

„A učinil jste tak?“

„Ano.“

„Našel jste něco?“

„Ano.“

„Kde?“

„Na dně kontejneru.“

„Co to bylo?“

„Revolver ráže 0,38.“

„Ptám se vás, jestli jste si zaznamenal číslo toho revolveru.“

„Ano.“

„Žádám vás nyní, abyste si prohlédl zbraň, označenou jako předmět doličný ‚B‘ a srovnal její číslo s vaším poznamenaným číslem zbraně, kterou jste objevil v kontejneru.“

Svědek vytáhl z kapsy poznámkový blok, vzal do ruky pistoli a nějakou dobu teatrálně porovnával obě čísla. Nakonec vzhlédl a přikývl.

„Jaký je váš závěr?“ zeptal se Norris.

„Čísla souhlasí. Toto je pistole, kterou jsem našel v tom kontejneru.“

„Jinými slovy, pistole, kterou jste našel na dně kontejneru, je ta pistole, která je označena jako předmět doličný ‚B‘?“

„Ano.“

Norris se triumfálně usmál.

„V jakém stavu byla zbraň, kterou jste našel, pane Moultone?“

„Jedna nábojnice pod kohoutkem byla vystřeleny, ostatní náboje v bubínku byly nabité.“

„No, pane Moultone, vy se ve zbraních vyznáte. Výcvik ve střelných zbraních je součástí vašeho policejního výcviku, že?“

„Ano.“

„A znáte tuto konkrétní zbraň, revolver Smith & Wesson ráže 0,38?“

„Ano, pane.“

„A zmínil jste se, že byla prázdná nábojnice přímo pod kohoutkem?“

„Přesně tak. Je to dvojčinný, samonatahovací revolver. Prázdná nábojnice se nacházela přímo v pozici po výstřelu. Jinými slovy, pistole byla původně nabita šesti patronami. Jedna z nich byla

vystřelena a nábojnice zůstala ve stejné pozici, v jaké byla vypálena. Byla tedy přímo naproti hlavni.“

„Křížový výslech,“ pronesl Norris triumfálně.

„Inu,“ řekl Mason, jako by byl překvapen, že si někdo může myslet, že by měl chtít svědka křížově vyslýchat, „nemáme k tomuto svědku žádných otázek.“

„Žádné otázky?“ zeptal se Norris nevěřícně.

„Vůbec žádné,“ odsekl Mason.

„Předvolejte dalšího svědka,“ řekl soudce Miles.

Hamilton Burger pohlédl významně na hodinky.

„No,“ prohlásil soudce Miles, „blíží se hodina odpolední přestávky. Myslím, zeji Soud stanoví již v tuto chvíli.

Dámy a pánové porotci, Soud nebude nařizovat vaši izolaci, ale propouští vás domů — v této zemi má tuto možnost.

Přesto vás však Soud upozorňuje, že nesmíte o případu s nikým, ani mezi sebou rozmlouvat. Nesmíte ani dovolit, aby byl případ diskutován ve vaší přítomnosti, nesmíte číst noviny, poslouchat rádiové nebo televizní přehledy a novinky o případu a nesmíte vyjadřovat žádné své hodnocení případu, dokud vám nebude předán ke konečnému posouzení.

Soud je odročen na devět třicet zítra ráno.“

Mason si nepozorovaně zhluboka oddechl a povolil ruce, které předtím měl pevně sevřené.

15

Perry Mason, Della Streetová a Paul Drake seděli v právníkově kanceláři.

Atmosféra byla velmi ponurá.

Drake řekl: „Je mi líto, Perry, ale nemohu přijít na nic, co by ti mohlo pomoci. Tohle je případ, o jakém každý okresní prokurátor sní. Burger má v rukou nepřímé důkazy takové ráže, že o nich nikdo nemůže pochybovat — kulku a pistoli, ten utržený kus krabice z kontejneru a navrch to, jak obžalovanou přistihli při ukrývání pistole do kontejneru.“

Mason se zvrátil ve své židli, nechal bradu poklesnout na prsa a upřel zrak na podložku na stole.

Della Streetová přehlédla z Masona na Drakea a zase zpět. Její pohled byl plný vřelého soucitu s trápením svého zaměstnavatele.

„Hamilton Burger zase nemá úplně na růžích ustláno,“ pronesl Mason. „Existují zde skutečnosti, které s tou jeho teorií nehrají.“

„O jeho teorii se vůbec nestarej,“ řekl Drake. „Dneska jsi dostal jen první úder. Zítra na tebe chystá další. A říká se, že to bude opravdová pecka. Má tě na lopatkách. Proto se případu účastní osobně. Chce si svůj triumf pěkně vychutnat.“

„Proč by Fremont u Nancy měl chodit do sprchy?“ nadhodil Mason.

„Protože ho tam vehnala,“ odpověděl Drake.

„Jak by náhle přišel o pistoli? Přece ji s sebou byl zvyklý nosit.“

„Kde ji nosil?“ zeptal se Drake.

„Možná na boku,“ uvažoval Mason, „nebo si spíše nechal u krejčího ušít pás se speciální kapsou, jestli zbraň nosil všude.“

„Mohla se na něho vytasit se slzičkami, prosit ho o slitování, snad si klekla a vsunula mu ruce pod kabát, až nakonec vytáhla pistoli a —“

„A co?“ zeptal se Mason.

„A zastřelila ho.“ *

„Proč?“

„Protože nechtěl nechat na pokoji jejího bratra a přijmout náhradu.“

„Žádná náhrada se neměla konat,“ nesouhlasil Mason. „Její bratr se tam vrátil a všechno zjednodušil. Tím získal do rukou trumfové eso — Fremontových patnáct set až dvacet tisíc dolarů. Kdyby Fremont poslal Rodneyho do vězení, neviděl by z těch peněz ani cent. Ne, Paule, to je teorie dobrá tak pro okresního prokurátora, v což doufám, protože mu ji před porotou mohu nahlodat.“

„Tolik děr v ní nenaděláš, aby se potopila,“ namítl Drake. „A nezapomeň, Perry, že tohle je případ, který nemůžeš vyhrát křížovým výslechem svědků obžaloby. Důkazy jsou tady chladné, tvrdé a jednoznačné.

Zítra odpoledne ti nejspíš obžaloba hodí ten případ do klína a ty budeš muset předstoupit a říct: ‚Nancy Banksová na stanoviště svědků‘, a ona bude muset vypovídat a její vyprávění bude muset být pěkně přesvědčivé. Což znamená, že bude muset zpívat mnohem lépe než dosud.“

„Jak jsi na tohle přišel?“ divil se Mason.

„Třeba podle tvého výrazu,“ odpověděl Drake.

Mason vstal a začal přecházet po místnosti. „K čertu s tím,“ ulevil si. „Toto je případ, ve kterém by na tom byla Nancy lépe s jiným právníkem. Neměla si zvolit mne.“

„Proč?“ divil se Drake.

„Protože já věřím v pravdu,“ odtušil Mason. „Zajímají mě fakta. To je v pořádku, pokud je klient nevinný, ale když obhajuji klienta, který spáchal zločin, i když za mnoha podivných okolností, situace se mění.

Mnoho advokátů vůbec své klienty nevyslýchá. Čekají nejprve, s čím se vytasí obžaloba a jakmile objeví skulinu v důkazním materiálu, teprve pak povolají svého klienta na stanoviště svědků, když mu předtím poradí výpověď, která sedí s důkazy a maximálně využívá slabých míst obžaloby.

Samozřejmě svým klientům nedoporučují, aby křivě přísahali, ale upozorní je na to, že pokud by klient vypovídal tak a tak, porota by jeho vyprávění uvěřila. Klient je pak dost chytrý na to, aby si dal dvě a dvě dohromady a zachoval se podle toho. Proto tito advokáti nikdy neposlouchají výpověď svého klienta předem, protože když ji od začátku neznají, není, co by klient na své původní výpovědi měnil a advokát se tak neproviní nabádáním ke křivé přísaze.“

„V tomhle případě stejně nemůže přijít s výpovědí, jež by jí nějak pomohla,“ namítl Drake.

„Já nevím,“ trápil se dále Mason. „Je to přímočará mladá žena. Dělá docela dobrý dojem.“

„Jistě, jistě,“ řekl Drake. „To fungovalo do té doby, než začali do poroty dávat i ženy. Stačila dívka s pěknýma nohama a mohla jí projít třeba i vražda. Avšak dneska už sedí v porotě i ženy a ty na to koukají úplně jinak. A pokud obžalovaná příliš vystavuje na odiv své nožky, ztrácí automaticky hlasy všech porotkyň. Bilance se vyrovnala.“

„Nemusela by přece předvádět nohy,“ odtušil Mason. „Stačila by výpověď, která může být velmi blízká tomu, co se skutečně odehrálo.“

„Jak třeba?“

„Jela do motelu, protože se tam měla setkat se svým bratrem.“

„Myslíš, že to je důvod, proč tam jela?“

„Ano. Je to logické vysvětlení. Najala si pokoj v motelu. Poslala mě, abych složil za Rodneyho kauci. Tušila, že se pokusí jejího bratra sledovat a že budou tvrdit, že i její výhry náleží jim. Chtěla získat možnost promluvit si s Rodneym, zjistit kolik zpronevěřil a jak to v současné chvíli vypadá.“

Drake luskl prsty. „Jasně,“ prohlásil, „to je konečné vysvětlení. Rodney tam přijel. Objevil se Fremont. Začali se hádat. Rodney mu řekl: ‚Pošli mě do vězení a ze svých dvaceti nebo kolika tisíc dolarů neuvidíš ani cent. Navíc všechno půjdu říct na berní úřad a ti si tě ihned pěkně podají.‘ “

„A dál?“ zeptal se Mason.

„Fremont po něm vyjel, mladý Banks mu dal pěstí do břicha, porazil ho do sprchy a…“

„A dál?“ naléhal Mason.

„No,“ pokračoval Drake nejistě, „Fremont na něj vytasil svoji pistoli. Banks mu ji sebral a zastřelil ho.“

„Jak mu Banks sebral pistoli?“ otázal se Mason. „Skončil jsi, jak Fremont sedí ve sprše a míří na Bankse. Jak se k němu Banks přiblíží a sebere mu pistoli, aniž by sám dostal kulku do břicha?“

„V tu chvíli do toho nějak musela zasáhnout Nancy,“ pokračoval Drake. „Musela hmátnout po pistoli a odlákat Fremontovu pozornost.“

„Dobrá,“ řekl Mason, „pokračuj.“

Drake už už chtěl navázat, ale pak se zarazil. „K čertu, Perry, musel bych mít víc času, abych vymyslel nějakou pravděpodobnou verzi… Ty mi tady děláš křížový výslech…“

Mason náhle luskl prsty.

„Copak?“ zajímal se Drake. „Přišels na něco?“

„Právě jsem si uvědomil,“ vysvětloval Mason, „proč je u případu Hamilton Burger osobně.“

„Proč?“

„Vzpomeň si, jak říkal něco v tom smyslu, že tento případ obsahuje určité legální záležitosti, jež si žádají přítomnost zkušeného prokurátora nebo něco v tom smyslu?“

Della Streetová přikývla. „Poznamenala jsem si to,“ řekla.

„Co přesně řekl?“ zeptal se Mason.

Della Streetová otevřela svůj těsnopisný poznámkový blok a dala se do čtení:

„Ano, Vaše Ctihodnosti. Nápomocen mi bude můj zástupce pro soudní záležitosti, Robert Calvert Norris, který je zde se mnou přítomen. Avšak z větší části budu případ projednávat za obžalobu sám… Ve skutečnosti bude toto z důvodů, které budou vyjeveny v průběhu líčení, velmi důležitý případ a případ, ve kterém je nutná osobní účast okresního prokurátora. Případ totiž zahrnuje určité právní momenty, které zřejmě vytvoří precedens pro tuto zemi…“

„To je ono,“ zvolal Mason. „On se dostavil proto, aby udělil imunitu.“

„Co tím myslíš?“

„Chce předvolat na stanoviště svědků Rodneyho Bankse.“

„Nebesa! Chceš říct, že Banks bude svědčit proti své sestře?“

„Nebude mít na výběr,“ vysvětloval Mason. „Burger ho bude vyslýchat ohledně té zpronevěry a Rodney řekne, že odmítá vypovídat na radu svého advokáta, protože by odpovědi vedly k jeho obvinění.

Nato Burger povstane a podá Soudu písemnou žádost, aby mu Soud poručil otázku zodpovědět. Zároveň prohlásí, že zaručí prokuratura Rodneymu pro ten trestný čin, o kterém bude vypovídat, imunitu.“

„A Rodney bude muset tu otázku zodpovědět?“ zeptala se Della Streetová.

Mason přikývl. „Je to poměrně nový zákon.“

„A tím tě dostane do pozice —“

„Přímo mezi dvěma mlýny,“ doplnil Mason. „Paule, jdi do vedlejší kanceláře, zvedni telefon a — máš agenta nasazeného na stopě Rodneyho Bankse?“

Drake přikývl.

„Zavolej tedy agentovi, ať Bankse přátelským způsobem zkontaktuje — nebo možná za ním pošli nějakou sličnou agentku, aby se setkání vydařilo — a ať Rodneymu dá tip, že ho chce okresní prokurátor předvolat na stanoviště svědků a přinutit ho zodpovědět své otázky zaručením imunity.“

„K čemu to bude dobré? Jen ho to přiměje opustit zemi, ne?“

Mason se usmál. „Dosáhneme toho, že budeme na překvapení předem připraveni.“

„Rodney si našel advokáta,“ poznamenal Paul Drake. „Chlápek jménem Jarvis N. Gilmore.“

„Tak Jarvis?“ řekl Mason se zamyšleným úsměvem.

„Ty ho znáš?“ zeptal se Drake.

„Slyšel jsem o něm a vím, jak pracuje,“ odpověděl Mason. „Pro tvoji informaci znamená to ‚N‘ v jeho jménu něco velice netradičního: jmenuje se Nettle[4] a svému jménu nezůstává nic dlužen. Umí požahat každého okresního prokurátora. Vím, že i když mě nemají rádi, v jistém slova smyslu mě respektují, protože stavím na pravdě. Ale Jarvis je z úplně jiného těsta. Nemají rádi jeho způsoby a prohrají s Jarvisem skoro všechny spory.“

„Chceš říct, že on nestaví na pravdě?“

„To, co ti teď řeknu, je důvěrné,“ začal Mason. „Když jsem hovořil o právnících, kteří si nejprve vyslechnou všechny důkazy a svědky obžaloby a potom si vyžádají přestávku, aby si byli schopni připravit obhajobu a instruovat svého klienta, jak má vypovídat s přihlédnutím na všechny slabiny v obžalovacím spisu, myslel jsem právě na Jarvise Gilmora.

Vždycky se ze všech sil snaží dotáhnout konec obžaloby až do večerního odročení, aby mohl jeho klient nastoupit na stanoviště svědků až druhý den. V tu chvíli už klient ví vše, co potřebuje, a je schopen vyprodukovat přesvědčivou, propracovanou výpověď, kterou obhájí i pod křížovým výslechem.“

„A Rodney Banks vyhledal právě Gilmora.“

„To vysvětluje, proč Gilmore dnes několikrát nahlédl do soudní síně. Víš co, Paule? Pořádně to zamotáme. Zajdi do telefonní budky, kde tě nebudou moci zpětně vystopovat a zavolej Jarvisu Gilmorovi.“

„Takhle pozdě?“ divil se Drake.

„To vůbec nevadí,“ ujistil ho Mason. „Já třeba nemám své číslo domů v seznamu, ale zjistíš, že Jarvis Gilmore je jiný. Existuje na něho denní i noční spojení a navíc má čtyřiadvacet hodin denně na drátě telefonní službu. Telefonní hovory vítá.“

„O.K. A co dál?“

„Zamaskuj svůj hlas a řekni, že jsi přítel, že chce okresní prokurátor posadit jeho klienta na svědeckou lavici a přinutit ho vypovídat pod imunitou.“

„A dál?“ zeptal se Drake.

[4] Poznámka překladatele: nettle znamená kopřiva.

„Dál zavěs, rychle odtamtud zmiz a zapomeň na ten hovor,“ vysvětloval Mason s lišáckým úsměvem. „Tohleto by mohlo našemu milému příteli, okresnímu prokurátorovi, dát zajímavé téma k přemýšlení.“

„To chceš říct, že je Jarvis Gilmore tak dobrý?“ zeptal se Drake.

„Chci říct, že je Jarvis Gilmore tak špatný,“ odpověděl Mason. „Tak, dej se do toho, Paule.“

16

Soudce Miles vystoupil ke svému místu a zasedl.

Soudní sluha oznámil: „Všichni se posaďte, prosím.“

Soudce Miles začal: „Obžalovaná je přítomna stejně jako porotci. Jste připraveni pokračovat v líčení, pánové?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti,“ odpověděl Hamilton Burger.

„Ano, Vaše Ctihodnosti, jsme připraveni,“ oznámil Mason.

Norris povstal. „Zavolejte Larsena E. Halsteada.“

Halsteadovo jméno se doneslo až do chodby a zmíněný se za moment objevil v soudní síni, přešel k lavici svědků a složil přísahu.

„Byl jste po nějakou dobu zaměstnancem Marvina Fremonta?“

„Ano, byl.“

„A znáte Rodneyho Bankse, bratra obžalované?“

„Ano, znám.“

„Odkud ho znáte?“

„Byl také zaměstnancem Marvina Fremonta.“

„Jaké byly vaše pracovní povinnosti?“

„No,“ začal Halstead a pohlédl přes brýle k porotcům. „Pracoval jsem jako účetní, sekretář, daňový poradce a řekl bych, něco jako obecný manažer.“

„A co bylo náplní práce Rodneyho Bankse?“

„No, on pracoval jako výběrčí, prodejce a něco jako člověk pro všechno. Fremontovo podnikání totiž bylo poměrně neobvyklé, a proto jednotlivé funkce nezapadají do obvyklých schémat, stejně jako samo podnikání.“

„Aha,“ řekl Norris. „Kolik z toho podnikání se uskutečňovalo hotovostně?“

Halstead zamyšleně sevřel rty. „Mnohem více, než jsem předpokládal,“ odpověděl po chvilce.

„To je poměrně mlhavá odpověď,“ řekl Norris a obrátil se k porotcům, aby se ujistil, že zachytili jeho výrok. „Vezmu to takhle. Přechovával zesnulý ve své kanceláři větší sumy peněz v hotovosti?“

„Velké sumy.“

„O kterých jste věděl?“

„O části jsem věděl a na zbytek jsem přišel teprve nedávno.“

„Byly účty vedeny takový způsobem, že by se obraty hotovosti v nich odrážely?“

„Ne, pane. Tyto sumy byly vedeny v hotovosti, a tak řečeno, byla to neregistrovaná hodnota peněz. Nikdo o těch penězích nevěděl — až na Fremonta.“

„Kde byly peníze přechovávány?“

„Na dvou místech. Jednak v sejfu, jednak v tajné skrýši pod kobercem a betonovým kvádrem v podlaze, který šlo zvednout.“

„Ukážu vám fotografie podlahy kanceláře. Žádám vás, abyste označil místo, kde se nachází ona tajná skrýš.“

„Tady.“

„Nyní vám ukážu fotografii podlahy po zvednutí betonového kvádru a žádám vás, abyste identifikoval, zda se jedná o místo, které jste popisoval.“

„Ano, souhlasí.“ '

„A co se nachází pod tímto kvádrem?“

„Kovová schránka zalitá v betonu.“

„A co bylo v této schránce, když jste ji naposledy viděl?“

„Nic.“

„Myslím tím, když jste ji naposledy prohlížel sám?“

„Bylo tam osmnáct tisíc šest set devadesát dolarů.“

„Vy jste je počítal?“

„Ano.“

„Proč?“

„Protože jsem sestavoval přiznání daně z příjmu a nehodlal jsem se účastnit jakýchkoli daňových podvodů. Jakmile jsem zjistil, že se tam nacházejí ty peníze, rozhodl jsem se, že se na to zeptám pana Fremonta a požádám ho, aby mi předvedl, kde se pohyb těchto peněz odráží ve finanční dokumentaci.“

„A učinil jste to?“

„Ne, pane.“

„Proč ne?“

„Pan Fremont byl zavražděn, ještě než jsem měl příležitost k něčemu takovému.“

„A kdy jste tedy přepočítal ty peníze a zjistil, že se tam nachází něco přes osmnáct tisíc dolarů?“

„V pátek, krátce před polednem.“

„Učinil jste ještě nějaké záznamy kromě celkové sumy?“

„Ano, pokusil jsem se zobrazit obrat na některých bankovkách. Většinou se jednalo o deseti a dvacetidolarové bankovky, tu a tam nějaká pěti nebo padesátidolarovka, ale nacházelo se tam také několik stovek, z nichž jsem si u čtyřech poznamenal čísla sérií.“

„Máte s sebou ta čísla?“

„Mám.“

„Mohl byste je, prosím, předložit, a za užití svých poznámek osvěžit svoji mysl a sdělit ta čísla porotě?“

„Ano, pane.

„Přečtěte, prosím, ona čísla porotě. Sdělte porotcům, jaká čísla stála na stodolarových bankovkách.“

„Šlo o čísla L04824084A, L01324510A, G06300382A a K00460975A.“

„Kdy jste si zapsal ta čísla?“ zeptal se Norris.

„V době, kdy jsem peníze počítal.“

„A to bylo kdy?“

„To bylo druhého.“

„V pátek druhého?“

„Ano, pane.“

„V kolik to bylo hodin?“

„Krátce před polednem. Asi v jedenáct třicet pět, řekl bych, pokud si dobře vzpomínám. Nepoznamenal jsem si přesný čas, ale muselo to být asi v jedenáct třicet pět. Pan Fremont odešel v jedenáct třicet, a tak jsem se rozhodl učinit revizi.“

„Víte, kam pan Fremont šel?“

„Řekl, že už se to odpoledne nevrátí. Ale nevím, kam šel, to ne.“

„Křížový výslech,“ vyštěkl Norris.

„Zatím nemám žádných otázek,“ řekl Mason, „ale rád bych si prohlédl zápisky, kterými si svědek osvěžoval paměť.“

„Obžaloba nemá námitek,“ ozval se Norris.

Mason přistoupil k Halsteadovi a ten mu vyndal malý zápisník, vedený úhledným písmem profesionálního účetního. Čísla stodolarových bankovek, jichž se svědectví týkalo, byla zapsána tak čistě a jasně, že bylo jakékoli pochybení zcela vyloučeno.

Mason s vážným výrazem zápisky přehlédl a vrátil je Halsteadovi.

„Žádné otázky,“ pronesl vážně.

Norris poněkud obřadně navázal: „Pokud Soud dovolí, chceme znovu povolat policistu Moultona.“

„Dobrá,“ přitakal soudce Miles, „pan Moulton na lavici svědků.“

Policista se vrátil do soudní síně.

„Už jste přísahal a jste pod přísahou i nadále,“ připomněl mu soudce Miles. „Zaujměte místo na lavici svědků.“

Norris k němu přistoupil, vytasil z kapsy stodolarovou bankovku a řekl: „Pane Moultone, podávám vám stodolarovou bankovku. Všimněte si, prosím, jejího sériového čísla, které je K00460975A. Ptám se vás, zda jste tuto bankovku už někdy viděl. Prosím, pečlivě porovnejte čísla, než odpovíte.“

Moulton vytáhl z kapsy zápisník, položil si ho vedle bankovky na koleno, chvíli obojí zkoumal a nakonec se napřímil a odpověděl: „Ano, už jsem ji viděl.“

„Kde?“

„Odebral jsem ji Rodneymu Banksovi.“

„Je Rodney Banks, podle vašich informací, v nějakém vztahu k obžalované?“

„Je její bratr.“ ;

„A vy jste mu tu bankovku odebral?“

„Ano.“

„Učinil nějaké prohlášení ohledně původu té bankovky?“

„Moment,“ vložil se Mason do výslechu. „Otázka je směrována k informaci z doslechu.“

„Námitka se připouští.“

„Jedná se jen o předběžnou otázku, když Soud dovolí,“ ozval se Norris. „Bude stačit, když ji svědek zodpoví ano nebo ne.“

„Za této situace Soud rozhodl, že otázka může být zodpovězena ano nebo ne. Abyste správně rozuměl, pane Moultone, otázka prostě zní: Učinil pro vás pan Banks prohlášení ohledně původu té bankovky — vaše odpověď bude ano nebo ne.“

„Ano,“ odpověděl Moulton.

„Hovořil jste později s obžalovanou, Nancy Banksovou?“

„Ano.“

„Učinil jste v její přítomnosti prohlášení?“

„Ano.“

„Jaké bylo to prohlášení?“

„Moment,“ ozval se Mason. „Vznáším námitku. Nejedná se o regulérní důkazní řízení, otázka je nepřípustná, irelevantní a nepodstatná. Není důležité, co řekl tento policista Nancy Banksové.“

„Chápu námitku, Vaše Ctihodnosti,“ ozval se Norris, „ale chtěl bych ty věci nějak spojit. Chci, aby vešlo ve známost, že pan Moulton učinil před obžalovanou prohlášení a chtěl bych, aby její odpověď na toto prohlášení byla zanesena do důkazního materiálu.“

„Dovolím mu vypovídat o tomto prohlášení,“ řekl soudce Miles, „avšak jen pokud dostanu ujištění od obžaloby, že odpověď obžalované přinese něco podstatného.“

„Ujišťuji Soud, že tomu tak je.“

„Námitka zamítnuta. Odpovězte na otázku.“

Moulton řekl: „Řekl jsem jí, že její bratr vypověděl, že byla tato stodolarová bankovka původně součástí peněz, které mu ona dala.“

„A co řekla obžalovaná v souvislosti s tímto prohlášením?“ zeptal se Norris.

„Námitka. Otázka je nepřípustná, irelevantní a nepodstatná.“

„Zamítá se.“

„Obžalovaná řekla, že nemá co říci a že všechna prohlášení za ni obstará její advokát, Perry Mason.“

„Tak moment,“ ohradil se soudce Miles. „Nejsem dopodrobna obeznámen s proceduralitami tohoto typu, ale odpověď obžalované mi nezní jako přiznání.“

„To předkládáme porotě k posouzení.“

Soudce Miles řekl: „Připustil jsem tuto výpověď na základě ujištění obžaloby, že odpověď obžalované přinese něco podstatného do důkazního materiálu. Předpokládal jsem, že obžalovaná odpověděla pozitivně, avšak skutečnost je od tohoto na hony vzdálená. Obžalovaná má nepochybně právo nevypovídat policii a neodpovídat na její otázky… Když se nad tím zamyslím, vezmu zpátky své rozhodnutí, zruším odpovědi na tyto otázky a doporučuji porotcům, aby je nebrali v úvahu.

V tuto chvíli chci podotknout k porotě, že pokud je vzneseno obvinění vůči obžalovanému a obžalovaný toto obvinění potvrdí nebo učiní nějaký výrok, kterým uznává pravdivost obvinění, pak

podle zákona jsou tyto výroky a chování obžalovaného přípustné jako součást důkazního materiálu. Avšak v tomto případě si nemyslím, že by nastala taková situace. Obžalovaná má právo v kterýkoli moment říci: ‚Jděte za mým právníkem. On za mě bude činit všechna prohlášení.'

Vy proto, dámy a pánové porotci, nebudete brát v úvahu výrok svědka před obžalovanou a její odpověď. Celá pasáž bude vyňata z protokolu a nebude se na ni brát zřetel při rozhodování."

„Za takové situace," řekl Hamilton Burger a povstal, „požádám svědka Moultona, aby odstoupil a zavoláme na lavici svědků Lorraine Lawtonovou." Celé jeho chování vyzařovalo skutečnost, že tuto situaci předpokládal.

Když Lorraine zaujala místo v lavici pro svědky, Norris začal: „Vaše jméno je Lorraine Lawtonová a žijete v bytě přímo naproti apartmá obžalované Nancy Banksové. Byla jste přítomna, když pan Moulton vyslýchal Rodneyho Bankse ohledně původu peněz, které u něho našel?"

„Ano."

„A slyšela jste, co odpověděl Rodney Banks?"

„Ano."

„A co odpověděl? Od koho dostal ten večer ony peníze?"

„Námitka," ozval se Mason. „Otázka je nepřípustná, irelevantní a nepodstatná. Dovolává se svědectví z doslechu."

„Připouští se," vyštěkl soudce Miles.

„To je všechno," uzavřel Norris.

„Bez křížového výslechu," dodal Mason.

Lorraine Lawtonová odešla z lavice svědků.

„Povolávám Rodneyho Bankse," řekl Burger.

„Povoláváte Rodneyho Bankse jako svědka obžaloby?" zeptal se soudce Miles.

„Ano, Vaše Ctihodnosti."

„Rodney Banks na lavici svědků," zavolal soudní sluha.

Rodney Banks vstoupil do soudní síně, následován malým, čilým mužíkem, který Rodneyho předhonil a prohlásil: „Když Soud dovolí, jsem Jarvis Nettle Gilmore. Přeji si, aby bylo zaneseno do protokolu, že zde vystupuji jako advokát Rodneyho Bankse."

„Jistě, pane Gilmore," řekl soudce Miles. „Toto bude zaneseno do protokolu."

„Zvedněte pravou ruku a odpřísáhněte," vybídl Gilmore svého klienta.

Rodney předstoupil, zvedl pravou ruku, odpřísáhl, zaujal místo v lavici svědků, udal své jméno, adresu a nakonec se obrátil k okresnímu prokurátorovi se vzdorovitým výrazem v obličeji.

Hamilton Burger začal: „Tohoto svědka budu vyslýchat já, když Soud dovolí."

Pak se otočil k Rodneymu Banksovi: „Vzpomínáte si na to, jak jste byl ve vazbě pro obvinění ze zpronevěry?"

„Ano."

„A propuštěn na kauci?"

„Ano."

„V den, kdy jste byl propuštěn, jste obdržel nebo neobdržel nějaké peníze od své sestry, obžalované v tomto procesu?"

„Námitka. Otázka je nepřípustná, irelevantní a nepodstatná," ozval se Mason. „Navíc je otázka zavádějící a sugestivní a týká se záležitosti mimo rámec tohoto případu."

„Chtěli bychom tu záležitost nějak propojit," řekl Hamilton Burger. „Pokud se jedná o svědka, je jednoznačně nepřátelský a mám právo mu pokládat zavádějící otázky."

„Soud dovolí odpověď na otázku, ale pouze ano nebo ne," rozhodl soudce Miles.

„Obdržel jste při oné příležitosti nějaké peníze od své sestry?" zahřměl Hamilton Burger.

„Ano."

„A nyní vám ukáži stodolarovou bankovku série K00460975A a zeptám se vás, zda byla součástí peněz, které jste dostal od své sestry."

„Odmítám odpovědět na základě toho, že by odpověď mohla vést k mému obvinění."

„Později téhož dne jste se setkal s policistou Stanleyem Moultonem?"

„No, myslím, že to bylo později. Asi něco po půlnoci. Myslím, že to bylo čtvrtého, v neděli ráno.“

„Avšak v tu dobu měl Moulton soudní příkaz k vaší domovní prohlídce, že?“

„Ano.“

„A prohledal váš byt?“

„Ano.“

„A odebral vám jednu stodolarovou bankovku?“

„Ano.“

„A nyní,“ pokračoval Hamilton Burger, „kde jste vzal tu stodolarovou bankovku?“

„Momentík, momentík, momentík,“ zajódloval Jarvis Gilmore, vystartoval kupředu a vsunul své tělíčko mezi svědka a okresního prokurátora. „Radím vám, abyste nezodpovídal otázku na základě toho, že by odpověď mohla vést k vašemu obvinění.“

„Na základě rady mého advokáta,“ řekl Rodney Banks, „odmítám odpovědět na základě toho, že by odpověď mohla vést k mému obvinění.“

Soudce Miles se do toho vložil: „Počkejte, teď se budu chvíli ptát já. Pane Banksi, objasnil jste svému advokátovi, panu Gilmorovi, jak by zněla odpověď na tuto otázku?“

„Ano, pane.“

„Objasnil jste mu plně, jasně a zpříma všechny okolnosti?“

„Ano, pane.“

„A pan Gilmore vás informoval, že byste se odpovědí na tu otázku vystavil riziku obvinění?“

„Ano, pane.“

Soudce Miles se obrátil ke Gilmorovi. „Poradil jste svému klientovi, aby neodpovídal na otázku na základě toho, že by odpověď mohla vést k jeho obvinění a jste přitom obeznámen s fakty tohoto procesu?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti.“

„Za těchto okolností,“ řekl soudce Miles, „svědek nemůže být přinucen k zodpovězení otázky.“

„Moment, moment,“ ozval se Hamilton Burger. „Existuje, když Soud dovolí, jedna relativně nová procedura a já jsem připraven podle ní jít dál.

Jsem plně obeznámen s fakty v tomto procesu. Mám tady písemnou žádost k Vaší Ctihodnosti, aby nařídila svědkovi odpovědět na otázku, přestože by technicky vzato mohla vést k jeho obvinění. Mám připraveno písemné prohlášení, ve kterém zaručuji tomuto svědkovi imunitu před jakýmkoli zločinem, na kterém se technicky mohl zúčastnit ve spojení s přijetím těch peněz.

Žádám tedy Soud, aby nařídil pokračování ve slyšení ohledně této záležitosti a instruoval svědka, že má od prokuratury zaručenou imunitu.“

„Dovolte, abych se na to prohlášení podíval,“ odpověděl soudce Miles. „A předpokládám, že máte kopii pro Perryho Masona, jako advokáta obžalované, a svědka?“

„A pro právního zástupce svědka,“ dodal Hamilton Burger, podal listinu soudci a potom její kopie poněkud nadneseně Gilmorovi, Perrymu Masonovi a Rodneymu Banksovi.

Soudce Miles si dokument pečlivě pročetl. „Tato listina zaručuje, pane Gilmore, vašemu klientovi, Rodneymu Banksovi, imunitu z jakéhokoli technického porušení práva nebo jakéhokoli zločinu, který mohl spáchat v souvislosti s přijetím kradeného majetku od své sestry.“

„To nestačí,“ protestoval Gilmore. „Okresní prokurátor položil otázku a nemůže přinutit tohoto svědka na ni odpovědět, aniž by předem výslovně neuvedl, že dává tomuto svědkovi kompletní imunitu před jakoukoli obžalobou, ke které by mohla vést odpověď na tuto otázku.“

„Pokud bude můj učený kolega pokračovat ve čtení,“ ozval se Hamilton Burger, „povšimne si, že v následujícím odstavci je námitka, kterou vznáší, vyřešena. Použil jsem standardní formulář, ale přidal jsem k němu ještě onen odstavec, po kterém volá můj učený kolega, protože jsem očekával námitku, že je formulář koncipován příliš obecně. Avšak v tištěné formě tam stojí, že je touto listinou zaručena imunita před jakýmkoli trestným činem, který by byl odhalen odpovědí na otázku, kterou svědek odmítal zodpovědět na základě toho, že by odpověď mohla vést k jeho obvinění.“

Soudce Miles řekl: „Dobrá. Slyšení může pokračovat. Mám pocit, že vše probíhá v duchu práva a dle litery zákona.

Pane Banksi, uvedl jste, že byste se odpovědí na tuto otázku vystavil nebezpečí obvinění z trestného činu.“

„Ano, pane.“

„A váš advokát vám proto poradil neodpovídat?“

„Ano, pane.“

„A na otázku odmítáte odpovědět pouze z tohoto důvodu a z žádného jiného?“

„Ano, pane.“

„Podle zákonů této země?“

„Ano, pane.“

„Pane Banksi, zdá se, že pan Hamilton Burger, který je — a o tom vás Soud může ubezpečit — vzdělaným okresním prokurátorem tohoto okresu, vám zaručil na základě litery zákona a pravomoci svého úřadu kompletní imunitu před jakýmkoli trestným činem odhaleným při odpovědi na zmíněnou otázku.

Za těchto okolností vám tedy Soud potvrzuje imunitu, která vám byla zaručena prokuraturou, a podle litery zákona tedy ztrácíte ochranu podle práva nevypovídat na základě sebeobvinění z trestného činu. Informuji vás tedy, že vám byla zaručena kompletní imunita a že musíte otázku zodpovědět.“

„Ano, pane,“ odpověděl Banks.

„Rozumíte vzniklé situaci?“ zeptal se soudce Miles.

„Ano, pane.“

„Dobrá. Otázka tedy byla, kde jste získal stodolarovou bankovku, kterou vám později odebral pan Moulton.“

„Myslím, pokud Soud dovolí,“ ozval se Perry Mason, „že by Soud neměl parafrázovat otázku. Mám dojem, že by ji soudní zapisovatel měl přečíst z protokolu.“

„Tak dobře, soudní zapisovatel ji tedy přečte z protokolu,“ rozhodl soudce Miles trochu podrážděně. „Myslím, že záhy zjistíte, že Soud její význam interpretoval poměrně přesně. Chci se hlavně ujistit, že svědek rozumí právě vzniklé situaci a skutečnosti, že mu byla zaručena imunita.

Myslím, že jak Soud, tak zástupci všech stran situaci bezezbytku rozumí. V minulosti se vyskytly případy, kdy byla ústavní záruka nemožnosti sebeobvinění zneužita nad rámec, který přepokládali tvůrci Ústavy. Lidé, kteří nechtěli odpovídat na kladené otázky, si najali advokáta, který jim poradil, že na základě odpovědi se mohou vystavit riziku stíhání pro spáchání nějakého bezvýznamného trestného činu, pročež odmítli vypovídat na základě toho, že by odpověď mohla vést k jejich obvinění.

Zákon nyní pokročil natolik, že dal okresním prokurátorům moc zaručit takovým svědkům imunitu za ony činy a tím zamezil téhle procedurální obhajobě — nebo spíše skulině v zákonu — pro nespolupracující svědky.“

Soudce Miles se zamračil na Perryho Masona, aby mu dal najevo, že by se mu dostalo lepšího zacházení, pokud by nezpochybňoval soudní postupy.

„Ano, Vaše Ctihodnosti,“ odvětil Mason uctivě.

„Soudní zapisovatel tedy přečte otázku v jejím původním znění,“ rozhodl soudce Miles.

Soudní zapisovatel četl: „A nyní, kde jste vzal tu stodolarovou bankovku?“

„Rozumíte otázce?“ zeptal se soudce Miles svědka.

„Ano, pane.“

„Zodpovězte ji tedy.“

Rodney Banks pohlédl na Gilmora. „Musím?“

„Musíte. Soud tak rozhodl. Byla vám udělena imunita za jakýkoli zločin, který by mohl vyplynout z vaší odpovědi na tuto otázku.“

Svědek řekl: „Tu stodolarovku jsem si vzal z peněženky Marvina Fremonta poté, co jsem ho zavraždil.“

„Cože!“ vykřikl Hamilton Burger a vyskočil.

Rodney Banks mlčel.

Jarvis Gilmore se poněkud škodolibě usmál a vyslal směrem ke stanovišti prokuratury malou úklonku.

„Rád bych, aby soudní zapisovatel přečetl onu odpověď," řekl Perry Mason. „Nejenže se chci ujistit, že je zanesena v zápisu, ale chci se též ubezpečit, že ji chápu a že jí rozumí i porota."

„Počkejte!" vykřikl Hamilton Burger. „Chci, aby ta odpověď byla vyškrtnuta ze zápisu. To není odpověď, která — To, to není korektní odpověď… Tento svědek dostal ty peníze od své sestry a nyní se dopouští křivé přísahy, aby mohl své sestře pomoci od obvinění."

„Pokud Soud dovolí," ozval se Perry Mason, „chtěl bych označit poznámku okresního prokurátora jako předpojaté jednání. Okresní prokurátor v tomto líčení vypovídá a činí prohlášení, které nepatří do důkazů, a to před porotou."

„Přesně tak," vyštěkl nazlobeně soudce Miles. „Porotci nebudou brát v úvahu výrok okresního prokurátora, co se týče důkazních prohlášení. Jednalo se skutečně o předpojaté jednání. Porotci na ně nebudou brát žádný zřetel.

A teď se chci zeptat, vážení kolegové, co se to tady děje?"

„Nejprve, pokud Soud dovolí," ozval se Mason, „žádám, aby soudní zapisovatel přečetl odpověď svědka, abych se ujistil, že je zachycena v protokolu a že jí rozumím."

„Vznáším proti tomu námitku," zvolal Hamilton Burger. „To je — Tahle záležitost si žádá disciplinární řízení kárné komise právnické komory. Tito obhájci evidentně předpokládali můj postup a zamíchali karty takovým způsobem, že — No to je prostě absurdní!"

„Rozumím tomu dobře," zeptal se Mason, „že okresní prokurátor nyní vznáší námitku proti tomu, aby soudní zapisovatel přečetl část zápisu?"

„Žádám, aby byla svědkova odpověď vyškrtnuta ze zápisu," řekl Hamilton Burger. „Žádám, aby byla vyškrtnuta ještě před přečtením."

Soudce Miles řekl: „Vzniklá situace je velmi neobvyklá. Chápu, že je okresní prokurátor překvapením vyveden z míry, ale, jak jsme vyzdvihli v předběžné disputaci, je imunita zachycena v písemné formě a stojí v ní, že je svědkovi zaručena imunita před jakýmkoli zločinem, který by mohl být odhalen v souvislosti s odpovědí na otázku."

„Pokud Soud dovolí," zeptal se Mason, „mohu zopakovat svoji žádost, aby soudní zřízenec přečetl otázku i odpověď?"

Soudce Miles se na Masona zamračil, poté shlédl škodolibý úsměv Jarvise Gilmora a poněkud podrážděně přikázal soudnímu zapisovateli: „Přečtěte tu odpověď — přečtěte otázku i odpověď."

Soudní zapisovatel přečetl otázku: „A nyní, kde jste vzal tu stodolarovou bankovku?"

Poté otočil několik stránek svého bloku a pokračoval: „Odpověď zněla: ‚Tu stodolarovku jsem si vzal z peněženky Marvina Fremonta poté, co jsem ho zavraždil.' "

„A nyní," pokračoval Mason, „zde je opět otázka předpojatého jednání a nepatřičných výroků okresního prokurátora před porotou."

„Jedná se o opakované předpojaté jednání," souhlasil soudce Miles. „Chápu okresního prokurátora, že se zde jedná o velmi neobvyklou proceduru, avšak okresní prokurátor by si měl podržet svoji emotivní rovnováhu. Opět nakazuji porotcům, aby nebrali v úvahu výroky okresního prokurátora, pokud nejsou podepřeny fakty.

Chcete zažádat o zmateční soudní řízení, pane Masone, na základě situace, která se vyvinula?"

Mason potlačil úsměv. „Ne, Vaše Ctihodnosti, přál bych si jen, aby Soud důrazně upozornil okresního prokurátora, aby nadále nečinil nepodložené výroky a porotu, aby na takové dosud vyslovené výroky nebrala zřetel."

Soudce Miles se nad tím návrhem hluboce zamyslel.

„Snad bude opravdu nejlepší vyhlásit zmateční soudní řízení," navrhl Hamilton Burger s nadějí v hlase.

„Myslím, že byla obžalovaná postavena před soud s kvalitní porotou a že má právo na osvobozující rozsudek z jejích úst," namítl Mason.

„Poženu tohoto svědka před soud pro křivé svědectví," vyštěkl Hamilton Burger.

„A máme to tady zase, pokud Soud dovolí,“ ozval se Mason. „Okresní prokurátor nevhodným a nepřípustným způsobem využívá svého oficiálního postavení, aby zastrašil svědka a znehodnotil svědeckou výpověď, která byla vypovězena pod přísahou.“

Soudce Miles si dovolil drobný úsměv. „Nemyslím, že je svědek zastrašený,“ řekl. „Avšak okresnímu prokurátorovi musíme znovu připomenout, že se jedná o oficiální líčení před porotou a že nastalá situace — přestože je krajně neobvyklá a bezprecedentní — je výsledkem jednání prokuratury.

Zápis potvrzuje, že byla svědkovi zaručena imunita, že zodpověděl otázku a že odpověď odhalila zločin. Máte, pane prokurátore, k tomuto svědkovi nějaké další otázky?“

„Samozřejmě,“ zahřměl Hamilton Burger.

„Myslím,“ řekl soudce Miles, „že bude lepší, když uděláme v tuto chvíli patnáctiminutovou přestávku, aby se zástupci obou stran mohli dostat do duševní rovnováhy a přizpůsobit se nečekanému vývoji případu. Upozorňuji porotce, že během této doby nesmí o případu s nikým ani mezi sebou diskutovat.“

Soudce Miles ještě ani neopustil svoji lavici, když se Hamilton Burger přihnal do protějšího křídla soudní síně.

„Tohle vám neprojde!“ křičel na Gilmora. „Dostanu vás před velkou porotu, žádné disciplinární řízení kárné komise právnické komory, ale velkou porotu.

Obviním vás ze spoluúčasti na křivé přísaze a ze spoluviny na vraždě. Vy víte stejně dobře jako já, že tenhle mladík dostal ty peníze od své sestry a vehnal jste mě do pozice, kdy jsem mu potvrdil imunitu za odpověď na otázku, kterou mi zničil celý případ.“

„Jen do toho, žeňte to před velkou porotu,“ ponoukal Burgera Gilmore. „Obviňte Rodneyho z křivé přísahy. Avšak abyste prokázal křivou přísahu, budete muset nejdřív dokázat, že Rodney nezavraždil Fremonta. To bude opravdu unikátní soudní scénka: okresní prokurátor se snaží dokázat, že je někdo nevinen, zatímco ten člověk trvá na své vině. Na to se opravdu moc těším.“

„Je to pravda? Musel byste prokázat, že nespáchal zločin?“ zeptal se hned jeden z okolních novinářů Burgera.

Hamilton Burger se po něm zlostně ohnal a v tu chvíli cvakl fotografický blesk.

Šťastný reportér ihned odcupital ze soudní síně s fotografií okresního prokurátora zcela vyvedeného z rovnováhy.

„No tak, Hamiltone,“ utěšoval ho Mason, „s tímhletím se nikam nedostanete.“

Burger se zhluboka nadechl a řekl. „Zrovna od vás bych něco takového ani ve snu nečekal.“

„Však já v tom taky vůbec nejedu,“ odporoval Mason. „Ale tohle vám teď nepomůže. Nechal jste se vlákat do pasti a teď jde o to, jestli v ní chcete zůstat chycený anebo pokračovat v líčení? Mohl bych vám pomoci.“

„Už není v čem pokračovat,“ povzdechl si Burger.

Mason se k němu přitočil, uchopil rozzuřeného okresního prokurátora za paži a polohlasně pokračoval: „Pokud takhle budete mluvit, rozlučte se s nějakou kariérou. Pokuste se to využít ve svůj prospěch a sleťte z těch svých výšin zpátky na zem.“

Burger sykl: „Nechat se nachytat od takového slizkého hada. Všichni Gilmora známe. Ten spáchá křivopřísežnictví stejně nenucené, jako vy přejdete ulici.“

„No tak, no tak,“ uklidnil ho Mason. „Jděte si dát sklenici vody, nasaďte úsměv a můžeme pokračovat v líčení.“

„Jaké líčení?“ podivil se Burger, „Už je po všem — už nás čeká jen pokřikování.“

„Jestli tady někdo pokřikuje, tak jste to vy,“ řekl Mason. „Uklidněte se, nechtě mě vyslechnout Rodneyho Bankse. Nedovolte veřejnosti, aby poznala, že jste se nechal Gilmorem doběhnout.“

„Věděl jsem, že je to všivák,“ ucedil Burger, „ale netušil jsem, jak velký.“

„Nevíte přece, jestli do toho Rodneyho navedl,“ odpověděl Mason. „Zklidněte se. Nerad vás vidím —“

Burger se zhluboka nadechl. „Tak dobře,“ souhlasil, „ale stejně mám takové tušení, že v tom máte prsty i vy.“

„To ano,“ odtušil Mason s úsměvem, „ale já tu švestku neutrhl, jestli si vzpomínáte na tu dětskou říkanku.“

Burger si ho změřil nasupeným pohledem a pak odkráčel na poradu s poručíkem Traggem. Mezitím odbyl několik novinářů suchým: „Bez komentáře.“

Mezitím se samozřejmě rozneslo, že případ nabral zajímavý obrat, a tak se soudní síň začala plnit soudními zaměstnanci, kteří zrovna měli volno, a novináři a reportéry s fotoaparáty a blesky.

Asi za dvacet minut zaujal soudce Miles své místo.

„Všiml jsem si, že je přítomno několik lidí od tisku,“ řekl. „Je zakázáno pořizovat jakékoli snímky soudu, žádné fotografie za přítomnosti poroty, obžalované nebo mé osoby. Fotografovat se smí na chodbě a po odročení nebo skončení líčení i v soudní síni — avšak teprve poté, co porotci opustí své lavice.

Takže, pane okresní prokurátore, pokračujte v líčení.“

„Nemám ke svědkovi žádných dalších otázek,“ oznámil Hamilton Burger. „Avšak chci říci, když Soud dovolí, že odpověď na moji otázku byla vyslovena cíleně tak, aby z ní mohla těžit sestra svědka, obžalovaná Nancy Banksová. Odpověď nesměřovala k vyjasnění okolností. Proto žádám Soud, aby byl svědek vzat do vazby.“

„Soud nemá v tuto chvíli žádný legální podklad na vzetí tohoto muže do vazby a nechce nijak zasahovat do průběhu líčení. Porotci dostanou předloženy všechny dostupné důkazy a nakonec vynesou svůj verdikt.

Takže, pane Banksi, učinil jste výpověď a můžete odstoupit.“

„Dostal jsem imunitu před stíháním z vraždy?“ zeptal se Banks.

„Soud nehodlá jakkoli komentovat legální aspekty vzniklé situace,“ řekl znechuceně soudce Miles. „Máte advokáta, který vás zastupuje — advokáta,“ dodal soudce s jistým uznalým přídechem, „který je zřejmě plně kompetentní k tomu, aby dokonale hájil vaše zájmy.

Můžete opustit lavici svědků, pane Banksi.“

„Moment,“ ozval se Mason. „Mám právo na křížový výslech svědka.“

Soudce Miles na chvilku zaváhal a potom zamyšleně dodal: „Jistě, máte právo na křížový výslech.“

„Mám do křížového výslechu několik otázek,“ oznámil Mason.

„Dobrá, začněte.“

Pěny Mason si svědka obezřetně změřil. „Sázel jste čas od času na dostizích?“

„Ano, o víkendech.“

„A zpronevěřil jste peníze svému zaměstnavateli, abyste pokryl takto vzniklé ztráty?“

„Moment, Vaše Ctihodnosti,“ vložil se Gilmore do výslechu. „Ta otázka žádá od svědka, aby obvinil sama sebe a navíc je nepřípustná, irelevantní a nepodstatná. Radím svému klientovi, tomuto svědkovi, aby neodpovídal na základě toho, že by odpověď mohla vést k jeho obvinění.“

„Myslíte, že by odpověď na vznesenou otázku vedla k vašemu obvinění?“ zeptal se soudce Miles.

„Ano, Vaše Ctihodnosti.“

„Váš advokát vám radí, abyste neodpovídal na základě toho, že by odpověď mohla vést k vašemu obvinění a vy této možnosti využíváte k odmítnutí odpovědi?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti.“

„Za těchto okolností a s posouzením formulace otázky Soud cítí, že nemůže svědka nutit, aby otázku zodpověděl, pokud by mu nebyla zaručena imunita. Přeje si tak okresní prokurátor učinit?“

„Okresní prokurátor si tak nepřeje učinit,“ odtušil Hamilton Burger. „Okresní prokurátor se dostal díky obratnému postupu pánů Masona, Gilmora a Bankse do autové pozice a nejenže nehodlá tomuto svědkovi udělovat další imunitu, ale hodlá ho obžalovat ze všech zločinů, které mohl kdy spáchat a na které se nevztahuje ona nešťastná imunita.“

Hamilton Burger evidentně v těchto chvílích opět ztrácel sebekontrolu. „Obžaluji ho ze zpronevěry, obžaluji ho z překračování povolené rychlosti. Obžaluji ho třeba za plivání na chodník.“

„Za těchto okolností," řekl soudce Miles s lehkým pousmáním, „nemá Soud žádný právní podklad, na jehož základě by rozhodl o tom, že svědek musí otázku zodpovědět."

„Tak tedy," pokračoval Mason, „když jste zjistil, že je vaše odhalení nevyhnutelné, šel jste do tajné skrýše, o které jste věděl, a vzal odtud všechny peníze, je to tak?"

„Neodpovídejte, neodpovídejte, neodpovídejte," vložil se do výslechu Gilmore. „Odpověď by vedla k vašemu obvinění."

Gilmore se otočil k soudci Milesovi a řekl: „Musím protestovat proti takovéto formě křížového výslechu. Pan obhájce dobře ví, co činí. Dostává mého klienta do nebezpečné pozice. Soud slyšel prohlášení okresního prokurátora, že —"

„Není třeba o tom dále diskutovat," přerušil ho soudce Miles. „Vzneste námitku."

„Vznáším námitku. Otázka si vynucuje odpověď, která by vedla k obvinění mého klienta, a proto radím svému klientovi, aby neodpovídal na základě toho, že by odpověď vedla k jeho obvinění z trestného činu."

„Slyšel jste názor vašeho advokáta," otočil se soudce Miles k Rodneymu Banksovi. „Jaké je vaše stanovisko?"

„Mé stanovisko je totožné."

„Za těchto okolností," řekl soudce Miles, „soud přijímá svědkovo stanovisko a uznává, že pokud by odpověď na otázku vedla k jeho obvinění, nemůže mu být soudem nařízeno, aby odpovídal."

„Tím končím křížový výslech," řekl Mason.

„Ach, Vaše Ctihodnosti," ozval se Hamilton Burger, „tohle je beznadějné. Stává se z toho fraška. Obžaloba cítí, že —"

Mason povstal a řekl: „Mohu vznést žádost, Vaše Ctihodnosti?"

„Copak?" zeptal se soudce Miles. „Myslím, pane Masone, že by bylo v nejlepším zájmu vaší klientky nechat okresního prokurátora dopovědět jeho prohlášení. Předpokládám, že chce vznést nějaký návrh."

„Než ten návrh vznese," pokračoval Mason, „chtěl bych povolat jednoho svědka k dodatečnému křížovému výslechu."

„Kterého svědka?"

„Paní Lorraine Lawtonovou."

Hamilton Burger už už chtěl něco namítnout, ale pak se se znaveným pohledem usadil zpátky.

„Je nějakých námitek ze strany okresního prokurátora?" zeptal se soudce Miles.

„Nemám námitek," potvrdil Burger.

Soudce Miles si zamyšleně Masona změřil. „Chci podotknout, pane obhájce, že pokud jde o zájmy vaší klientky, tento dodatečný křížový výslech jim jen těžko může prospět, zatímco je tady jistá možnost, že by je mohl poškodit."

„Jsem si toho vědom, když Soud dovolí," vysvětloval Mason. „Avšak chci za tuto obžalovanou prohlásit, že nechce být zproštěna obvinění na základě technických procesních komplikací nebo za takových podmínek, kdy by na jejím jménu ulpěl jen mráček pochybností. Obžalovaná by ráda, aby vzešla na svět pravda, opravdová pravda a celá pravda."

„Klidně si to kázání můžete odpustit," ozval se Hamilton Burger. „Předvolejte svědkyni a dávejte pozor, abyste se vy teď nenachytal do pasti."

„Poznámka obžaloby," řekl soudce Miles, „je zcela nevhodná a nepřípadná. Soud chápe tíživou situaci, která vyvstala kanceláři okresního prokurátora, avšak nehodlá z tohoto důvodu nijak snižovat profesionální úroveň líčení. Pane Masone, přál jste si povolat na lavici svědků paní Lorraine Lawtonovou?"

„Ano, Vaše Ctihodnosti."

„Paní Lorraine Lawtonová zpět na lavici svědků," poručil soudce Miles.

Když vstoupila Lorraine Lawtonová do soudní síně, řekl soudce Miles. „Není třeba, abyste znovu přísahala. Už jste odpřísáhla předtím. Připomínám, že tedy vypovídáte stále pod přísahou. Pan Mason si vás povolal pro dodatečný křížový výslech. Začněte, pane Masone."

Mason řekl: „Jste v přátelském poměru s obžalovanou?"

„Ano.“

„A s jejím bratrem?“

„Ano.“

„Pracujete na Osgoodově pstruhové farmě?“

„Ano.“

„To už všechno bylo řečeno,“ vložil se do výslechu Hamilton Burger.

„To jsou jen úvodní otázky,“ vysvětloval Mason, „aby vyšlo najevo, že se nesnažím získat z výpovědi svědkyně nějaké nezasloužené výhody.“

„Pokračujte,“ rozhodl soudce Miles.

„Viděla jste Rodneyho Bankse večer třetího poté, co byl propuštěn na kauci?“

„Ano.“

„Věděla jste, že od vás Rodney Banks odjíždí, aby se setkal se svojí sestrou v buňce číslo 14 motelu Foley, motelu, který dobře znáte a který se nachází blízko pstruhové farmy, na které pracujete?“

„Ano.“

„Jela jste ten večer na Osgoodovu pstruhovou farmu?“

„Já… já… nemyslím, že bych chtěla odpovídat na tu otázku.“

„Jela jste ten večer na Osgoodovu pstruhovou farmu a vyzvedla tamodtud nějaké balíčky suchého ledu?“ zeptal se Mason.

„Já…“

„Moment,“ řekl Mason a pozvedl ruku. „Než odpovíte na otázku, chci vám připomenout některé skutečnosti. Rodney Banks se přiznal k vraždě Marvina Fremonta. Okresním prokurátorem mu byla zaručena imunita. Já chápu, že vaše jednání mohlo být technicky vzato protiprávní, ale myslím, že mají vyšetřovací orgány zájem na odhalení pravdy a že k vám budou velmi shovívavé, pokud nám řeknete čistou pravdu… Jela jste tedy ten večer na Osgoodovu pstruhovou farmu?“

„Já — myslím, že na tu otázku neodpovím. Odpověď by asi vedla k mému obvinění.“

„Záleží na tom,“ řekl Mason. „Jestli jste nalezla tělo Marvina Fremonta, pomyslela si, že ho Rodney Banks zavraždil a napadlo vás, že byste mohla tělo zabalit do suchého ledu, aby policie podle tělesné teploty určila dobu vraždy na čas, kdy byl ještě Rodney Banks ve vězení a obstarala mu tak dokonalé alibi, spáchala jste trestný čin. To však navěky zůstane jen mezi vámi a vaším svědomím. Neovlivní to nijak Rodneyho pozici, protože mu byla zaručena imunita.“

„Tak to přesně bylo,“ odpověděla Lorraine Lawtonová. „Věděla jsem, že měl Rodney na Marvina Fremonta určitě pěkně spadeno. Věděla jsem také, že Rodney ví, že chce Marvin Fremont jít za Nancy, že ví kam a bála jsem se, že by Rodney mohl… samozřejmě jsme se s Rodneym viděli po jeho propuštění z vězení, ale později jsme předstírali, že se vidíme poprvé.

Jela jsem do motelu a našla dveře otevřené. Nebyla tam ani Nancy, ani Rodney. Trochu jsem se tam porozhlédla a našla tělo ve sprchovém koutu. Bylo zřejmé, že byl zavražděn nedlouho předtím. V tu chvíli jsem zpanikařila. Pak jsem zjistila, že je tělo zabalené do suchého ledu a vzpomněla si, jak nám Nancy vykládala o možnostech ovlivnění policejního stanovení doby smrti a pomyslela jsem si… no, že ho Rodney zavraždil a Nancy zajela na farmu pro nějaký suchý led, zabalila do něho tělo a nechala ho tam na nějaké dvě tři hodiny, aby si potom policie myslela, zeje mrtev už hodně dlouho. Tím by totiž měl Rodney perfektní alibi — seděl by v domnělou dobu smrti ještě ve vězení.

Takže jsem, samozřejmě, nevolala na policii.“

„Děkuji,“ řekl Mason. „To je všechno.“

Hamilton Burger povstal. „Nemám žádných dalších otázek k této svědkyni.“

„A nyní,“ oznámil Mason, „bych rád položil několik dodatečných otázek Larsenu El. Halsteadovi.“

„Nemám námitek,“ prohlásil Hamilton Burger a zamyšleně si Masona měřil pohledem, v němž se zračil znovunalezený respekt.

„Zavolejte Larsena E. Halsteada,“ rozhodl soudce Miles. „Mohu říci, pánové, že souhlasím s panem Masonem v tom, že pokud se budeme schopní dopracovat k jádru věci a vysvětlit celý

případ, prospěje to nejen obžalované, ale zároveň to bude i ku prospěchu celé justice. Předkládám tu myšlenku ke zvážení pánové.“

Larsen Halstead se vrátil na lavici svědků, upravil si obroučky brýlí na nose a pohlédl přes ně na Masona.

„Vypověděl jste, že když jste naposledy viděl vnitřek tajné schránky, obsahovala osmnáct tisíc šest set devadesát dolarů?“

„Přesně tak.“

„A zapsal jste si čísla sérií čtyř stodolarových bankovek, které se tam nacházely?“

„Ano.“

„A jednou z nich byla i bankovka uvedená do důkazního materiálu tohoto líčení, s číslem K00460975A?“

„Ano.“

„A vypověděl jste, že pan Fremont už se toho dne nehodlal vracet do kanceláře?“

„Ano. Je samozřejmě možnost, že to byl on a ne Rodney Banks, kdo se později vrátil a vybral všechny peníze. Možná se to stalo až dalšího rána, to nevím. Já jen vím, že ty peníze tam ještě byly, když jsem to místo viděl naposledy, a už tam nebyly, když jsme ho otevřeli s policií.“

„A protože jste chtěl ty peníze nějak identifikovat, našel jste si čtyři větší bankovky a zapsal si čísla jejich sérií?“

„Ano.“

„Do zápisníku?“

„Ano.“

„A číslo K00460975A se na tomto seznamu objevuje také, spolu s dalšími třemi?“

„Ano.“

„Mohu si, prosím, prohlédnout ten seznam?“ zeptal se Mason. „Chci si ta čísla zkontrolovat.“

Svědek opatrně vytáhl z kapsy náprsní tašku, zalovil v ní a vytáhl malý poznámkový blok. +

„Počkejte,“ řekl Mason. „Ten notýsek jste měl v jednom oddílu té náprsní tašky?“

„Ano.“

„Mohu se na ten oddíl podívat?“

Svědek mu podal obnošenou náprsní tašku.

Mason ji otevřel, vytáhl stodolarovou bankovku a četl: „Číslo téhle bankovky je L04824084A. A je tady ještě jedna stodolarovka s číslem G06300382A. A další, s číslem L0132 —“

Halstead se náhle vrhl po Masonovi a pokusil se mu vytrhnout z rukou náprsní tašku i bankovky.

Mason rychle natáhl ruku, aby dostal věci z jeho dosahu, a řekl: „Ještě jednou zopakuji, je tady ještě třetí bankovka s číslem L01324510A.

A nyní,“ pokračoval Mason, Jestliže jste neměl s vraždou nic společného a bankovky zůstaly i po vašem odchodu v tajné schránce, jak to, že se nyní tyto bankovky nacházejí ve vaší náprsní tašce?“

Halstead vyděšeně zíral na Masona. „Já… já myslím… asi jsem se spletl. Musel jsem ty stodolarovky omylem strčit do náprsní tašky místo do skrýše. Opisoval jsem ta čísla, a zřejmě jsem nechtěně bankovky složil a dal je do náprsní tašky, když jsem tam ukládal zápisník.“

„Pak,“ pokračoval Mason, Jste musel mít i bankovku, která je nyní součástí důkazního materiálu, s číslem K00460975A.“

„To je pravda.“

„Jak se tedy ta bankovka mohla najít u Rodneyho Bankse v době, kdy ho pan Moulton vyslýchal? Vysvětlení je jen jedno: že jste mu ji nepozorovaně podstrčil do peněženky.“

„Já… já — Musel jsem udělat chybu při opisování těch čísel.“

„Ne, Halsteade,“ řekl Mason. „Chybu jste udělal ve chvíli, kdy jste si myslel, že můžete vybrat všechny peníze z tajné schránky a oznámit Fremontovi, že to udělal Rodney Banks. Když vám na to Fremont přišel a vytáhl na vás pistoli, aby z vás dostal peníze nazpět, vrazil jste do něj, až spadl do sprchového koutu a náhodný výstřel zasáhl jeho srdce. Nebo se přímo přiznáte k tomu, že jste mu pistoli sebral a zavraždil ho?“

„Ne, ne, to ne! Byla to nehoda — odmítám odpovídat na další otázky. Musela se stát nějaká chyba — stal jsem se obětí falešného obvinění.“

Drahnou dobu bylo v soudní síni slyšet jen tikání hodin. Pak se strhla vřava.

„Vezměte toho muže do vazby,“ poručil soudce Miles. „Soud vyhlašuje další patnáctiminutovou přestávku.“

17

Mason, Della Streetová, Paul Drake a Nancy Banksová seděli v právníkově kanceláři.

Nancy, stále ještě velmi rozrušená, řekla: „Stále nechápu, jak jste to dokázal, pane Masone.“

Právník se zazubil na Dellu Streetovou a prohlásil: „Ani já si tím ještě nejsem úplně jistý.“

„Můžete mi vysvětlit, co se vlastně stalo?“ zeptala se. „Vůbec tomu nerozumím.“

Mason začal s vysvětlováním. „Váš bratr nevěděl o tajné skrýši ve Fremontově kanceláři, ale věděl o penězích v sejfu, kde se také nacházely stovkové sumy.

Fremont schválně uváděl vašeho bratra v pokušení, když ho nechával inkasovat peníze v pátek odpoledne, kdy už mají banky zavřeno, takže si je musel ponechat u sebe až do pondělního rána. Věděl, že váš bratr chodí na dostihy a hodně sází.

Dříve nebo později se tedy stalo, že si Rodney „vypůjčil“ nějaké z Fremontových peněz na sázku. Po čase se tyto půjčky staly běžnou záležitostí a když Rodney prohrál, neměl na zaplacení. Tehdy se Fremont rozhodl, že past sklapne.“

„Ale proč?“ zeptala se Nancy.

„Protože,“ pokračoval Mason, „si Fremont na vás neustále brousil zuby a nikdy vám neodpustil, že jste mu dala políček a odešla od něho. Rozhodl se, že vše zařídí tak, abyste za ním musela přijít s prosbou o odpuštění. Věděl, jak vám záleží na vašem bratrovi a že jakmile se Rodney dostane do vězení, bez váhání se za ním vydáte, abyste mu rozmluvila podání žaloby.

A zrovna když si Fremont myslel, že jeho plán začíná nést ovoce, navštívil vás Rodney a vy i váš bratr jste nezávisle vsadili na koně s vysokým kurzem.

A váš kůň opravdu zvítězil a Fremont si musel nárokovat vaši výhru jako výdělek jeho odcizených peněz.

Byl velmi rozčilený, že se vám sázka povedla, že jsem vyzvedl vaši výhru a že jsem se nenechal od něho přesvědčit, abych mu peníze vydal.

Fremont věděl, že peníze předám vám po odečtení svého honoráře a věděl také, že zaparkujete na obvyklém místě u vašeho domu. Vystřihl si tedy z kapesníku masku a přepadl vás. Určitě měl pocit, že ty peníze patří tak jako tak jemu, takže ani nepáchá žádný zločin.

Avšak po přepadení zjistil, že získal mnohem méně než očekávaných čtrnáct tisíc dolarů. Neuvědomil si, že jsme platili kauci za Rodneyho nebo že jste Rodneymu dala část své výhry, ale myslel, že jste zbytek peněz někam schovala.

Nějakým způsobem, nejspíše prostřednictvím detektivní agentury, zjistil, že bydlíte v motelu Foley, a tak se tam vydal pro zbytek peněz.

Nikdo nevzal v úvahu to, že Halstead, jenž věděl o tajné skrýši ve Fremontově kanceláři, usoudil, že má ideální příležitost vybrat tajnou schránku, protože podezření padne na Rodneyho.

Avšak Fremont začal Halsteada podezírat a obvinil ho z krádeže peněz.

Halstead sledoval Fremonta do motelu.

To, co se skutečně přihodilo v motelu, víme jen z Halsteadových slov. Avšak jeho výpověď je zřejmě pravdivá, protože zapadá do všech známých faktů.

Halstead nabídl Fremontovi obchod. Za to, že si bude moci ponechat ukradené peníze a že bude stažena žaloba na Rodneyho, by Halstead neoznámil policii nic o Fremontových machinacích s kradenými drahokamy.

Avšak oba muži se nedohodli. Fremont vytasil pistoli. Halstead se pokusil zbraně zmocnit a Fremont vstoupil do sprchového koutu, kde uklouzl a upadl. V tu chvíli se oba přetahovali o zbraň, a ta nedopatřením vystřelila.

Halstead zpanikařil. Musel vše nějak zamaskovat. Vzpomněl si, jak jste hovořila o tělesné teplotě zavražděného těla a suchém ledu, a tak zajel na Osgoodovu pstruhovou farmu, o níž také dobře věděl. Nejprve skryl pistoli v kontejneru na odpadky, potom si šperhákem odemkl zámek, nabral zásobu suchého ledu a rozprostřel ho kolem Fremontova těla. Poté se vydal na místo, kde si váš bratr nechával rezervní zásobu peněz, a přidal k nim jednu ze stodolarovek pro případ, že by bylo třeba Rodneyho obětovat.“

„Ale jak jste pojal podezření, že má Halstead ve své náprsní tašce i ty ostatní stodolarovky?“ zeptala se Della Streetová.

„Odpověď,“ vysvětloval Mason, „se skrývá v úpravě, jak byla čísla bankovek zapsána do notesu.

Jsou to dlouhá čísla, ale přesto byla zapsána úhledně a pečlivě, každé na jednu řádku.

Člověk v podřepu by je takhle nikdy nemohl napsat. Musel sedět u psacího stolu s dobře opřenou rukou.

Proto mě napadlo, že si Halstead zřejmě bankovky přivlastnil a zapsal si jejich čísla, aby mohl některé nastrčit do Rodneyho peněženky a — pokud by mu byla příležitost dovolila — i někam mezi věci Nancy Banksové.

Byla to sázka proti vysokému kurzu, ale vyplatila se, stejně jako sázka na Dough Boye.“

Nancy z ničeho nic vyskočila a objala Masona.

„To bych řekla, že se vyplatila!“

Mason se zazubil. „A vyplácí se i teď.“